

Ο ΚΑΖΑΜΙΑΣ του 1940

ΔΟΥ και πάλιν εγώ αγαπητοί, εν Χριστώ αδελφοί, ιδού και πάλιν εγώ ο Καζαμίας, ο μέγας μετά Χριστόν προφήτης: καίπερ γνωρίζων την περί των μετά Χριστόν, προφητών, παρουσιάν σας, ιδού εγώ εμφανιζόμενος ως πάντοτε διά να προσέπω και προφητεύσω τα βσα μέλλουσι γενέσθαι, κατά το σωτήριο και δισεκτον έτος 1940.

Αρχή του παραμυθίου, καλησπέρα σας. Λοιπόν αγαπητοί μου, κατά μήνα ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΝ, θα κάνη κρού το όποιον κρού θα παραλάβουν οι εν Αθήναις συγγραφείς των Έπιθεωρήσεων κ. κ. Εθαγγελίδης, Σπυροπούλος και Παπαδόπουλος διά να το φυλάξουν διά τας Έπιθεωρήσεις των.

Κοσμοϊστορικά γεγονότα εν Αθήναις. Τό υπ' αριθ. 5 τραμ Παγκρατίου, ξεκινά πανηγυρικά από τον σταθμόν Λαρίσης διά το Παγκράτι.

Ο άοργιστάκτης της «Έβδομάδος» κ. Σαμπάς λόγω του ψύχους γίνεται... σουπιάς!...

Τόν ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΝ, έφάτος θα έπισκεφθή την Ελλάδα εξαιρετικός ξένος ο κ. Καρνάβαλος. Άρχεται το Τριώδιον. Άπαντες μεταμφιέζονται. Ο κ. Δ. Ψαθάς, μεταμφιέζεται εις κλητήρα Δικαστηρίου και ο κ. Σύλλιος εις Κόνα-Προφύριαν, Σμυρνην κουκουτσόλα.

Τα εμπόλεμα κράτη καταρτίζουν γατανάκι και έρχονται εις την Ελλάδα. Ο Φεβρουάριος έφάτος θα έχη ημέρας 29 διότι ο έπιθεμενος μήν ο Μάρτιος, αδύνατος τρομερά εκ της νηστείας (λείπει ποτέ η Σαρακοστή από τον Μάρτη;) άοργεί να έλθη και ο Φεβρουάριος άποκτά έτσι μιάν ημέραν περισσότερον.

Κατά τον μήνα ΜΑΡΤΙΟΝ κοσμοϊστορικά γεγονότα θα συμβούν εν Αθήναις. Τό τραμ Παγκρατίου, εκκινήσαν κατά Ιανουάριον εκ του σταθμού Λαρίσης, φθάνει τέλος εις το Παγκράτι. Τό γεγονός πανηγυρίζεται υπό των επίζησάντων επιβατών.

Άρχεται η μεγάλη Τεσσαρακοστή. Όλοι νηστεύουν, Νηστεύει και ο κ. Γιαννουκάκης, ο όποιος παρουσιάζεται ως τσίρος. Η κ. Γιώτα Άργυροπούλου νηστεύουσα κι' αυτή, δεν τρώει τίποτε, παρά μόνον τα ερόα τα όποια άποδίδει ως αγόα.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ.— Ο άισχρός μήν του ψεύδους και πάσης κακοηθείας. Την 1ην Άπριλίου διαδίδεται μετ' επιτάσεως ότι εις τον Βόρειον Πόλον έβγήχαν παπαρούνες και γουρμαδιές. Η είδησις την έπομένην διαψεύδεται.

Άνακοινούνται διάφοροι άνακαλύψεις. Γερμανός μηχανικός άνακαλύπτει θωρηκτόν δυνάμενον να κρουτή μέσα εις ένα

σπιροκοχύτι. Άγγλος μηχανικός άνακαλύπτει ότι όλα τα δάκτυλα δεν έχουν τό αυτό μήκος. Έλλην βοτανολόγος, ο ήθοποιός κ. Πρινέας, άνακαλύπτει ότι τα ραδικία είναι χόρτα. Έστρος Έλλην, δημοσιογράφος αυτός, ο κ. Γ. Ρούσσος, άνακαλύπτει ένα ήθοποιόν που δεν τον έχει κακοποιήσει με συνέντευξη.

ΜΑΪΟΣ.— Ο μήν των ρόδων και των όνων. Άπαγορεύονται οι γάμοι. Έρχονται κατά σμήνη τα χελιδόνια τα όποια κουτσουλίζουν άφθόνωος ενώ πετούν. Πολλοί Άθηναίοι δεχθέντες τα βλήματα, τρομοκρατούνται και νομίζοντας ότι πρόκειται περί έναερίου επιθέσεως, τρέχουν εις τα καταφύγια.

Άμερικανική εταιρία κάμνει άνασκαφάς εις Αθήνας προς άνακάλυψιν άρχαιοτήτων. Άνακαλύπτεται ο κ. Ταχης Δασαλέξης, διατελέσας δημοσιογράφος κατά τό 1650.

ΙΟΥΝΙΟΣ.— Άρχίζει το καλοκαίρι με τα παγωτά «Έβγα». Κατά τας άρχάς του Ιουνίου θα γίνουν εξετάσεις σε όλα τα σχολεία των Αθηνών. Άπορρίπτονται όλοι οι μαθηταί εις τό μάθημα της Γεωγραφίας, διότι κανείς δεν εγνωρίζει τα όρια της Κεντρικής Έθρώπης. Άρχονται αι θερμαί διακοπαί. Διακοπεται λοιπόν και ένα σύμα της Πάουερ και φονεύονται τρεις πολίται.

Κατά τον μήνα ΙΟΥΛΙΟΝ, ο καύσων είναι άφορητός. Παρατηρείται έλλειψις πάγου, διότι οι Ρώσοι και οι Φινλανδοί έχουν συνθήσεις να μάχωνται επί πάγων και επειδή λόγω του θερούς έχουν λιώσει οι πάγοι εις τον Πόλον, οι εμπόλεμοι αυτοί σέρνουν πάγον από τας Αθήνας.

Τα πολυμικά νέα όξυτατα και σοβαρά. Είς τό Δυτικόν μέτωπον ούδέν νεώτερον, έκτός του ότι έπταρισθή ένας ύπολοχαγός Γερμανός και έσυναχώθη ένας λοχαγός Γάλλος.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ.— Έξακολουθεί η ζέστη. Διάφορα κύματα ζέστης έχουν δώσει ραντεβού εις την Ελλάδα. Φλέγεται ο κόσμος όλος. Λιώνει η άσφαλτος της Όμοιοίας. Οι Άθηναίοι ιδρώνουν και εκλαιδώνονται ως αιγινητικά κανάτια.

Ναυμαχία εις τον Άτλαντικόν. Ένα θωρηκτόν της τσέπης του σακχακιού συναντάται με δύο άναπηράς της τσέπης

του γιλέκου και συνάπτει ναυμαχίαν, κατά την όποιαν τρουπά η τσέπη του σακχακιού και βυθίζεται τό θωρηκτόν. Είς τό Δυτικόν μέτωπον ούδέν νεώτερον, έκτός του ότι έμάτωσαν η μύτη ενός στρατιώτου Γερμανού, και ένας Γάλλος δεκανεύς έπαθε πονοκέφαλον.

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ.— Άλλοτε ο μήν των μετακομίσεων. Σήμερα την έπαθε και αυτός και μετεκομίσθη εις τον Οκτώβριον.

Η ζέστη αρχίζει να ύποχωρη. Άρχεται το φθινόπωρον. Οίκοι μύδας εν Παρισίσις, λανσάρουν τα νέα γυναικεία καπέλλα. Άλλα έχουν σχήμα πιατέλλας με μουσταλευριάν, άλλα έχουν σχήμα νταμιζάνας και μερικά, τα πλέον έξωφρονικά έχουν σχήμα... συνήθους καπέλλου!

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ.— Ο μήν του κρασιού, των μικρόδων και των μετακομίσεων. Φθινόπωρον πλέον. Πίπτουν τα φύλλα, πλην των φύλλων των ερμεριδών, τα όποια άνεβαίνουν διότι ο κόσμος θέλει νεά!...

Έρχεται εις τας Αθήνας η Όπερα Φραγκφούρτης, η Όπερα Σιάγκου και η Όπερα Πετροουπόλως. Άρχονται αι βρογαί και τό ψύχος. Με τα πρώτα ρίγη, μάς έπισκέπεται μιá εξαιρετική ξένη, η δεσποινίς Γρίππη, Εισαγωγικοί εξετάσεις εις τό Πανεπιστήμιον. Γίνονται άνασκαφαί εις στρώματα ναυθαλίνης διά την άνακάλυψιν καλαίων παλτών και γυναιπαροντιών. Περί τα τέλη της θητείας του, ο Οκτώβριος άσθενεί εκ γοιππης και παραχωρεί την θέσιν του εις τον

ΝΟΕΜΒΡΙΟΝ. Τόν μήνα αυτόν τον περνούν όλοι όχι διά πραγματικών μηνών, αλλά διά πλάσμα της φαντασίας, διότι τον λέγουν έμβρονον εν τώ νφ: Νφ-έμβρονον!

Περί τα τέλη του Νοεμβρίου στείμας εν Αθήναις. Δεν είναι τίποτε. Θα περνώ τό τραμ Άχαρών και θα σείεται τό σόκων.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ.— Βρογαί, βρογαί. Η έδος Πατησίων μεταβάλλεται εις Όκεανόν. Ναυμαχία εις τον όκεανόν αυτόν μεταξύ ενός τραμ τσέπης και ενός θωρακισμένου ταξί. Τό ταξί γάνει μιάν είδαν και κατασεύγει προς έπισκευήν εις τό Μοντε-βι δ ε ο!..

Περί τα τέλη του μηνός έορταί, τας όποιας εγώ ο Καζαμίας δεν θ' άπολαύσω διότι θα είμαι άπησυχολημένος με τό άνόητο γράψιμο των προφητειών μου διά τό 1941.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΔΩΡΕΑ 1. Τζορία ΗΜΕΡΟΜ. 16.5.83 ΑΡΙΘ. 35282

Ο ΚΑΖΑΜΙΑΣ Και διά τό πιστόν της αντίγραφης ΑΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ

Α Π Ψ Ο Λ Α Δ Ι Ψ Ο Λ Ο Υ Σ

ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Η λογοκρισία εφαρμόζεται ασπληρά στα γράμματα που ανταλλάσσουν οι εμπόλεμοι στρατιώται με τις οικογένειές των, από φόβο μήπως αποκαλύψουν στρατιωτικά μυστικά χωρίς να το θέλουν. Ακόμη απαγορεύεται και η αναγραφή του τόπου, όπου εύρισκονται οι στρατιώται, φανερώνουν τον αριθμό του τομέως των και η στρατιωτική ύπηρεσία γνωρίζει σε ποιά μέρος θα κατευθύνη τα γράμματα.

Το μεγαλύτερο εμπόδιο για να λογοκριθούν τα εκατομμύρια των γραμμάτων που διαβιβάζονται κάθε μέρα, είναι... η ατέλειωτη γραπτή φλυαρία πολλών άλλολογραφούντων, οι οποίοι, έπωφελομένοι της απραξίας του μετώπου, γράφουν 4, 6 και 8 σελίδες στις γυναίκες των. Στην περίπτωση αυτή, οι Γάλλοι στρατιωτικοί λογοκριτάι, μη έχοντας τον απαιτούμενο καιρό για να διαβάσουν τα μακροσκελή γράμματα, τα πετούν στον κάλαθο των άχρηστων και βάζουν μέσα στον φάκελλο ένα έντυπο που γράφει τα εξής:

«Κυρία μου, Ο άνδρας σας είναι πολύ καλά, είναι όμως πολύ φλύαρος...»

Η άγγλική λογοκρισία—ποιός θα το πίστευε; — είναι πιο αίσθηματική. Όταν οι στρατιώται αναφέρουν λεπτομέρειες που μπορούν να χρησιμεύσουν στους κατασκόπους του έχθρου, το μόν επιλήψιμο σημείο καταστρέφεται με ανεξίτηλη μελάνη, τα μέρη όμως τα σχετικά με τους άσπασμούς και τις τρυφερότητες μένουν ανέπαφα, για να σταλούν στις μίσσες που αναμένουν έναγωνίως. Προστίθεται μάλιστα και μια σφραγίς που λέγει: «Γράψτε στον άνδρα σας να αποφεύγη να αναγράφη λεπτομέρειες στρατιωτικής φύσεως. Προτιμότερο να σας γράψη λόγια αγάπης!»

Κι' έπειτα κατηγορούν τους "Αγγλους ότι είναι ψυχροί.

ΜΟΝ ΕΡΝΑ Ε ΚΛΗΣΙΑ

Στα περίχωρα του Μιλάνου, μια μικρή εκκλησία, του μάρτυρος Αγίου Πρωτέως, δέν είχε καμπάνες. Ο έφημέριός της σκέφθηκε να λύση το πρόβλημα κατά νεωτεριστικόν τρόπον. Παρήγγειλε λοιπόν μια εγκατάσταση μεγαφώνου και παρεκάλεσε μια φωνογραφική εταιρία να γυρίση ένα δίσκο με τις καμπάνες του Αγίου Γεωργίου του Λενιάνο, που είναι περίφημες σ' όλη την Ιταλία για την γλυκύτητα του

ήχου των. Πράγματι ο δίσκος επέτυχε, κι' έτσι ο "Άγιος Πρωτέως μπορεί να προσκαλή τους πιστούς του στην λειτουργία.

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΦΩΙΑ

Στις εμπόλεμες χώρες, και κυρίως στην Άγγλία, το σθύσιμο των φώτων την νύχτα, διά τον φόβο των έναερίων επίδρομών, εφαρμόζεται με μεγάλη ασηρότητα, και τα δικαστήρια τιμωρούν άμελικά τους παραβάτας. Ο νόμος όρίζει τας ποινάς που φθάνουν μέχρι φυλακίσεως έξ μηνών και πρόστιμο μέχρι 500 λιρών. Οι δρόμοι, συνεπώς, μένουν κατασκότεινοι, και η συγκοινωνία γίνεται με μεγάλη δυσκολία. Οι άνθρωποι προχωρούν στους δρόμους σαν τυφλοί και πέφτουν διαρκώς ο ένας πάνω στον άλλο.

Για να αποφευχθή αυτό το τελευταίο, που, προκειμένου ίδιως περιγυναικών, δέν είναι καθόλου εύχάριστο, ένας άγγλικός οίκος μόδας έλάνασσε μια νουβωτέ που είχε άμέσως τεράστιο σουξέ: τα φωτεινά κοσμήματα και άξεσουάρ. Στην εικόνα μας βλέπετε κατά σειράν ένα φτερό γυναικείου καπέλλου, μια άγκρά-

φα παπουτσιού, ένα χερούλι γυναικείας τσάντας που φέγγουν μέσα στο σκοτάδι, διότι τα έχουν αλείψει με μια ειδική φωσφορίζουσα όλη. Έτσι, οι γυναίκες που τα φορούν καθιστούν φανερή την παρουσία τους, και αποφεύγουν τις δυσάρεστες συγκρούσεις.

ΨΩΜΙ ΦΡΕΣΚΟ...

ΕΠ' ΑΠΕΙΡΩΝ!

Ένα από τα βάσανα της στρατιωτικής τροφοδοσίας είναι και το γεγονός ότι πολύ συχνά ο στρατιώτης είναι υποχρεωμένος να τρώγη μαγαζιάτικο ψωμί, είτε γιατί δέν είναι δυνατόν να προμηθευτεί κάθε μέρα νέο, είτε γιατί εύρισκεται σε μεγάλη απόσταση από τα στρατιωτικά κέντρα έφοδιασμού.

Το πρόβλημα όμως αυτό το έλυσε ένας Άγγλος άρτοποιός, ο κ. Γκόνταρ, ο οποίος έφευρε ένα μίγμα με το οποίο περιχύνει το ψωμί. Το μίγμα αυτό σχηματίζει γύρω από το ψωμί έναν λεπτότατο φλοιό σά ζελατίνας, ο οποίος όμως είναι αρκετός για να έμποδισή την επίδραση του άτμοσφαιρικού αέρος, και να κρατήσει το ψωμί φρέσκο... επ' άπειρων!

Κάποιοι επιχειρηματίες προσέφερε άμέσως στον κ. Γκόνταρ χίλιες άγγλικές λίρες για να αγοράση την έφευρεσή του, εκείνος όμως ήρηθή, προτιθέμενος να την πουλήση στο άγγλικό ύπουργείο του έπιστιτισμού.

ΙΟ ΚΡΥΟ... ΠΟΛΕΜΙΚΟΣ ΠΑΡΑΓΩΝ

Ο Ρωσοφινλανδικός πόλεμος έφερε στην πρώτη γραμμή έναν άλλο πολεμικό παράγοντα: Το κρύο! Πράγματι, το κρύο στα μέρη εκείνα είναι ύπερβολικό, και έπηρεάζει τους στρατιώτες περισσότερο και από τις βόμβες και τα άεροπλάνα...

Το πιο ψυχρό, ωστόσο, μέρος της Εύρώπης δέν εύρισκεται στον Βορρά, αλλά στο κέντρον της ήπειρου: στην Έλβετία, κοντά στην όροσειρά του Λούρα. Ένα μικρό χωριό, το Μπρεβίν, πάνω σ' ένα όροπέδιο όπου το χτυπούν διαρκώς οι άνεμοι, έχει το σχετικό ρεκόρ: ο μετεωρολογικός σταθμός του έσημείωσε τον Φεβρουάριον του 1895 την κατώτερη θερμοκρασία που παρατηρήθη ποτέ στην Εύρώπη: 41 βαθμούς υπό το μηδέν!

Τα σπίτια του χωριού αυτού είναι χτισμένα με παχύτατους τοίχους, τα δέν παράθυρα, μικρά σαν φεγγίτες, έχουν διπλά τζάμια, για να έμποδίζουν το κρύο.

Πρωτότυπη νουβέλλα

του κ. Κλαυδίου Μαρκίνα

ρεβεγιόν..

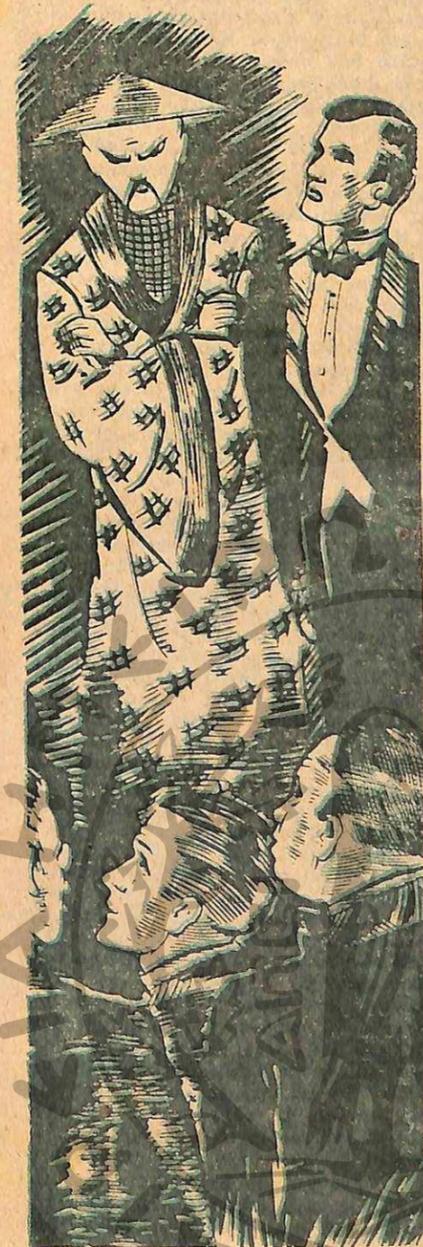
ΤΑ τρία τηλέφωνα του κ. Μηνά Πολυχαροπούλου, χρηματιστού και διευθυντού της μεγάλης Α. Ε. Γενικών Έπιχειρήσεων — (τηλ)κή δ)σις Μήνπολ — βρίσκονται σήμερα σε μεγάλη κίνηση. Γιατί άποψε το βράδυ, παραμονή πρωτοχρονιάς, τα σαλόνια του μεγάρου Μηνά Πολυχαροπούλου, χρηματιστού κλπ., θάχουν τη μεγαλύτερη δόξα που γνώρισαν ποτέ. Προσωπικότητες πάσης όλης και παντός διαμετρήματος, τραπεζίται και διανοούμενοι, καλλιτέχναι και έπίσημα πρόσωπα, θάχουν εκεί γενικό ραντεβού.

Όταν έχει κανένας γεννηθή κάτω άπ' τον άστερισμό του κι' είναι της τύχης τ' ο φαβορί, όλα του πάνε πρίμα κι' όλα του έρχονται βολικά και κατ' εύχην. Νά, τώρα, και μια μικρή λεπτομέρεια, που έρχεται να συμπλήρωση το θρίαμβο της ημέρας, όπως ένα μικρό διαμαντάκι συμπληρώνει κι' ολοκληρώνει ένα λαμπρό διάδημα. Στην πρωτεύουσα βρίσκονται τις ημέρες αυτές — περαστικά διαβατάρικα πουλιά — δυο τρεις μεγάλες δόξες της διεθνούς καλλιτεχνίας, δυο τρεις μουσικά άστέρια, πρώτου μεγέθους.

Και οι τρεις σ' αυτοί κολοσσοί — πιάνο, βιολί και βιολοντσέλλο — και επί πλέον ένας Ίάπων πνευματιστής και θαυματοποιός, θέναι άποψε εκεί, μάλιστα εκεί, στο μέγαρο του κ. Πολυχαροπούλου, και θα θαμπώσουν και θα μαγεύουν τους κεκλημένους με την τέχνη τους και τη φήμη τους — πρό παντός μ' αυτή. Και μάθε έσύ, λαέ, που χαζεύεις άπ' έξω άπ' τις βιτρίνες των μαγαζιών και ξεροσταλιάζεις στην Άγορά για ένα τσιροπούλι κι' ένα μπουκάλι Μαρκό, και σεις άδέκαροι άριστοκράτες με τα σπουδαία και τρανταχτά όνόματα, που πάτε κι' έρχεστε άνοιξη και χινόπωρο στα βαφεία και καθαριστήρια και τρώτε πατατάκια τηγανητά κι' έχετε νοσταλγίες παχειές και άδειαν άστομάχια — μάθετε, λοιπόν, όλοι έσεις, ψιλικατζήδες των σαλονιών και της πιάτσας, πως όποψε το βράδυ, η σαμπάνια που θα τρέξη σε κάποιο πασίγνωστο μέναρο, θα μπορούσε μονάχα αυτή, έξδν άπό τ' άλλα έκλεκτά κρασιά, να σημάτσει μια μικρή στέρνα, σαν αυτές που κολυμπούν οι κύκνοι μέσα στον Κήπο το Βασιλικό.

— 022 —

Ο Μηνάς Πολυχάρης ή Πολυχαρόπουλος, ήταν ένας άντρας καμιά

—Νά σδύσουν τα σφάτα φωνάζει ο Τσιτσερώνε και βοηθός του πνευματιστού.

πεντηταπενταριά χρονων, κοντός, τετράναιος, με μάτια μικρά και διαπεραστικά, με μύτη πλακωτή, μέτωπο στενό και με μαλλιά φαρρά, πυκνά και σκληρά σαν τις βοδρτσες των άλόγων. Τα κανιά του λίγο ραιβά και, κάτω-κάτω, οι πατούσες του μεγάλες και δυσανάλογες με το σώμα του — 42 νούμερο παπούτσι. Τα δάχτυλα των χεριών του κοντά και δυσανάλογα κι' αυτά με τον πλατό καρπό του, που σαν έκανε το χέρι του γροθιά, γινόταν ένας βάλος χοντρός κι' επικίνδυνος. Ένας βάλος τριχωτός και μαυροκίτρινος, γεμάτος δύναμη, θέληση και άπειλή. Γελοώσε σπανιώτατα. Μά όταν γελοώσε, το γέλιο του έκανε έναν ήχο γαργαριστό και παράξενο, σαν τον ήχο που κάνει μια στάμνα που γεμίζει νερό στη έρύση και το νερό ανεβαίνει επάνω στο λαϊμό της στάμνας και πέει να ξεχειλίση.

Όταν, κεντημένος από κάποια ζωηρή αίτλια, ζάρωνε τα φρύδια του και στύλωνε τα μάτια, δέν θάταν πολλά τ' ανθρώπινα μάτια που δελύγιζαν μπροστά στο κοφτερό του βλέμα.

Από μικρός ήταν όρμητικός κι' άτιθάσος, άπικος και σκληρός, κι' άλλοιμονο σε γατί, σε σκυλί ή και σε άλλο παιδί της ηλικίας του, που θάπεφε στα χέρια του. Μια φορά γέλασε δυνατά μέσα στην εκκλησία την ώρα που κήδευαν μια γρηά κι' ο παπάς έψαλλε τη νεκρώσιμο άκλουθία. Δέν άφινε φωνή για φωνή σ' όλη την περιφέρεια του χωριού του και στον πετροπόλεμο ήταν πρώτος. Είχε μάλιστα κι' ένα σημάδι πάνω άπ' τ' άριστερό του φρύδι, ένα σημάδι από παλιά πληγή, ένα παράσημο από τα παιδικά του άνδραγαθήματα. Το καλοκαίρι είχε και μια άλλη μικρή διασκέδασι. Έπιανε τζιτζίκια, τους έβγαζε τα ματια και τ' άφινε έπειτα έλευθερα να κινή χάζι πως θα πέτοιν χωρίς θλέπουν. Κι' άλλοτε πάλι τους έβγαζε το κάτω μέρος της κοιλιάς για να ίδη άν θα μπορούν έτσι να τραγουδούν, γιατί είχε άκούσει από άλλα παιδιά πως το μυστικό του τραγουδιού τους είχε ακριβώς εκεί, στο κάτω μέρος της κοιλιάς, αυτό που τρεμοπαίζει επάνω — κάτω, την ώρα που τα τζιτζίκια τραγουδούν.

Ήταν δέν ήταν δέκα πέντε χρονών, όταν μια μέρα τσακώθηκε για καλά με τους δικούς του — άπό μητέρα ήταν όρφανός ο Μηνάς — κι' άρχισε να πετροβολά τ

σπίτι του. Ξενοκοιμήθηκε δυό - τριή-
θραδυές εδώ κι' εκεί, κι' έπειτα πή-
ρε τὰ μάτια του κι' έφυγε. Μ' αυτό
θά γινόταν κάποτε, γιατί τὸ χωριό
του δὲν τὸν χωροῦσε καὶ πάντα ὁ
νοῦς του έτρεχε μακριά. Κάθε φορά
ποῦ σφύριζε τὸ τραῖνο πὸν περνοῦ-
σε καὶ τύχαινε νὰ τ' ἀκούσῃ ἀπὸ μα-
κριά, ἡ καρδιά του σπαρταροῦσε
καὶ τὰ μικροῦτσικα μάτια του ἀνοι-
γόκλειναν ἀπὸ μιὰ λαχτάρα κρυφῆ,
ὅπως ἀνοίγοκλείνουν τὰ ρουθούνια
τοῦ τσακαλιοῦ πὸν μυρίζεται ἀπὸ
μακριά τὴ λέια.

Εἶχε θγάλει τὸ δημοτικὸ σχολεῖο
μὰ ὅταν εἶπαν νὰ τὸν στείλουν στὸ
«ἐλληνικὸ» σὲ μιὰ κοντινὴ πόλι, ὅ-
που εἶχε μακρυνούς συγγενεῖς, ἔ-
πρόβαλε τέτοια ἀντίσταση, πὸν οἱ
δικοί του παρατήθηκαν καὶ κανεῖς
δὲν σκέφθηκε νὰ ἐπιμείνῃ.

Μονάχα ἡ ἀριθυμητικὴ τοῦ ἔκανε
ἐντύπωση καὶ μ' ἕνα κουτσὸ μολυ-
βᾶκι πὸν εἶχε καθόταν κι' ἔκανε
λογαριασμούς, προσθέσεις καὶ πολ-
πλασιασμούς. «Καὶ θέτομεν τὰς
μονάδας κάτωθεν τῶν μονάδων...»
Αὐτὸ τοῦ εἶχε κολλήσει θαθεῖα στὴν
μνήμη του καὶ τοῦχε μείνει ζωηρὰ
στὸ μυαλό του, σὰν τὸ χρυσὸ φλου-
ρὶ — κάποιον παλῆο κειμήλιο — πὸν
κρεμόταν ἀπὸ τὴν καδένα τοῦ δα-
σκάλου του, τὴν ὥρα πὸν σκετόταν
μπροστὰ του καὶ τοὺς ἔκανε μάθη-
μα.

Ὅταν τὴν Κυριακὴ, στὴν ἐκκλη-
σία, περνοῦσε ὁ ἐπίτροπος ἀπὸ κον-
τά του, κρατῶντας τὸ δίσκο γεμάτο
κέρματα — «βοήθεια τῆς ἐκκλησίας
καὶ εἰς ἕτη πολλὰ» — τὰ μάτια του
γούρλωναν ἀπὸ λαίμαργια καὶ θαυ-
μασμό κι' ὁ νοῦς του έτρεχε πέρα
μακριὰ στὴν Ἀμερικὴ, πούχανε φύ-
γει κάμποσοι χωριανοὶ κι' ἔστελναν
μέσ' στὸ φάκελλο δολλάρια. Γιατὶ ἡ
Ἀμερικὴ γι' αὐτὸν ἦταν στρωμένη
δολλάρια κι' ὅποιος πρόφτανε μὰ-
ζευε τὰ περισσότερα.

Κάποτε πῆγε νὰ πούλησῃ, κρυφά,
λάδι ἀπὸ τὸ κιόπι τοῦ σπιτιοῦ. Τὸν
ἀνακάλυξαν καὶ τὸν ἔδειραν. Ἀπὸ
τὶς δουλειὰς τοῦ πατέρα του, ἀπὸ
γωσάφι καὶ γίδια, οὔτε νὰ ἰδῇ οὔτε
ν' ἀκούσῃ.

Μιὰ τέτοια ἀνθρώπινη ὑπαρξὴ
μποροῦσε ποτὲ νὰ χωρῆσῃ μέσα σ' ἕ-
να χωριὸ μὲ ὀδόντια σπῖτια; Τότε
γιὰ ποιὸς εἶνε τὰ ἐργοστάσια μὲ
τὰ ψηλὰ φουγάρα, οἱ τράπεζες καὶ
τὰ χρηματοκιθώτια, τ' αὐτοκίνητα
καὶ τὰ μέγαρα κι' ἡ Ἀμερικὴ μὲ τὰ
δολλάρια στοὺς δρόμους;

Κι' ἔτσι, λοιπόν, μιὰ μέρα, ὁ Μη-
νᾶς βρέθηκε στὸν «Περαία» κι' ἔρ-
ριξε πέτρα πίσω του κι' οὔτε τὸν ἔ-
νοιαζε ποτὲ νὰ μάθῃ νέα γιὰ τὸ χω-
ριὸ καὶ τοὺς χωριανούς του. Ἡ θεῖα
του ἡ Στεργιάνω κι' ὁ δήμαρχος
(γιατὶ τὸν εἶχαν θγάλει ἔτσι δὲν ἤ-
ξερε), ἕνα κουτσὸ γαϊδουρὶ τοῦ
μπάρμπα Λεμονῆ τοῦ γείτονα, εἶχαν
τὸ ἴδιο ἔθρος καὶ τὴν ἴδια ἀξία μέ-
σα στις ἀναμνήσεις του.

Στὴν ἀρχὴ εἶνε σερβιτόρος σ' ἕ-
να μικρὸ καφενεῖο, ἔπειτα ἔπιασε
δουλειὰ σ' ἕνα μεγάλο ξενοδοχεῖο
καὶ κουβαλοῦσε τὶς βαλίτζες κι' ἔκα-
νε στοὺς ταξιδιώτες θελήματα. Ἀρ-
γότερα εἶνε κάπελας σὲ μιὰ ἀρι-
στοκρατικὴ ταβέρνα, κατόπι μαρμι-
τόνι σ' ἕνα βαπόρι, ὥσπου μιὰ μέρα
τὰ κατάφερε κι' ἐμπάρκάρησε γιὰ

ΡΕΒΕΓΙΟΝ

τὴν Ἀμερικὴ, τὴ χώρα τῶν ὀνείρων
του. Κατάφερε κάποιον μακρυνὸ
συγγενὴ του, κι' ἔφυγε μαζί. Μὰ, σὲ
δυὸ χρόνια μέσα ὁ συγγενὴς του αὐ-
τὸς καὶ προστάτης του πέθανε φθι-
σικός, κι' ὁ Μηνᾶς, ἀφοῦ ἀλήτεψε
κάμποσο καιρὸ ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ
κι' ἔσφιξε τὸ ζουναρι ἀπὸ τὴν πεῖνα
κι' ἀπογοητεύτηκε, ξαναγύρισε στὴν
Ἑλλάδα κι' εἶνε «π λ α σ ι έ» σ' ἕ-
να παραγγελιοδοχικὸ γραφεῖο τῆς
Ἀθῆνας: «Τὰ εἶδη μας εἶναι ἀσυνα-
γώνιστα, ρίξτε μιὰ ματιὰ στὴν πιά-
τσα, ἂν ἔχη κανεῖς τέτοιο πράμμα,
ᾠλ ράϊτ!».

Ἐκεῖ τὰ κατάφερε καλοῦτσικα.
Μάζεψε λίγα παραδάκια. Μὰ κατό-
πιν ἤρθε ἡ στρατιωτικὴ θητεία κι' ἔ-
γινε διὰλειμμα, ἀλλὰ τὸ διὰλειμμα
αὐτὸ δὲν πῆγε χαμένο. Ὁ στρατὸς
τὸν ὠφέλησε. Ἡ Μηνᾶς ἔμαθε ἐκεῖ
χίλια πράγματα. Καὶ πρὸ παντὸς
πειθαρχία. Πειθαρχία κι' ἐπιμονή.
Κι' ἔτσι σὰν πέρασε κι' αὐτὸ κι' ἀ-
φέθηκε κι' εἶνε πάλι πολίτης, ξανα-
γύρισε στὴν δουλειὰ μὲ νέα ἐφόδια
κι' ἀκονισμένα ὄπλα.

Καταπιάστηκε μὲ χίλιες δουλειές.
Ἄνοιξε μεσιτικὸ γραφεῖο, ἀνακα-
τεῦτηκε μὲ ἐμπόρια κι' ἀντιπροσω-
πεῖες καὶ «τ σ ι φ» καὶ «τ ρ ἄ ν τ ζ ι τ ο»
καὶ «ν έ τ ο», μελέτησε καλὰ
τοὺς ἀνθρώπους, πασαλεῖφθηκε μὲ
λίγα γραμματάκια ἀπὸ κακοτοπιές
κι' ἀπὸ «νόμους» φυλαγότανε καλὰ,
καὶ κάθε μέρα ὅλο κι' ἀνέβαινε ψη-
λότερα κι' ὅλο πληθαίνουν οἱ κατα-
θέσεις στὴν Τράπεζα. Τέλος τῶνοιω-
σε πιά καθαρά πὸς τῶχε στὸ αἷμα
του νὰ προδέψῃ καὶ νὰ γίνῃ κάτι τι
μέσα σ' αὐτὸν τὸν «παληντουιᾶ»,
σ' αὐτὴ τὴν «ψεύτικη κοινοβία».

Ἀργότερα ἔμπλεξε μὲ προμήθειες,
μπερδεύτηκε σὲ χονδρικές δουλειές,
ἤρθε στὸ Χρηματιστήριο «σῶτος»
καὶ νάτος σήμερα Μηνᾶς Πολυχαρό-
πουλος, μέγας καὶ πολὺς — μέγαρα,
Πακάρ καὶ τὰ ρέστα!

Σὰν ἔχρησ γεννηθῆ κάτῳ ἀπὸ τὸν
ἀστερισμὸ σου κι' εἶσαι πλασμένος
γιὰ πρόοδο καὶ γιὰ λεφτά, φτάνει νὰ
ἰδῆς λιγάκι τὴν τύχη σου νάρχησῃ
νὰ σοῦ χαμογελά κι' ὕστερα δὲν ἀρ-
γεῖ ἡ μέρα πὸν θὰ τὴν δῆς νὰ ξεκαρ-
δίζεται στὰ γέλια.

Ἄλλα τότε ἦταν εὐκολα καὶ κα-
τορθωτὰ γι' αὐτόν. Ἐφτανε νὰ βάλῃ
κάτι στὸ νοῦ, καὶ τὰ ἐμπόδια, ὅσα
καὶ νάταν, ἔφεπταν ἕνα-ἕνα, καὶ στὸ
τέλος πετύχαινε τὸ σκοπὸ του.

«Αὐτὸ θὰ γίνῃ», ἔλεγε μέσα του,
σέρνοντας τὰ λόγια, καὶ τὴν ἴδια
στιγμὴ, βάζοντας τὸν ἀντίχειρα μέ-
σα στὸ λυγισμένο σὰν ἀγκίστρι δει-
κτη τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ του — σύμπλε-
γμα πὸν χρησιμοποιοῦσε ὅταν ἐπρό-
κειτο γιὰ πληρωμὲς τοῖς μετρητοῖς
— χτυποῦσε τὸ χέρι του στὸ τραπε-
ζι ἢ ἄλλο, κι' αὐτὸ ἦταν σὰν μιὰ ἐ-
πίσημη ἐπισφράγιση τῆς συμφωνίας
πὸν ἔκανε μὲ τὸν ἑαυτὸ του, σὰν τὴ
σφραγίδα πὸν βάζουν κάτω ἀπὸ τὰ
ἐπίσημα ἔγγραφα. Κι' ὅτι ἤθελε γι-
νόταν. Κι' ἂν τύχαινε, καμμιά φορά,
κάποια μεγάλη ἀναποδιά, κάποιον
μεγάλον ἐμπόδιον νὰ τοῦ χαλάσῃ λίγο

τὸ κέφι, γρήγορα ἔδιωχνε πέρα τὶς
μαῦρες ἰδέες, ὅπως διώχνει κανεῖς
ἕναν κουρελὴ ζητιάνον πὸν κάθεται
καὶ μοιρολογαὶ στὴν πόρτα τοῦ σπι-
τιοῦ του. Καὶ κυττάζοντας τὸ μεγά-
λο μπριλλαντένιο δαχτυλίδι πὸν φο-
ροῦσε στὸ μικρὸ του δαχτυλάκι, μο-
νολογοῦσε λιγάκι θυμωμένα, λιγάκι
σαρκαστικά, ἀπὸ μέσα του: «Καῦ-
μένε Μηνᾶ... Μερέλιασες μπῆτ ὀλό-
τελα καὶ κάθασαι καὶ χολοσκᾶς σὰν
καμμιά γυναικούλα;!»

— III —

Στὸ σκαλιστὸ μαρμάρينو τζάκι,
ξύλα καὶ κούτσουρα ἐκλεκτὰ — ὅλο
κουμαρῖα καὶ πνεῦκα — πετοῦσαν
φλόγες κι' ἔτριζαν καὶ σιγοτραγου-
δοῦσαν τὸ παλῆο, παμπάλαιο, τρα-
γοῦδι τους, στὸ πείσμα τοῦ καλορι-
φέρ, πὸν γύρω-τριγύρω, σὲ τρεῖς με-
ριές τῆς μεγάλης τραπεζαρίας ἔ-
καιγε κι' αὐτὸ, σιωπηλὸ κι' ἀμίλητο,
σὰ συνωφρωμένους δάσκαλος μπρο-
στὰ σὲ μεθυσμένο Ἀρλεκίνο...

Ἡ ἀπέραντη κάμαρη εἶναι γεμάτη
πολύτιμα ἐπιπλά, ἐικόνας καὶ μπι-
πλὸ καὶ πάνω στὸ τζάκι, στὴ μέση
ἀκριβῶς, στέκεται, καμπουρωμένος,
ἕνας μεγάλος ριγολέττος, μιὰ ἀπὸ
τὶς πιὸ ἀκριβῆς πορσελάνες. Τί τέ-
γνη καὶ τί δουλειὰ! Νομίζει πὸς
εἶναι ζωντανὸς καὶ θάρχησῃ τὰ γέ-
λια καὶ τὰ σοφὰ πειράγματα.

Βουτηγμένος σχεδὸν ὀλόκληρος,
μισοξαπλωμένος ὁ κ. Μηνᾶς Πολυ-
χαρόπουλος σὲ μιὰ βελουδένια πολ-
λυθρόνα, ἀπολαμβάνει τὸ ποῦρο του,
ἕνα γνήσιο ποῦρο τῆς Ἀθῆνας, πιὸ
χοντρὸ ἀπ' τὰ πρησμένα δάχτυλα
τοῦ γέρο - Γιακουμῆ, τοῦ κηπουροῦ.
Γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ μάτι του πέφτει
ἀπάνω στὸ ριγολέττο καὶ σὰν νὰ τοῦ
φάνηκε πὸς τὸ ψεύτικο στόμα του
πλατάνει κι' ἀρχίζει νὰ γελά.

Μὰ τί πετυχημένη κούκλα! Ἐαρ-
ρεῖς πὸς ἔχει μάτια ἀληθινὰ καὶ σὲ
κυτὰ κατὰμματα καὶ κάτι ἐτοιμάζε-
ται νὰ πῆ.

Ἐπειτα, ὁ Μηνᾶς ρίχνει τὸ μάτι
του χαμηλότερα, βλέπει τὸ μπαλω-
μένο παντελόνι τοῦ ριγολέττου, θυ-
μάται χρόνια περασμένα, ξαπλώνε-
ται καλλίτερα καὶ χαμογελά. ᾠλ
ράϊτ.

Αὐτὸς ἦταν τώρα ὁ κύριος Μηνᾶς
Πολυχαρόπουλος καὶ αὐτὸ τὸ μέγα-
ρο ἦταν δικό του, κι' αὐτοὶ πὸν πάνε
κι' ἔρχονται ἀπὸ τὸ πρῶτο κι' ἀνεβο-
κατεβαίνουν τὴ σκάλα τῆς ὑπηρε-
σίας μὲ ψώνια καὶ προμήθειες καὶ
τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα, γιὰ τὴν ἀπο-
ψινὴ ἑσπερίδα, ὅλοι ἔχουν πάρει δια-
ταγές ἀπ' αὐτόν κι' ὅλοι εἶνε πλη-
ρωμένοι ἀπ' αὐτόν. Τὸ τί θὰ γίνῃ ἀ-
πόψε ἐδῶ μέσα θὰ τὸ διαβάσῃ ὁ λα-
ὸς στις ἐφημερίδες πὸν πᾶνε παντοῦ,
στὰ πέρατα τοῦ κόσμου. Ὅλα εἶ-
χαν κανονισθῆ στὴν ἐντέλεια καὶ
γιὰ ὅλα εἶχε φροντίσει αὐτός. Δὲν
εἶνε ν' ἀφίνης αὐτὰ τὰ χαμένα το-
μάρια χωρὶς ὀδηγίες κι' ἐπίθελη...
«Βρὲ γουρουνία, τί μοῦ καθόσαστε
μὲ σταυρωμένα χέρια; Βρὲ, ζων-
τόβολο Γιαννακό, βρὲ Σταματῖνα
φάκια, τί μοῦ κακάρειες ἀπ' τὸ
πρῶτο καὶ δὲν κυτᾶς τὴ δουλειὰ σου;
Βρὲ σεῖς, ἔχουμε ἀπόψε ρεβενιόν,
ἔξερете τί θὰ πῆ ρεβηγιόν καὶ θάνει
ὁ νοῦς σας ποιοὶ θάρθουν ἀπόψε ἐ-
δῶ, χαμένα ρεμάλια...»

Κι' ὅλα τὰ παρακολουθοῦσε μονά-

χος του καὶ παντοῦ εἶχε τὸ μάτι του.,
Πολυχαρόπουλος ἦταν οὗτός! Ἀμέ!
Ὁ Μηνᾶς ρίχνει μιὰ λοξὴ ματιὰ
στὸ ρολοῖ τοῦ τοίχου. Σὲ λίγο θὰ
χτυπήσῃ τρεῖς... Κάμποσες ὠρες ἀ-
κόμα τὸν χωρίζουν ἀπ' τὴ μεγάλη
θραδυά, ἀπ' τὸ θρίαμβο τῆς ζωῆς
του...

Ἐξῶ, ὁ ἀνεμος σφυρίζει καὶ λυ-
γίζει τὰ δέντρα, ὁ ριγολέττος στέ-
κεται ἀσάλευτος καὶ χαμογελά πά-
νω στὸ μαρμάρينو τζάκι καὶ κάτω,
τὰ κούτσουρα πετοῦνε φλόγες καὶ
τρίζουν καὶ τραγουδοῦν τὸ παμπά-
λαιο τραγοῦδι τους.

Τί καλὰ νάναι πλούσιος καὶ δυνα-
τός!

— III —

Εἶναι νύχτα. Τὰ κλάζον κάτω χα-
λοῦν τὸν κόσμο καὶ μιὰ σειρά ἀπὸ
αὐτοκίνητα πολυτελείας κάνουν οὐ-
ρὰ μπροστὰ στὴ μεγάλη ἐξώπορτα.
Φράκα καὶ σμόκιν καὶ γουναρικά
καὶ τουαλέτες ἐπίσημες ἀνεβαίνουν
τὴ σκάλα καὶ τὰ μπιζοῦ ἀστράφτουν
στὴ λάμψη τῶν ἠλεκτρικῶν λαμπή-
ρων τῆς κυρίας εισόδου. Τὸ γλέντι
ἀρχίζει. Στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ
χοροῦ τὸ σαζοφὸν τῆς τζάζ νιαουρί-
ζει μὲ λαγγεμένους ρυθμούς καὶ ρί-
χνει θροχὴ τὰ «συγκοπάτα», πὸν
μοιάζουν μὲ ἀνυπόμονες ἐρωτικές ἐ-
πικλήσεις μέσα σὲ σεληνοφώτιστη
παρθένα ζούγκλα...

Ὁ οἰκοδεσπότης εἶνε πανταχοῦ πα-
ρών. Περήφανος καὶ εὐτυχῆς, τοὺς
περιποιεῖται ὅλους, προσέχει τὸ κά-
θε τι καὶ σὰν καλὸς οἰκονομολόγος
πὸν εἶνε εἰσπράττει καὶ τὴν τελευ-
ταία δεκάρα τῶν κομπλιμέντων καὶ
τοῦ θαυμασμοῦ τῶν προσκεκλημέ-
νων του. «Σωστὸ παλάτι τὸ σπι-
τιας, κύριε Μηνᾶ...». Κι' αὐτὸς χα-
μογελά καὶ κορδώνεται.

Τὸ γλέντι προχωρεῖ κι' ὁ δείκτης
στὸ μεγάλο ἔκκρεμὲ τοῦ τοίχου ὅ-
λο καὶ προχωρεῖ κι' αὐτὸς δεξιὰ.
Μετὰ τὰ μεσάνυχτα καὶ τὶς προπό-
σεις γιὰ τὸν καινούργιον χρόνο, θάρ-
θη ἡ σειρά τῶν μουσικῶν ἀστέρων
καὶ ἔπειτα, ἀργά - ἀργά, πρὸς τὰ
ξημερώματα θὰ γίνῃ ἡ μεγάλη ἀ-
τραξιὸν τοῦ Ἰάπωνος πνευματιστοῦ...

Κατὰ τὸ πρόγραμμα, πρῶτα θὰ
ἐμφανισθῇ ὁ βιρτουόζος βιολιστῆς.
Κι' ὅσο ἡ ὥρα κοντεύει, ὁ Μηνᾶς
τριγυρίζει παντοῦ καὶ κάνει μὲ τρό-
πο προπαγάνδα - μαζεῦει ἀκροατή-
ριο, θέλει νὰ τὸν ἴδωσιν καὶ τὸν θαυ-
μάσουν ὅλοι τὸν μεγάλο βιολιστὴ
τῆς Εὐρώπης. Ἐδῶσε λίρες μὲ οὐ-
ρὰ γιὰ νὰ τὸν φέρῃ ἐκεῖ, στὴ σάλα
τοῦ σπιτιοῦ του!

Σὲ μιὰ ἀπόμερη κάμαρη—τὴν αἰ-
θουσα τῶν ἀπομάχων, ὅπως τὴν εἶχε
ονομάσει κάποιος ἀρθρῆτικὸς συντα-
ξιοδχος — ἡ γερουσία (ἀπόστρατοι
στρατηγοὶ καὶ ναύαρχοι καὶ κου-
τοσμπόλες γρη῏ς) ἀπολαμβάνει τὰ
ἀγαθὰ τῆς ἡλικίας τῆς—πιστό, χαρ-
τιά καὶ κουβέντα.

Ὅταν ὁ Μηνᾶς ἐμπῆκε ἐκεῖ, ἔπε-
σε σὲ μιὰ φιλοσοφικὴ συζήτηση:

—Πιστεύετε στὴν μετεμψύχωση, γι-
ατρέ;... ρώτησε μιὰ κουφὴ γρη῏α,
χῆρα διπλωμάτου, κρατῶντας ἕνα
πελώριο ἀκουστικὸ κέρας στ' αὐτί.

—Πιστεύω σὲ ὅλα καὶ σὲ τίποτα,
ἀπαντᾷ ὁ παλαιὸς ἀρχίατρος, ἕνας
ἐξακτιανὸς ἀνθρωπιστῆς, πὸν φοροῦ-
σε χρυσὰ γυαλιά, δεμένα μὲ μαῦρον
κορδόνι.

—Αὐτὸ εἶνε πρακτικὸ καὶ μ' ἀρέ-
σει, ἀποφαίνεται ἕνας γηραλέος δι-
καστικός. Εἶνε ἡ καλλίτερη τακτικὴ
γιὰ νᾶνε κανεῖς μέσα.

—Κι' ἐγὼ πιστεύω μονάχα στὴ
μπουκάλα, συμπληρώνει ὁ ἀπόστρα-
τὸς ἀσπρομάλλης, πὸν ἦταν κόκκι-
νος σὰν καραβίδα καὶ ἰδρωμένος
χειμῶνα - καλοκαῖρι. Κι' ἂν ἦ-
ταν, προσθέτει γελῶντας, νὰ ξανα-
γυρίσω κάποτε στὴ ζωὴ, θὰ προτι-
μοῦσα ἀντὶ γιὰ γάτα, πούλι ἢ σκαν-
τζόχοιρος, νὰ γίνω ἕνα παράσιτο
μέσα σ' ἕνα καλὸ μπουτιλιαρισμένο
κρασί...

Καὶ γέλασαν ὅλοι.
Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ, μιὰ γροθιά
ἀκούστηκε σ' ἕνα τραπέζι κι' ἀπ' τὴν
ἄλλη μεριὰ τῆς κάμαρης, ἀπ' τὸ
τὸ τραπέζι τοῦ μπιτζ, ὕψωθηκαν
φωνές:

—Μὰ εἶσαι στὰ καλὰ σου, Φερενί-
τη!... Κοντραρεῖ ὁ ἀριστερὸς καὶ σὺ
κάνεις τὴν ἔμπαρς δεξιά... Κύριε
ἐλέησον!

—Κάπνιζε τὴν πίπα σου καὶ πάψε
τὴν κριτικὴ... Ἐξ ἄλλου εἶσαι μὲ ὁ ρ
καὶ δὲ σοῦ πέφτει λόγος. Ὅριστε
μας!..

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ

ΟΛΟΙ

ΤΑ

ΝΕΑ 2

ἀνογνωσμοῖα μας

Τὸ μυστήριον

τοῦ μαύρου

κρίνου

Ἡ κόρη

τῆς φαρμα-

κευτρίας

Βουαζέν

2

ἀριστοῦς γήματα

Μὰ ὁ Μηνᾶς πὸν ἦταν βιαστικός,
ἔχασε τὴν ὑπομονὴν του καὶ ἐπενέ-
θη:

—Ἐ! δὲν ἀφίνετε λιγάκι τὶς φιλο-
σοφίες καὶ τὰ χαρτιά, νάρθητε ν' ἀ-
κούσετε τὸν διάσημον βιολιστὴ πὸν
θὰ παίξῃ σόλο!

(Καὶ τὸ «σόλο» τὸ πρόφερε μὲ ἐ-
πισημότητα καὶ γλύκα σὰν νᾶταν
μιὰ λέξη ἐξωτικὴ, γεμάτη νόημα
βαθὺ καὶ βαρύτητα μεγάλῃ).

Ὅμως ἔκείνοι δὲν εἶχαν ὄρεξη
γιὰ μουσικὴ καὶ κανεῖς δὲν ἔδειξε
προθυμία ν' ἀλλάξῃ κατάσταση.

—Θὰ τὸν θαυμάσουμε ἀπὸ μακριὰ
— εἶπε ἕνας θυμόσοφος μπριτζιστῆς.
Κι' ἔτσι μάλιστα θὰ εἶναι πιὸ ἐξω-
λωμένος.

Ὁ οἰκοδεσπότης ἔφυγε λιγάκι ἀ-
πογοητευμένος.

Τέλος, ἔφτασε ἡ μεγάλη στιγμὴ,
κι' ὁ μεγάλος καλλιτέχνης ἐμφανί-
ζεται μὲ τὸ βιολι στὸ χέρι καὶ μ' ἕ-
να ὕφος συγκαταβατικὸ καὶ κουρα-
σμένο πὸν παριστάνει λιγάκι τὴν
μετριοφροσύνη, μὰ μιὰ μετριοφρο-
σύνη γεμάτη κουδουνάκια καὶ τριγυ-
κινίδια, καὶ μιὰ ἐπιγροχὴ στὸ κεφά-
λι, πὸν ἔλεγε: «Μὴ μὲ προσέχετε,
παρακαλῶ!»

Τὰ μισὰ τὰ φῶτα σβύνουν, τὰ χει-
ροκροτήματα ξεθυμαίνουν λίγο-λίγο
κι' αὐτὰ γίνεται γενικὴ σωπὴ, ἡ
πιὸ ὑστερικὸς κυρὸς ἔχουν πιάσει
τὶς πρῶτες θέσεις καὶ παίρνουν πό-
ζες ἀνάλογες, κι' ὁ ἀρτίστας μὲ μιὰ
κίνηση ἀργή, γεμάτη χάρη, σηκώνει
τὸ δοξάρι του.

Μὲ λιγωμένα, μισόκλειστα μάτια,
μ' ἕνα τσουλοφὶ μαλλί ριγμένο μὲ
μαεστρική ἀφέλεια στὸ μέτωπο, ὁ
βιρτουόζος παίξει ἕνα παθητικὸ,
μπριόζο σόλο καί, κάπου-κάπου, κα-
νένας ὀπώκωφος στεναγμὸς θαυμα-
σμοῦ ἀκούγεται ἐδῶ κι' ἐκεῖ στὴ σά-
λα...

Ὁ Μηνᾶς σφίγγεται ὅσο μπορεῖ νὰ
δειξῇ κι' αὐτὸς τὸ θαυμασμό του,
μὰ, ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτά, τὰ σα-
γόνια του παραλόουν, μὰ ὡστα τὸν
κυριεῖει παρῆξη, σὰν αὐτὴ πὸν
τὸν ἔπιανε στὴν ἐκκλησία, διὰν πα-
ρατραβοῦσε καμμιά μεγάλη γιορτὴ
ἢ λειτουργία καὶ κάθε τόσο ἀναγκά-
ζεται νὰ φέρῃ κρυφὰ τὸ χέρι στὸ
στόμα του. Σίγουρα, τὴν ὥρα ἐκεί-
νη, ὁ Μηνᾶς θὰ ἔδινε μὲ μεγάλη εὐ-
χαρίστηση τρεῖς ὀλόχρυσες στερλί-
νες νὰ τὸν ἀφίαν νὰ χασμουρηθῇ
ἔτσι χορταστικά καὶ πλούσια «άασα
χάασασουου...»

Καθὼς βρίσκεται σ' αὐτὴ τὴν κα-
τάσταση κι' αὐτὴ τὴν ἀγωνία, τὰ
μάτια του πέφτουν ἐπάνω στὸ ριγο-
λέττο πὸν ἀπέναντι, ψηλὰ στὸ τζά-
κι. Κι' ὁ ριγολέττος τὸν κοροϊδεῖει
πιὰ ὀλοφάνερα, τὸν κυτᾶ μὲσ' στὰ
μάτια, κατὰχάντρα, ἔχει ἀνοίξει τὸ
στόμα του ὡς τ' αὐτὰ καὶ ξεκαρδι-
ζεται στὰ γέλια. Τὸ αἷμα τοῦ Μηνᾶ
ἀνακατεῦτηκε, μὰ δάγκωσε τὰ χεί-
λια κι' ἐγύρισε τὸ βλέμμα του ἄλ-
λοῦ.

Τώρα τὰ μάτια του καρφώνονται
στὰ πόδια μιᾶς παχουλῆς κυρίας
πὸν εἶναι μπροστὰ του. Καί, χωρὶς
νὰ θέλῃ, ὁ Μηνᾶς συλλογιζέται:
«Μπορεῖ τάχα νὰ σταθῇ αὐτὴ ἡ χον-
τρή στὸ κουτσὸ ὡς τὰ 200;» Κι' ἀρ-
χίζει νὰ μετρᾷ, γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν
ὥρα του. Ἐνα — δυὸ — τρία — τέσ-
σερα — πέντε... Μὰ ὅταν ἔφτασε στὰ

ογδόντα, μιά νύστα γλυκειά και βαρυσία τον είχε κιάλας άγκαλιάσει ολόκληρον. Στέκεται άκίνητος, λαγοκοιμάται όρθιος και υποφέρει — ώσπου κάτι ραγδαία χειροκροτήματα του φέρνουν τη λύτρωση...

Ευπνά, συνέχεται και χειροκροτεί κι αυτός μ' όλη τη δύναμη.

Ο βιολιστής τελείωσε. Μ' ένα μεταξωτό, φανταχτερό μαντήλι, σκουπίζει τον ιδρώτα του κι όλοι τον συγχαίρουν. Κι ο Μηνάς περνά κι αυτός με τη σειρά του και πού σφίγγει το χέρι.

Η ώρα καντεύει τέσσερες, το πρωί.

Το μουσικό πρόγραμμα έχει τελειώσει, και τώρα γίνονται προετοιμασίες για τη μεγάλη άττραξιόν, το «κλόυ» της βραδυάς. Έρχεται η σειρά του 'Ιάπωνος.

Ο μέγας θαυμαστικός, στην αρχή, έκτελει μερικά ώραια ταχυδακτυλουργικά παιγνίδια, κι έπειτα είναι το μεγάλο πνευματιστικό πείραμα.

Μιά συγκίνηση βαθειά είναι άπλωμένη παντού.

—Νά σέβουν τα φώτα! φωνάζει ο ταίσερον και βοηθός του πνευματιστού. Κι όταν χτυπήσει το γ κ ο γ κ, κλείστε όλοι τα μάτια και συγκεντρωθήτε! Καλέστε το πνεύμα της άρεσκείας σας και θα το νοιώσετε σε λίγο να σας μιλή και να σας άγγιξη. Κανείς να μην ανοίξει τα μάτια, πριν ξαναχτυπήσει το γκόνγκ! Τα παιδιά και οι πολύ νευρικοί να περάσουν άλλοι!

Το γκόνγκ χτυπά και νεκρική σιωπή βασιλεύει.

Περνούν κάμποσα λεπτά. Η άγωνα γεμίζει την αίθουσα. Και τα ξύλα που σιγοτριβούν στο τζάκι, συμπληρώνουν το μυστήριο.

Μά ή ώρα περνά και το γκόνγκ δεν ακούγεται.

Μιά φωνή πετιέται τότε μέσ' στο σκοτάδι:

—Δέ βαστώ πιά!

—Μαμά μου, θα λιποθυμήσω!.. άκούγεται δευτέρα γυναικεία φωνή.

Και σε λίγο, μιά δυνατή άνδρική φωνή προστάζει:

—'Ανάψτε τα φώτα!

—Γίνεται φώς, και τότε άλλες φωνές ακούγονται:

—'Α! Το κολλίε μου!..

—Το βραχιόλι μου!..

Ο 'Ιάπων και ο βοηθός του δεν υπάρχουν πιά.

Ο μέγας πνευματιστής ήταν ένας άπατεών, ένας λωποδύτης.

Γίνεται σύγχυση και ταροχή μεγάλη και μέσα στο γενικό πανδαιμόνιο ύψώνονται και μερικές άπειλές έναντίον του οικοδεσπότη:

—Νά μιά άποζημίωση! φωνάζει ένας κοιλιαρής βιομήχανος, σφίγγοντας τις γραβιές του.

—Κι' έγώ πού νόμιζα πως με χάιθευε το πνεύμα — άναστενάζει μιά τρυφερή γυναικεία φωνή.

Η συγκέντρωση διαλύεται κακήν κακώς. Άλλοι φωνάζουν και βρίζουν και μερικοί τρέχουν στην Άστυνομία.

Τέλος, ή σάλα άδειάζει έντελώς κι ο Μηνάς Πολυχαρόπουλος μένει μόνος μπροστά στο τζάκι.

Πρώτη φορά στη ζωή του νοιώθει βία στενονοχία και συντριβή.

Πράσινος άπό το θυμό του, βηματίζει πέρα-δάθε στην κάμαρα, σά θηρίο μέσα σε κλουβί.

—Πρέπει να πάω άμέσως στην Άστυνομία, λέει άπό μέσα του, σαστισμένος. Μά θάναί τώρα κανένας εκεί;

Μηχανικά βάζει το χέρι του στην τσέπη του γιλέκου να συμβουλευθί το ρολόι του.

Το χρυσό ρολόι του δεν ήταν εκεί. Τάχε κλέψει κι' αυτό ο ψευτοιάπων. Το αίμα του άνέβηκε στο κεφάλι. Μά τη στιγμή εκείνη κάτι γέλια τρανταχτά άκούστηκαν. Γυρίζει τα μάτια του και βλέπει τόν ριγολέττο, έπάνω στο τζάκι, να τον κυττά στα μάτια και να ξεκαρδίζεται.

—Εξώ φρενών, τόν άρπάζει και τόν βροντά με δύναμη στο πάτωμα.

Η όμορφη πορσελάνη γίνεται χίλια κομμάτια.

Μά όταν σηκώνη πάλι το κεφάλι του, βλέπει πάνω στο τζάκι, στη θέση του ριγολέττου, μιά άλλη κόκλα. Είναι ένας μικρός φουστανελλάς με λερωμένη μαύρη σκούφια, κολλημένη στο κούτελο, με τσαμνιάνι παλτό πού τοδλειπαν δυ-τρία

άπό τα μακρουλά κουμπιά του και με τρύπια τσαρούχια, με δυο μαδημένες φούντες.

Και ή παρόμοια κούκλα άρχίζει να μιλά:

—Μηνά, πιδί μ', δέ μι γνουργί; Είμι ού μπάρμπα-Λιάκουσ ού Πουλ-χάρ'ς ού πατέρας σ'!.. 'Ιού έγινες μέγας κι τρανός κι' μένα τού μνήμα μ' είνι χουρίς σταυρό κι' ούτι τού ξιχουρίζ άπ' τ'α πουλλά χουρτά-ρια.. Νάχ'ς την κατάρρα μ'!..

Τό πνεύμα, στα χαρακώματα

ΠΡΟ ΠΑΝΤΟΣ Η ΕΥΘΥΒΟΛΙΑ!

Ένας νεαρός Γάλλος άξιωματικός, παραδιάζοντας τις έντολές των άνωτέρων του, πού συνιστούν να άποφεύγουν οι στρατιώτες τους άνωφελείς κινδύνους, προχωρεί χάρην περιεργείας ως τις προφυλακές τού έχθρου. Άπ' ένα γειτονικό γαλλικό παρατηρητήριο άντιλαμβάνοντας την κίνηση κοντά στο γερμανικό φυλάκιο, και μη φανταζόμενοι ότι πρόκειται περί Γάλλου, άρχίζουν να ποροβολούν, χωρίς έπιτυχία όμως.

Ο τολμηρός Γάλλος άξιωματικός επιστρέφει σε λίγο, και βάζει μπρός τους πολυβολητές:

— Είστε ζώα! φωνάζει.

Οι στρατιώτες φαντάζονται ότι ο θυμός του όφειλεται στο ότι δεν παρέτήρησαν την γαλλική στολή του. Έκείνος όμως συνεχίζει:

— Δεν είστε ίκανοί ούτε έναν άνθρωπο να πετύχετε με τα πολυβόλα σας!

ΠΩΣ ΘΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΕΛΑΜΒΑΝΕ;

Κάποιος άστείος διέδωσε μεταξύ των φαντάρων: «Όποιος φέρει έναν αιχμάλωτο, παίρνει ένα τού φράγγα!».

Ο Μάριος τόν πληροφορείται.

— Καλή δουλειά! λέει στόν φίλο του τόν 'Ολίβ. Έλα μαζί μου!

Έκείνος πρόθυμος τόν άκολουθεί. Προχωρούν σούβανοι ως τις γερμανικές προφυλακές. Έκεί σταματούν και ο Μάριος φεύγει αερίσ να γ ν ώ ρ ι σ τ ι ν α. Σε λίγο επιστρέφει κατενθουσιασμένος:

— Την κάναμε! λέει στόν φίλο του. Έδώ υπάρχει πλήθος για να εισπράξουμε διακόσια χιλιάρικά!

— Τήν κάναμε! λέει στόν φίλο του. Έδώ υπάρχει πλήθος για να εισπράξουμε διακόσια χιλιάρικά!

ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΜΑΡΚΙΝΑΣ

Οι Έξη φιλενάδες μου

Άθηναϊκό εύθυμογράφημα τού κ. Παν. Παπαδούκο

ΥΤΕΣ οι εύχάριστες έκπληξεις μου ήρθαν ή μιά άπάνω στην άλλη πριν άπό λίγες μέρες και συγκεκριμένα μετά τις 12 Δεκεμβρίου. Αύτη ήταν ή ήμερομηνία πού άρχισαν. Ήταν ή ώρα 6 τού άπόγευμα κι' έβγαινα άπό τού γραφείο μου, όταν άκούω μιά γλυκειά και γνώριμη φωνή να λέη τ' όνομά μου:

—Δέλη!

Έγύρισα. Ήταν ή Καίτη, μιά φιλενάδα μου πού είχαμε χωρίσει πριν άπό δέκα μήνες.

—Τί γίνεσαι, βρε Καίτη, τής είπα, εύχαριστήμένος πού την έβλεπα όμορφη και γοητευτική όπως και τότε. Με περιμένεις;

—'Α! Όχι, μού άπάντησε. Μιά άπλή σύμπτωση. Περνούσα τυχαίως και σε είδα! Βέβαια δεν είμαστε πιά έρωτευμένοι, αλλά για πές μου, δεν ήθελες να σου μιλήσω;

—Κάθε άλλο, Καίτη. 'Ισα-ίσα πού ή εύθελική σου αύτη ιδέα είναι μιά εύχάριστη έκπληξη για μένα. Είσα μήπως βιαστική;

—Όχι. Έσού;

—Όυτ' έγώ. Λοιπόν, άν θέλης πάμε να πάρωμε κάτι και να τ'α πούμε.

Σε λίγο είμαστε καθισμένοι στο τραπέζακι ένός μπάρ. Έκεί είπαμε διάφορα σημαντικά και άσήμαντα πράγματα και καταλήξαμε να θυμηθούμε τα παλιά μας.

—'Ας είναι, είπε σε μιά στιγμή ή Καίτη, όλον αυτό τόν καιρό πού πέρασε, σκέφτηκα καλά κι' έβγαλα τού συμπέρασμα πως δεν έπρεπε να χωρίσουμε.

Η αλήθεια είναι πως και ο δικός μου έρωτας για την Καίτη ξαναεστάθηκε με τη βοήθεια τριών λικέρ κι' έτσι, βγαίνοντας άπό τού μπάρ, είμαστε και πάλι έρωτευμένοι. Κι' αυτό, να σας πώ, δεν μου ήρθε άσχημα, γιατί αυτόν τόν καιρό, ή καρδιά μου ήταν διαθεσίμη και πολύ εύχαριστός θα τήν τοποθετούσα πάλι σ' ένα παληό, αλλά πάντα καλό, ταμειύτριο.

—Οί φιλενάδες μου με άγκατέλειψαν.

πάρει στο τηλέφωνο και τις μπερδεύεις!

—Τέλος πάντων. Αυτό είναι άλλο ζήτημα. Τώρα για πές μου πως ήταν αυτό τού θαύμα και με θυμήθηκες;

—Εύπησαν μέσα μου παληές άναμνήσεις! Είναι τώρα είκοσι μέρες πού σε σκέπτομαι κι' επί τέλους σήμερα αποφάσισα να σε πάρω στο τηλέφωνο να ιδω τί γίνεσαι. Ξέρεις πως έπεθύμησα πολύ να σε ιδω;

Μήπως δεν έκανα καλά;

—Κάθε άλλο, Τζούλια μου, κάθε άλλο. Έκανες θαυμάσια! Κι' έγώ θα σε ξανάβλεπα εύχαριστός. Πότε θέλεις;

—'Απόψε.

—Δεν είναι άρρωστη ή μαμά;

—Όχι. Εύτυχώς τώρα είναι καλό στην ύγεια.

—Λοιπόν, άπόψε στις έξημισι.

Δώσαμε τού ραντεβού. Και να σας πώ την αλήθεια, αύτη ή συγκινητική προθυμία της Τζούλιας να ξανα-

—Ναί, αλλά ξέρετε, τού τηλέφωνο

έχει την ιδιοτροπία ν' άλλιοινη τη φωνή τού ανθρώπου.

—Και στο τηλέφωνο άκόμα τη γνώριζες τη φωνή μου. Για θυμήσου ποιά σου τηλεφώνουσε και σουλεγε κάθε τόσο: 'Απόψε δεν μπορώ, χρυσό μου, γιατί είναι πάλι άρρωστη ή μαμά».

—Βρε Τζούλια! Έσού είσαι;

—Δόξα σοι ο Θεός! Τού βρήκες!

—Με συγχωρείς πού άργησα να τού πετύχω, αλλά σκέψου ότι είναι τώρα δυόμισι χρόνια πού δεν βλέπομαστε πιά..

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

δωθούμε, ξύπνησε μέσα μου μιά ρομαντική παληά ιστορία. Με τη Τζούλια άγαπιόμαστε άλλοτε πολύ, αλλά κάποτε μ' άγκατέλειψε πολύ σκληρά κι' έχρειάστηκε να γνωρίσω τρεις άλλες γυναικείες διαδοχικώς για να κατορθώσω να τήν ξεχάσω.

Με πόση λαχτάρα τήν ξαναείδα!

Έξακολουθούσε να είναι όμορφη και χαριτωμένη. Έχωρίσαμε πάλι έρωτευμένοι, όπως είχε συμβή και δυο μέρες πριν με τήν Καίτη.

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

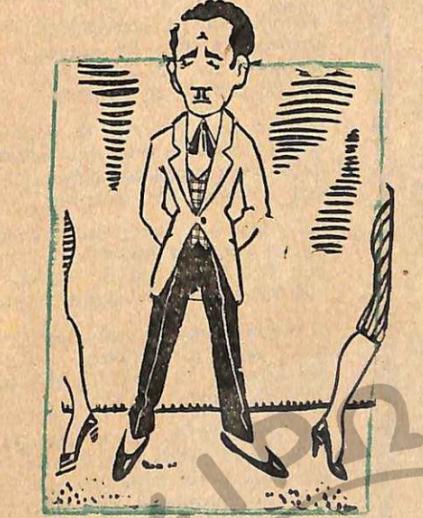
—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

Στις 19 Δεκεμβρίου έλαβα ένα γράμμα. Ο γραφικός του χαρακτήρας μού φάνηκε γνώριμος. Άνοιξα τόν φάκελλο και διάβασα:

Άγαπητέ μου Δέλη,

Έξη μήνες ύστερα άπό τού χωρισμό μας, μιά έπιτακτική ψυχική ανάγκη με κάνει να σου γράψω, για να σου πώ πως όλη τήν εύθύνη γι' αυτό τού χωρισμό τήν έχω έγώ. Ναί, Δέλη μου, έγώ. Άναγνωρίζω πως σε βασάνισα πολύ με τις ζήλειές μου, τις σκληρές πού σου έκανα, τις άδικαιολόγητες άπουσίες μου στα ραντεβού, τις έαφρονικές κακίες μου και τόσα άλλα. Και θέλω να σε ξαναείδω για να σου πώ πόσο αισθάνομαι φταίγτη τόν εαυτό μου άπέναντι σ' έναν άνθρωπο πού φάνηκε τόσο καλός μαζί μου. Άν έξακολουθής να τρέφης λίγο αισθημα τουφερότητος για μένα, υπορείς ναύρης αύριο στις 7 1)2 στο ίδιο μέρος πού εναντιόμαστε και τότε. Θα σε περιμένω..

Κι κ ή

—Η καυμένη ή Κική, ψιθύρισα συγκινημένος.

Και είναι αλήθεια κάτι τού άπειρώς συγκινητικό να βλέπης μιά παληά σου φιλενάδα να ζητάη συγκινημένη για τή στάση της και να έρχεται πρώτη εκείνη να σου προτείνει να έπαναλάβετε τις σχέσεις σας.

Και μάλιστα, όταν όλο τού φταίξιμο δεν είναι μόνο δικό της, όπως με τόση ταπεινοφροσύνη θέλει να παραδεχτή.

Τήν ξαναείδα, λοιπόν, τήν καυμένη τήν Κική και ξαναθυμηθήκαμε τα παλιά μας με τήν άπόφαση να τ'α συνεχίσουμε..

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—Ναί. Και στο μεταξύ ποιάς ξέρει πόσες γυναικείες φωνές σ' έχουν

—

άλλο λόγο, ανακάλυπταν μόνες το λάθος τους και ξανάπεφταν μετανωμένες στην άγκαλιά μου. "Ίσως θά ρωτήσετε πώς θά μπορούσα νά τά βγάλω πέρα και με τίς ξένη. "Ε, θά βρισκα τόν τρόπο νά κουμαντάρω τά πράγματα. Γιατί αξίζει κάθε θυσία και κάθε πονοκεφαλιά ή μεγάλη εύτυχία ν' αγαπάς και νά σ' αγαπούνε ξένη γυναίκες μαζί.

"Ετσι, έφτασαν οι παραμονές της Πρωτοχρονιάς. Κύριοι, όφειλω νά σάς πληροφορήσω ότι, στο ζήτημα τών κοινωνικών μου υποχρεώσεων, δέν είμαι γαϊδοδρι. Ξέρω τί επιβάλλουν οι περιστάσεις στον άνθρωπο κάτι τέτοιες μέρες. "Αλλά κι' αν δέν τó ήξερα, μου τó υπενθύμισαν με τρόπο οι ξένη φιλενάδες μου, όταν, μία-μία μου έπρότειναν νά κάνουμε μιά βόλτα στους κεντρικούς δρόμους για νά ίδουμε την πρωτοχρονιάτικη κίνηση. Καί, με την εϋκαιρία αυτή, οι φιλενάδες μου, κάθε μία χωριστά, καθώς έσταματούσαν στις βιτρίνες, έλεγαν π. χ. :

—Τί ωραία τσάντα πού είναι αυτή! "Η, τί ωραίο αυτό τó μπρασελέ. Καί δέν έπρόσθεταν τίποτ' άλλο—ποτέ «πάρε μου αυτό», νά πουμε—δχι. Μόνο οι ματιές τους εξέφραζαν την τρελή επιθυμία της απόκτησεως.

Λοιπόν, μιά πού, όπως σάς είπα και τó επαναλαμβάνω, δέν είμαι γαϊδοδρι και μιά πού αισθανόμουν τó καθήκον νά προσφέρω κάτι σ' αυτά τά τρυφερά πλάσματα πού μου έπρόσφεραν κι' αυτά την αγάπη τους και τή μετάνοιά τους, έκανα ένα σημαντικό δάνειο πού μου επέτρεψε νά φανώ άνθρωπος λεπτός και καθώς πρέπει.

Κι' έτσι, την παραμονή της Πρωτοχρονιάς, έπρόσφερα στις φιλενάδες μου ότι είχαν επιθυμήσει. Στην Καίτη μιά ωραία μαύρη τσάντα, στη Τζούλια ένα κομψό μπρασελέ, στην Κική ένα μπουκαλάκι πανάκριθο άρωμα, στη Λέλα ένα θαυμάσιο πλεχτό φόρεμα, στη Μαίρη ένα δαχτυλίδι με διαμάντι και στη Σωσώ ένα άξεσουάρ για την τουαλέττα της... Τά δέχθηκαν συγκινημένες, ευχαριστημένες, κατενθουσιασμένες.

— 00 —

Πέρασε ή Πρωτοχρονιά...

Και δέν ξέρω γιατί, κυρίες μου και κύριοί μου, οι φιλενάδες μου μ' έγκατέλειψαν! Και οι ξένη. Σαν νά ήσανε συνεννοημένες! Τού κάκου τίς περίμενα. Με διάφορες δικαιολογίες οι τρείς, χωρίς καμιά δικαιολογία οι άλλες τρείς, έκόψανε.

Γιατί, άρα γε; Μπορείτε νά μου πητε έσεις γιατί; "Εγώ τουλάχιστον, δέν ξέρω. Κάτι όμως μου λέει μέσα μου πώς τού χρόνου, όταν πλησιάζη ή Πρωτοχρονιά, θά με ξαναθυμηθούν...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Τά χλωμά τά κοριτσάκια

Τά χλωμά τά κοριτσάκια, μαραμμένα σαν τά κρίνα, στέκονται, σά μαγεμένα, και κυτάνε στη βιτρίνα.

δέν τά νοιάζει για τó κρύο, δέν τά νοιάζει για την πείνα! κάθονται μαρμαρωμένα, και κυτάνε στη βιτρίνα...

Κι' οι κουκλίτσες, από μέσα, με τά κόκκινα λακάκια, πού δέν ξέρουν τί συμβαίνει, και γι' αυτό, δέν έχουν κάκια.

οι κουκλίτσες οι καυμένες, άλλο τόσο μ' άπορία, τά κυτάν, κι' εκείνες, τώρα, σαν άλλόκοτα θηρία!

Τις κουκλίτσες τί τίς νοιάζει! καλά κάθονται στη ζέστα: τά φτωχά τά κοριτσάκια, όμως, γύρισε και δές τα:

μ' ένα μαύρο ρουχαλάκι, ξεφτισμένο και τριμμένο, μ' ένα σκίσιμο από πίσω, ντροπαλά μισοκρυμμένο,

με πρησμένο απ' τίς χιονίστρες τó μικρούλι τους χεράκι, μάλλον τά καυμένα εκείνα μοιάζουν νάναι από κεράκι...

Κι' όμως, νά πού, μέσ' στο δρόμο με τά ξένα εκείνα χάδια, μιά στιγμή ξαναγιομίζουν την καρδούλα τους την άδεια...

Μά σαν πάνε παρακάτω, πού κανένας δέν τά βλέπει, έρημα και μοναχούλια, με τόν ούρανό για σκέπη,

κρύβουν έτσι άπελισμένα, τά ματάκια, στον άγκώνα, —πού κι' εκείνος κλαίει, κλαίει, στην πικρήν αυτήν εικόνα...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

(Από τó βιβλίο του «Τά τραγούδια» πού κυκλοφορεί αυτές τίς μέρες).

ιστορικά ανέκδοτα

Ο Γάλλος ύπουργός Γκαρμπιέρ είχε πάει κάποτε στά ανάκτορα τού Κεραμεικού για νά συνεργασθή με τόν βασιλέα Λουδοβίκο τόν 18ον. Αφηρημένος καθώς ήταν έβγαλε από τή τσέπη του, τó μαντήλι του, τήν νταμπκιέρα του και τά γυαλιά του και τά τοποθέτησε πάνω στο γραφείο τού βασιλέα. Ο Λουδοβίκος στο τέλος δέν συγκρατήθηκε και τού είπε:

— Δέν μου λένε, κ' έρτε 'Υπουργέ, θά έξακλουθήσετε ν' άδειάζετε τó περιεχόμενο τής τσέπης σας πάνω στο γραφείο μου;

— Δέν είναι κροτιμότερο, αυτό άπίστευσε ο έξυπνος Γκαρμπιέρ, από τού νά τίς γεμίζω.

Ο Λευσοιέ, ο μεγάλος Γάλλος δραματικός συγγραφέας, παρακολούθησε κάποια μέρα ένα έργο στο γαλλικό θέατρο, όταν κάποιος σωματώδης αξιωματικός πήγε και κάθισε μπροστά του κατά τέτοιο τρόπο ώστε νά τόν έμποδίζη από τού νά βλέπη τή σηνή.

— Κύριε, τού είπε μ' ευγένεια ο συγγραφέας. Μ' έμποδίζετε νά βλέπω. Σάς παρακαλώ νά μετακινηθήτε λίγο.

— Δέν τó κουνώ απ' εδώ, απήντησε ο αξιωματικός με πείσμα. Και μάθετε πώς εγώ έφερα τή σημαία τού στρατού μας στην 'Ιταλία.

— Πιθανόν άπάντησε, ο Λευσοιέ. "Αλλά κι' ένα γαϊδοδρι έφερε τόν Χριστό στην 'Ιερουσαλήμ.

Ο αξιωματικός β-στερ' από αυτό κάλεσε σέ μονομαχία τόν συγγραφέα. Και τó περίεργο είναι πώς ο Λευσοιέ τραυματίστηκε τόν έγωιστή αξιωματικό.

Η κυρία «Εβδομάς» μάς θυμήθηκε κι' έμάς και — μεγάλη της ή χάρη — είχε μιά καλήν ιδέα για νά μάς ευχαριστήση μονομαχίες νά σκορπίση και τά δώρα της νά δώση, δώρα πράγματι σπουδαία!

Ένα δώρο τού κυρίου Ξενοπούλου Γρηγορίου, ήπυ λαμπρά διαφημίζει σαν τού τύχη κάτι τί έξω από τά δώρα όλα, μιά βουρτσά, λίγη κόλλα, για νά κάνη μιά μέρα και τόν τοιχοκολλητή!

Στη Σοφία τή Σπανούδη με Πρωτοχρονιάς τραγουδί και μ' αληθινάς ευχάς της, δώρο πρακτικό τής δίνει, μιά και τσίρος έχει γίνει, δυό κουτιά 'Οθομαλίτη, για νά τρώη κάθε μέρα, κι' έτσι λίγο νά παχύνη!...

Και ο Κυριακός ο Πέτρος δώρο του θά λάβη έμμέτρως "Ένα «'Ιππόδρομον τής τσέπης», χρήσιμον τά μάλλα. "Ητοι δέν θά τρέξη σβέλτα-σβέλτα στον 'Ιππόδρομο τού Δέλτα, μά θά παίξη όσο θέλει, νύχτα-μέρα, μέσ' στο σπίτι!...

Είς τόν "Αγγελό τόν Δόξα, συγγραφέα δίχως λόξα πού ίσως τόν κακολογούνε οι συνάδελφοί του οι σκάρτοι τού χαρίζει δίχως κάκια μιά πιστέλλα «ντολμαδάκια» νά προσφέρη σαν τού κάκουν, στίτι του, «Σαρπράτζ—(Πάρτυ)»

Είς τόν Βήττα τόν 'Αντώνη πού ο δόλιος βαλαντώνει τόσο απ' την άπνία, πράγμα πουναι τραγικό, εϋτυχώς άναγνωρίζει, κι' ευχαριστάς τού χαρίζει μιά μεγάλη νταμπκιέρα δυνατά ύπνωτικό!

Και ο Λάσκαρης ο Νίκος όπως μούπαν έξωδικας θά λάβη δώρο, αυτός πούχε πάντα φούρια λογοπαϊκτικών όργλων, ένα καινούργες ψυγείον, νά κρατάη πάντα φρέσκα τά παληά του καλαμπούρια!

Στην Λίλην 'Ιακωβίδη πού τó θεωρεί πατινίτι νά μιλήη δέκα ώρες, όταν βρισκή κάποιον θυμα, για νά τήν ευχαριστήση, πρόκειται νά τής χαρίση ένα δώρο χρήσιμό της. Τίποτ' άλλο: μιά λίμα!

Ο Εύαγγελίδης Μίμης, συγγραφέας μεγάλης φήμης, πρέπει νά λάβη ο καυμένος κάποιον δώρο, 'Οδηγό «Πινάκλ» αν πάρη, θά διαβάξη και μακάρι νά τόν δούμε κάποια μέρα τρομερό πινακλαδόρο!

Στου θεάτρου το στολίδι Περικλή τόν Γαβριηλίδη (πού τόν τρέλλαναν γυναίκες, και τού πήσανε τή γνώση έτσι, και νά έχη γεια δυό κουτιά... καρμπογια για νά βάψη τά μαλλιά του κι' όπωσούν νά ξανανειώση!

Και στον Γιώργο τόν Παππά, Δόν Ζουάν και τά λοιπά και ήθοποιό μεγάλο, άξιον παντός όργιου, άνευ λόγων πειρασμού τού χαρίζει μιά... μαϊμού από τή συλλογή πιθήκων τού γνωστού γιατρού Σεργίου!

Στην 'Αργυροπούλου Γιώτα, πού κατά τά είωθότα, έχει τήν κακή μανία τόν παρξ της νά ξεδεύη, δίνει δώρο, αν δέν σφάλω, ένα κουμπάρό μεγάλο, έτσι για νά συνηθίση λίγο ν' άποταμειύη!

Μονομαχία επίσης δίνει στον ήθοποιό Κοκκίνη: τó πορτραίτο τού Μαυρέα, τού χαρίζει, φιλικώς, και μιά κι' ήτανε παρέα, θά χαρίση τού Μαυρέα, τó πορτραίτο τού Κοκκίνη νά τó βλέπη διαρκώς!...

Τέλος, εις τούς συνεργάτες κι' άναγνώστες και πελάτες τήν όλθερημ ευχή της με δυό λόγια τρυφερά, τó άρχόμενον «σαράντα» εϋτυχές νά είναι πάντα, δίχως βάσανα και πίκρες, όλο γέλιο και χαρά.

Η «Εβδομάς»

Ο «Ραμπαγός» του Τριανταφύλλου

ΑΠΟ ΤΟ 1878
έως το 1889
εξεδίδετο στην
Αθήνα ο εφ-
ημερίδιο «Ραμπαγός».
Ήταν μία από τις
πιο σημαντικές εφ-
ημερίδες πολιτι-
κές και φιλολο-
γικές εφημερίδες που
παρουσιάστηκαν
στην Ελλάδα.

Πότε εξεδόθη και πού ήταν τα γραφεία του. — Οι συνεργάτες του. — Η δράσις του Κλεάνθη Τριανταφύλλου στην Πόλη και στην Αθήνα. — Γιατί ονομάσθη ή εφημερίς «Ραμπαγός». — Η πληρωμή των συντακτών με γκιουβέτσια. — Η αυτοκτονία του Τριανταφύλλου.

Πίψ! Πίψ! «Πετώ-
ματα»
κι' είμαι πάντα άγας
μ' όλα τα κόμματα
ό Ρά — ό Ραμπα-
γός!...

Περίεργη είναι ή
λέξη «πετώμα-
τα»,
που υπάρχει σ' αυτό το ποίημα. Στη
γλώσσα των παλαιών οπληρχών πε-
τώματα έλεγαντο οι μετρίσσοι των
σαρουργών ή άδελφών των άνταρών.
Πολλοί λοιπόν αυτόσχεδιο έκμεταλλευ-
τές, άσχημοί τάχα άνταρτικών σωμάτων,
παρουσιάζοντο σε στιγμές πολεμικού άνα-
δρασμού κι' εξήτροσαν γρήματα αγία τα
πετώματα των παλληκαριών τους. Έβ-
ται ή λέξη έπηρε ή σημασία της κατα-
γρήσεως του δημοσίου λογμάτος. Σ' αυ-
τή την έννοια την μεταχειρίζεται και
ό Τριανταφύλλου.

Τό 1878, πού ό Τριανταφύλλου και ό
Γαβριηλίδης ήλθαν από την Πόλη στην
Αθήνα, συνέβη ένα περίεργο πολιτικό
σκάνδαλο, τό εξής:
Ό Γάλλος θεατρικός συγγραφέας Βι-
κτωριέν Σαοντού είχε γράψη τότε
μιά κωμωδία με τίτλο «Ραμπαγός».
Έπρόκειτο για μιά πολιτική σάτυρα, ή
όποια, καθώς ελέγετο, έσατούζε τον
Γαμβέττα και τον παρουσίαν ως πολι-
τικόν άνευδουλο με τ' όνομα Ραμπαγός.
Ό μακαρίτης δημοσιογράφος Γιάννης
Καυπούρογλου, διευθυντής της «Νέας
Εφημερίδος» μετέφρασε την κωμωδία

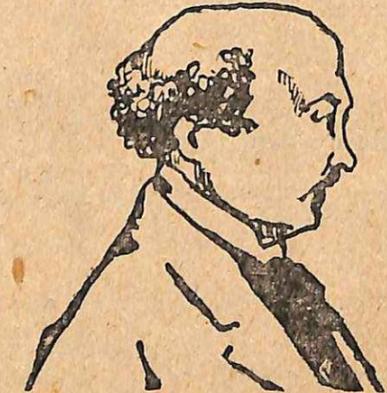
που υπάρχει σ' αυτό το ποίημα. Στη
γλώσσα των παλαιών οπληρχών πε-
τώματα έλεγαντο οι μετρίσσοι των
σαρουργών ή άδελφών των άνταρών.
Πολλοί λοιπόν αυτόσχεδιο έκμεταλλευ-
τές, άσχημοί τάχα άνταρτικών σωμάτων,
παρουσιάζοντο σε στιγμές πολεμικού άνα-
δρασμού κι' εξήτροσαν γρήματα αγία τα
πετώματα των παλληκαριών τους. Έβ-
ται ή λέξη έπηρε ή σημασία της κατα-
γρήσεως του δημοσίου λογμάτος. Σ' αυ-
τή την έννοια την μεταχειρίζεται και
ό Τριανταφύλλου.

Έκείνα τα χρόνια, πού εξέδιδετο στην
Αθήνα ό Ραμπαγός, ή αθηναϊκή δημο-
σιογραφία δεν άφινε σπουδαία κέρδη.
Μόνον έρωταγούσαν οι εκδότες των ε-
φημερίδων ή έρωγαν τα λεφτά των για
την έκδοση του φύλλου και κατόπιν έ-
παιναν για να ζήσουν μιά δημοσία θέση.
Έπειδή λοιπόν ό «Ραμπαγός» άφινε ά-
σήμαντα κέρδη, ό Τριανταφύλλου επλή-
ρωνε ύλόκληρο τό συντακτικό του προσω-
πικό με μιά γκιουβετσία. Όταν ή κυ-
κλοσορία του «Ραμπαγός» επήγαινε καλά
και ό ιστορικός υπηρέτης του γραφείου
του Χουσόγλου έβρισκε καλή πούληση,
άμέσως παραγγέλλονταν ή γκιουβετσία
σε μιά γειτονική ταβέρνα. Η καλύτεση
δέν πώληση του φύλλου ήταν ή είσπραξη
60 έως 70 δραγμαίων.

Στό κλέντι της γκιουβετσίας έλάβαι-
ναν μέρος ό Τριανταφύλλου, ό Γαβριη-
λίδης, έλοι οι συντάκτες του φύλλου και
έσοι έλοι έπώνυμοι με πάνε σ'ό γκαουέιο.
Κάπου-κάπου όμως ό Τριανταφύλλου
κατά ή τελευταία χρόνια της έκδόσεως
του «Ραμπαγός», επήλθε και μισθός
δραγμαί σ'όχο καλήσσοις συνεργάτες
του. Ψεί ο Δ.ν. Τανκίπουλος έπαινε
κατά ήμιά διηγήματα από τον «Ραμ-
παγός» ως άριστή της συνεργασίας του
από 3 δραγμαίς.

Ό «Ραμπαγός» εξέδιδετο έως τό 1889,
πού ό Τριανταφύλλου έκαίνια αυτοκτό-
νησε. Τίς 9 π.μ. τή 25 Μαΐου 1889 έ-
π'ος ένα πιστόλι και έτίναξε τά μυαλά
του στον άέρα. Πέθαινοντας άρισεν ένα
γράμμα στον άδελφό του Γιώργη, πού
ήγγιζεν έτσι: «Αύτην την ζωήν δεν
την υποσέρο πλέον και αυτοκτονώ». Κι'
έκλεισε τό γράμμα με την φράση: «Αφού
έλοι μ' έγκατέλειψαν, τί να κάμω».
Ποιηματικά όμως κανένα δεν τον έν-
γυτέλειψε, παρ' ό μόνον ή ύβεία του.
Έίχε π'όχο νεοσασθένεια από ύπερκόπω-
ση και έδυσκολεύετο πιά να γράψη...Αυ-
τό π'αίνεται ότι τον άπ'ήλπισε...
Υπόγειο όμως και ή ύποψία ότι ό Τρι-
ανταφύλλου αυτοκτόνησε έπειδή είγεν έ-
ρωταγούσε σ'ό έμ'ή ή ηλικία μιά μισ-
κοσμία, πού δεν τον άνακούσε. Δέν έξέ-
ρουσε άν αυτό είναι ποικημιακό. Ό Τρι-
ανταφύλλου επήρε τό αυστκό του στον
τάφο...

Φ. ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

Ό Κλ. Τριανταφύλλου

για να παιγθί σε αθηναϊκό θέατρο. Μά
επενέβη ή τότε κυβέρνησις Κομμουνδού-
ρου και άπήγούσε την παράστασή της
για να μη δημιουργηθών δυσάρεσκειες
με την γαλλική κυβέρνηση.
Η απαγόρευσις αυτή εσκολιάσθη πολ-
ύ. Και τότε ό Τριανταφύλλου μαζί με
τον Γαβριηλίδη εσυλλογίσθησαν ότι τό
όνομα Ραμπαγός ήτο πολύ επίκαιρο ως
τίτλος εφημερίδος. Άμέσως λοιπόν εξέ-
δωσαν τον έβδομαδιανό «Ραμπαγόν».
Στην κωμωδία του Σαοντού ό Ραμπα-
γός ήτο ένα είδος πολιτικού τυγοδιώ-
κτου με ουστό χαρακτήρα, πού άλλα-
ζε άστές και φρονήματα με ύλικά άν-
ταλλάγματα. Ό Γαβριηλίδης λοιπόν άρ-
γίσε τό ποσό άδούο της εφημερίδος με
την άκόλουθη φράση: «Έίμεθα έλοι Ραμ-
παγάδες από του άνωπώτου μέρη του
κατωτάτου...». Έξ άλλου στο ποσό φύλ-
λο ό Τριανταφύλλου εδημοσίευσε ποίημα
με τον τίτλο «Ραμπαγός», πού άρχιζεν
έτσι:

«Θές την έξουσία
πάντα να τρώας;
Σ'ή Ραμπαγάδια
γίνου Ραμπαγός!

Πίψ! Πίψ! «Πετώματα!»
Άός μου να τρέγω
μ' όλα τα κόμματα
σαν δεν τά έχω...

Ό τίτλος «Ραμπαγός» φαίνεται σήμε-
ρα περίεργος. Όπως ήταν καλά διαλεγ-
μένο από την επίκαιρότητα της εποχής
εκείνης.

Το εΐδημα του δικαστηρίου Μονομαχία μέ την τύχη

ΙΟΥ Κ. Α. 440Α

-X PONIA πολλά κύριοι...
— Νά ζήσης.
— Όχι επιθυμείτα.
— Αμήν.

— Έχουμε εδώ τρία κοττόπουλα έξυ-
πνα, σπουδαία πράγματα, να φάτε πρω-
τογονία για τό καλό του καινούργιου
χρόνου, και να με συγγωράτε. Είκοσι ά-
ριθμοί είναι όλοι-όλοι, βάλτε από ένα δε-
κάριο στα γρήγορα να τελειώνουμε.
Ήταν ένας άνθρωπος και κρατούσε
εις τό ένα γέρι τό καλάμι με τά κοττό-
πουλα και εις τό άλλο χαρτί και μολύβι
για να γράψη τά όνόματα και τους άριθ-
μούς. Έμπήκε μέσα στο γραφείο, ακού-
μπησε τό καλάμι κάτω, έβγαλε τό ένα
κοττόπουλο, τό επέδειξε στην όμηγυρία,
ύστερα έβγαλε τό άλλο και κατόπιν τό
 τρίτο. Κρατών τό καθένα τους από τά
πόδια, τό έστριφογούριζε άργά-άργά έτσι
ώστε να λάβουν γνώσιν όλοι των θαυμα-
σιών γεωτρικιών προσημαμάτων τους:
— Τά βλέπετε;
— Έν τάξει είναι.
— Διακόσιες δραγμαίς αγορά έχουν.
— Τζάμπα, βρέ άδερφέ.
— Έλα, κύριε, Μιγάλη, κάνε την
αρχή.

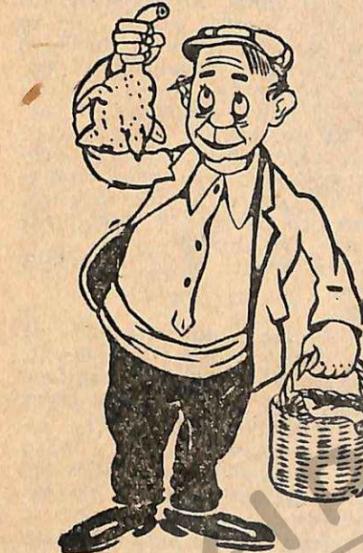
Ό κ. Μιγάλης, φαίνεται ήταν ό άτυ-
χος της παρίας. Έσήκωσε τά μάτια του,
έκύτταξε τά κοττόπουλα, εκύτταξε τον
άνθρωπον πού υπεδύετο την τύχη, έτα-
λαντεύθη όλίγον και ύστερα έδήλωσε στα-
θερώς:

— Όχι!..
— Έλα κ. Μιγάλη...
— Όχι, είπα!
— Για τό καλό του χρόνου, κ. Μι-
γάλη. Πού έέρεις; Ένα δεκάριο, αν τό
χάσης, είναι μηδέν. Τρία κοττόπουλα έ-
μως, αν τά κερδίσης θα με σγωνράς!
Ό κ. Μιγάλης εκλονίσθη όλίγον αλλά
έδειξε πάλιν στάσιμ σταθεράν. Ητο άν-
θρωπος άτυχος. Όχι μόνον λαχείο δεν
έτυχε να κερδίση ποτέ, αλλά και ότιδή-
ποτε άλλη δουλειά ανέλαμβανε, εγίνεταν
μούσευμα. Η άτυγία τον παρακολουθού-
σε εξ άπαλών όνυχων και έξεδηλώνετο
σε όλες τις πράξεις του ως είδος άπαρα-
γράπτου φυσικού νόμου.

— Πρέπει να την κυνηγίς την τύχη
κ. Μιγάλη. Νά την καταδιώκης, πού
λέει ό λόγος, κατά πόδας. Και αν δεν σε
θέλη, να τρέχης από πίσω της. Νά την
απαχίς από τά μαλλιά, πού λέει ό λό-
γος, να την θουτήξης από τον λαμό, να
της πάσης τά κοττόπουλα και τότε βλέ-
πεις αν γυρίση τό γούρι ή δεν γυρίσει!..
Ό μικρός αυτός λόγος πού έβγαλε
πει' της τύχης ό άνθρωπος, με τά κοτ-
τόπουλα, εκίνησε τό ενδιαφέρον του άτυ-
χού ανθρώπου. Οι άλλοι άκροατά τότε
ανέλαβον να ενισχύσουν την άποψία αυ-
τή και άρχισαν να σιγοντάρουν τον λο-
τατζήν:

— Γράψε και τό πάντα.
— Έγινε.
— Και τό τέσσαρα.
— Μάλιστα.
— Και τό τρία.
— Έγρησα.
— Και τό δύο.
— Έν τάξει.
— Και τό ένα.
— Μπράβο, κ. Μιγάλη!

ήν. Άντωνάκη γράψε μου τό έξο!
Ό Μιγάλη έπεισματώθη;
— Κι' έμένα τό έφτά!
— Μάλιστα.
— Και τό όχτώ!
— Μάλιστα.
— Και τό έννήτα;
— Μάλιστα.
— Και όλα τά άλλα μέχρι τό είκοσι!
Ή χειρονομία του άτυχού ανθρώπου
επροκάλεσε άίσθησιν. Είδαν σε μίαν στιγ-
μήν, από τον διστακτικόν άνθρωπον πού
ή τύχη είχε κλωτσοκούρι της, να βγαί-
νη ένας νέος άνθρωπος άποφασιστικός. Ξ

Έβγαλε τό κοττόπουλο από τό
καλάμι.

τοιμος να άρπάξη από τά χέρια της τά
κοττόπουλα.
— Μπράβο Μιγάλη!
— Πάρε έκατόν τριάντα!
— Μερσί. Άλλος κύριε!..
Άλλά όλοι ήταν άπόρημοι. Του κά-
κου περιέφερε τό χαρτί με τό μολύβι ό
άνθρωπος με τά κοττόπουλα για να συμ-
πλήρωση της εξή άλλους αριθμούς. Κα-
νένας δεν έννοούσε να μη σ' αυτή την
μικρή μάχη με την τύχη, θέλοντες
να παραμένουν ουδέτεροι, άπλοί θασαί
του άγανος. Τότε ό κ. Μιγάλης άπεφα-
σισε να όπλισθί με άκόμη ισχυρότερα έ-
πλα ούτως ώστε ό θριαμβός του να είναι
σίγουρος έκατό τοίς έκατό.

— Γράψε και τό πάντα.
— Έγινε.
— Και τό τέσσαρα.
— Μάλιστα.
— Και τό τρία.
— Έγρησα.
— Και τό δύο.
— Έν τάξει.
— Και τό ένα.
— Μπράβο, κ. Μιγάλη!

Όλοι έχειροκρότησαν την άποφασί-
στικότητα του άτυχού κ. Μιγάλη. Με-
ρικοί όμως παρατήρησαν ότι ό άγων αυ-
τός δεν ήταν άγων, ούτε ή κατανίκησις
της τύχης αξιοσημάντος διότι με τά λε-
φτά πού έδωσε μπορούσε κάλλιστα να ά-
γοράση κοττόπουλα από την αγορά, πολ-
ύ καλύτερα, μάλιστα, και πολύ φθηνό-
τερα. Άλλά ό κ. Μιγάλης είχε άποδοθί
πλέον εις τον άγωνα και με όλες τας
δυνάμεις του, όπως περίπου ή Σοβιετική
Ρωσία εναντίον της Φινλανδίας.

— Δέν μ' ενδιαφέρει!
— Πώς...
— Δέν μ' ενδιαφέρει τί θα πληρώσω.
Καύμο τώχω, βρέ παιδιά, να πάρω κι' έ-
γώ μιά φορά κάτι από λαχείο. Δέν ξέρω
τί θα πληρώσω, αλλά μιά φορά θα πά-
νω στο σπίτι μου τά κοττόπουλα και θα
πώ ότι τά κέρδισα στην λοταρία! Κομ-
μάτια να γίνη. Άοίστε τά σχολία! Άοί-
στε με, επί τέλους, να έχω κι' εγώ την
ψευδαίσθησιν ότι κερδίω.

— Αυτό λέγεται εξαγορά της τύχης.
— Όπως και να λέγεται!
— Λοιπόν;
— Βάζουμε λοιπόν είκοσι αριθμούς σε
μιά ρεμπουλίκα, εκ των οποίων είκοσι
έκαθεννά δικοί μου και ένας του Κου-
λουρτζήδη. Και δεν φτάνει ότι με τό τρά-
θηγμα του πρώτου λαχνού, τον άνοίγομε
και βλέπουμε ότι ήταν ό αριθμός εξή, ή-
γουν ό μοναδικός αριθμός του Κουλουρ-
τζήδη, παρά παίρνει αυτός τά κοττόπου-
λα και στρίβει, μ' άφινει έμένα παγωμέ-
νον στα κρύα του λουτρού, γελάνε όλοι
εις βάρος μου, ως κι' αυτός ακόμα πού
είχε τά κοττόπουλα. Και αυτό δεν είναι
τίποτε... Μπαίνει ό κ. άστοφθλαξ, άπα-
γορεύονται τά λαχεία, τσιμπάει του
δω, τσιμπάει κι' έμένα, διότι ήσουν ό μό-
νος πού επήρα μέρος στο λαχείο!

Ό πταισματοδίκης συγχινείται προς
στιγμήν από την άτυχίαν του ανθρώπου.
Άλλά συγχινίσεις δεν επιτρέπεται να
δοκιμάξη ή Θείσις. Σουφρώνει άπότομα
τά φρούδια και δηλοί:

— Έκατό δραγμαίς πρόστιμον!
— Έκατό δραγμαίς;
— Και διακόσιες ό άλλος!
Κάτωρος πληρώνει ό δικαστής, έκα-
τό και κάτι έξοδα, διακόσιες. Πληρώνει
και ό άνθρωπος με τά κοττόπουλα. Και
σαν να μη σθάνουν όλα αυτά, μόλις βγαί-
νουν από τό δικαστήριο, έταλλος ό άν-
θρωπος με τά κοττόπουλα, χωμά επάνω
στον άτύχη:
— Βοήθεια!
— Παληποδομαρο! Δεν στάνει πού εί-
σαι έσθ γρουσούξης, μιά επήρες κι' έμένα
στο λαμό σου μέρα πού είναι σήμερα.
Πρωτογονία άδούο, μ' άοίσεις άψιλο!

Και τον κάνει μαζέρο στο έξολο προτού
προσφάσουν να τον γλυτώσουν επ' τά
χέρια του...

Α. ΨΑΘΑΣ

Ο "ΑΓΓΕΛΟΣ"

Πού γύρισε από τόν "άηλο" κόσμο

Από τὰ προηγούμενα

Κυνηγημένος από τη θύελλα του Εύρωπαικού πολέμου του 1914 ο Γιάγκος Φρέδης γυρίζει από τη Γαλλία, όπου έμεινε ως τότε, στην πατρίδα του τη Χαλκίδα. Άντικρυ στο πατρικό του σπίτι, εξακολουθεί να μένει η πανέμορφη Λούλα, το λουλούδι του Εύροπου, όπως την λένε στην Χαλκίδα, για την ομορφιά της. Ο Γιάγκος και η Λούλα επέρασαν μαζί τα παιδικά των χρόνια. Η Λούλα όμως είναι άπαρηγόρητη τώρα, γιατί ο πατέρας της ένας εύκαταστατος εργοστασιάρχης της Χαλκίδας, θέλει να την παντρεύει με ένα νεαρόν τραπεζιτικό υπάλληλο, τόν "Άγγελο Σ..." τόν όποιον εκείνη τόν απορροεί, επειδή είναι βεβαία, ότι ο "Άγγελο θέλει να την παντρευτεί για την προίκα της. Ο πατέρας της Λούλας, που νομίζει την χάρη του υπεύθυνη, για τη διάλυση του συνοικισμού, την φέρονε στην Αθήνα και την κλείνει σε σωτηρική σ' ένα οικοτροφείο, για να πάρη το δίπλωμά της από τόν "Αρσάκειο. Ο άληθινός όμως ένοχος της διαλύσεως του συνοικισμού είναι η φίλη της Λούλας, η Μιμή, που κατάφευγε, u' ένα διαβολικό τέντασμα και συκοφαντώντας τη Λούλα στον "Άγγελο, να κάνει τόν νεαρόν τραπεζιτικό υπάλληλον να την αγαπήση τρελλά. Έν τώ μεταξύ ζοχονται στην Αθήνα ο Γιάγκος με την μητέρα του. Σοναντώνται με τη Λούλα και ένας άγνωστος έρωτας, που τόν συνοδεύουν οι άμορφες αναμνήσεις της παιδικής ηλικίας. αόριζέι να γεννηθεί στις καρδιές των. Ο Γιάγκος όμως πάσχει θύμα αυτοκτονιστικού δυστυχήματος και μεταφέρεται στο νοσοκομείο.

7ον

Κι' όχι μόνο δεν αισθανόταν καμιά μεταμέλεια για τη διαγωγή της, αλλά εΐρισκεν ότι τη στιγμή που ο σκοπός της ζωής μιας κοπέλλας είναι η γρηγορότερη αποκατάστασή της στην κοινωνία, δεν καταδικάζεται ούτε και αυτή άκομη ή άδελφή, που για να παντρευθί μιιά ώρα αρχύτερα, καταφέρνει με την κατασπασή της και κερδίζει τόν υποψήφιο άρραβωνιαστικό της άδελφής της!

Τη στιγμή όμως που ο παπᾶς άλλαζε τα δακτυλίδια, είτε από άπροσεξία του, είτε λόγω της ηλικίας του—ήταν μεγάλος στα χρόνια—η μιιά από τις βέρες έπεσαν από τόν χέρι του και άκούσθηκε ο μεταλλικός ήχος της, χάμω στις πλάκες. Μιιά παγήρη σιγή άπλώθηκε τότε. Μιιά από τις άσπροντυμένες κοπελλίτσες που έστεκαν πίσω από τη Μιμή και κρατούσαν τόν πέπλο της, έτρεξε για να σηκώση τόν δακτυλίδι. Μιά ή βέρα πέφτοντας έκύλησε και κυλόντας έ-

φθασεν ως τόν ψαλτήρι. Τό μυστήριο έσταμάτησε. Ο παπᾶς περίμενε νά βρούν τη βέρα. Ο ψάλτης έπαψε. Και η θεία της Μιμής, ρίχνοντας γύρω της φοβισμένες ματιές, έμουρμούρισε, ένῳ έσταυροκοπιόταν:

—Κακό σημάδι! Θεέ μου, φύλαγε!

Τά μάτια τών καλεσμένων είχαν στυλωθί στις δυό κοπελλίτσες, που ντυμένες κι' αυτές σαν νυφούλες και με ξέπλεκα στούς ώμους των τά μαλλιά των, έψαχναν να βρούν τη βέρα. Άνησυχία. Μουρμουρητά. Φωνίτσες: «Νάτην!» «Καλέ δεν είναι!»... Ο παπᾶς έπερίμενε στο μεταξύ. Σε μιιά στιγμή όμως ένας από τούς καλεσμένους, ένας μεσόκοπος, έπροχώρησε και σκύβοντας έφώτισε με μιιά λαμπάδα τόν χώρο, μπροστά στο ψαλτήρι. Η βέρα ήταν κάτω από ένα σταδίδι.

Την ίδια στιγμή όμως άκούσθηκε μιιά φωνή:

—Μή!...

Όλοι έγύρισαν και εκύτταξαν με άπορία. Ήταν η θεία της Μιμής, που έφώναζε. Άλλ' ο καλεσμένος είχε δώσει πιά τη βέρα στον παπᾶ και τόν μυστήριο εξήκολούθησε.

—Δέν έπρεπε να την πάρη άλλος άνδρας, έμουρμούρισε η θεία της Μιμής στις γνωστές της που την περιεστοίχιζαν.

Κι' εκείνες έμειναν συλλογισμένες και δέν της άπαντήσανε. Άλλ' όταν η στέψη έτελειώσε και οι νεόνυμφοι έγύρισαν στο σπίτι και η θεία της Μιμής βρήκε σε μιιά στιγμή την ευκαιρία να μουρμουρίση στο αυτί της ψυχοκόρης της: «Τί γρουσουζιά ήταν αυτή να τού πέση τόν δακτυλίδι από τά χέρια τού παπᾶ!» η Μιμή έγέλασε δυνατά, για να δείξη ότι δέν έδωσε καμιά σημασία σ' αυτό και τόν παιδιάστικο γέλιο της άκούσθηκε σαν θρυμμάτισμα κρυστάλλων. Στο σπίτι όμως που έπηγαν μετά τη στέψη τούς έπερίμενε άλλη έκπληξη.

Μπροστά στη μικρή σανιδένια σκαλίτσα ήταν ριγμένο κάτι. Στην άρχή η θεία της Μιμής που τόν είδε πρώτη, ένόμισε πως ήταν σκουπίδια. "Υστερα όμως σαν έσκυψε και τόν πήρε στα χέρια της, έγλόμιασε από τόν θυμό της. Μέσα σ' ένα κομμάτι έφημερίδας είχε τυλιγμένο, ένα άγνωστο χέρι, μιιά τούφα μαλλιά, ένα κομμάτι μαύρο σοπούνη και μπηγμένες σ' αυτό καρφίτσες, πολλές καρφίτσες, άμέτρητες. Η θεία της Μιμής έμεινε άλαλη. Η Μιμή όμως που δέν της έγέφυγε τόν παραμικρό, τόν είδε και η άλήθεια είναι ότι ένῳ δέν έδωσε καμιά προσοχή στη βέρα που εκύλησε χάμω στις πλάκες

Μια αληθινή ιστορία

που μοιάζει σαν μυθιστόρημα

υπό ΑΔ. ΠΑΠΑΔΗΜΑ

της εκκλησίας την ώρα που ο παπᾶς άλλαζε τὰ δακτυλίδια, τώρα καταταράχθηκε. Και μουρμούρισε: —Μάγια... Μουρμούρισε!... Και έμεινε σαν άποσβολωμένη. Και από τη στιγμή εκείνη τόν κέφι της έχάθηκε, έσβυσε τόν γέλιο στα χείλη της, τά λαμπερά μάτια της σκοτεινιάσανε και έως την ώρα όπου οι καλεσμένοι φύγανε και τόν νέο ζευγάρι θά έπήγαινε να περάση την πρώτη νύχτα τού γάμου στην «Παλέρροια», η Μιμή σ' όλο αυτό τόν διάστημα μιλούσε νευρικά και ταργυμένα...

...Ήταν δυό ύστερα από τὰ μεσάνυχτα, όταν ο "Άγγελος και η Μιμή μπήκαν στο άμάξι, που θά τούς έφερνε στην «Παλέρροια». Η θεία της Μιμής, άφου έφίλησε τόν γαμπρό της, άγκάλιασε έπειτα τήν ψυχοκόρη της, της ευχήθηκε να ζήσουν κι' ύστερα έμουρμούρισε, ένῳ ο θόρυβος από τις ρόδες τού άμαξιοῦ έγάρραζε τη σιγαλιά της νύχτας: —"Ας είναι στο κεφάλι τούς τά μάγια!

— III —

Λίγες ημέρες άργότερα, ο "Άγγελος και η Μιμή έμπάρκαραν για τόν Πειραιά. Η Μιμή έπροτίμησε να πάνε με τόν βαπόρι, γιατί της άρεσε τόν θαλάσσιο ταξίδι.

—Η θάλασσα, έγ άλλου, είναι κλειστή έδῶ και τόν ταξίδι ευχάριστο, είπε στον "Άγγελο, που ήθελε να φύγουν με τόν τραίνο.

Και όταν τόν βαπόρι έγεκίνησε από τη Χαλκίδα και σε λίγο τόν μωράγιο και τά σπίατα της προκυμάλιας έτυλίχθηκαν από μιιά ομίχλεια γάζα, τότε η Μιμή ξαναθυμήθηκε τὰ μάγια που βρήκαν στην πόρτα τού σπιτιού, γυρίζοντας από τη στέψη. Μιά τη φορά αυτή ένα ειρωνικό

χαμόγελο έφανεσε στα χείλη της.

«Αν μουρμούριζαν τά μάγια, συλλογίσθηκε, για να μου πάρουν τόν άνδρα μου, αυτό δέ θά γίνει, παρά μόνο όταν έγώ τόν θελήσω!»

Και με μιιά χαρούμενη ματιά, σαν ν' άντίκρυζε μιιά καινούργια και γεμάτη περιπέτειες ζωή, όπως την άντειρεύθηκε από μικρό κοριτσάκι άκόμη, έγλυκοκύτταξε τόν "Άγγελο, που έστεκόταν, γεμάτος από άγάπη και τρυφερότητα κοντά της κι' έγέλεπε τόν άσπρο αυλάκι, που άφηνε τίσω του ο έλικας τού βαποριοῦ.

— III —

Σάν ηλθαν στην Αθήνα, ο "Άγγελος και η Μιμή έγκατασταθήκανε σ' ένα σπίτι κοντά στα Έξάρχεια που τούς τόν νοίκιασε μιιά μακρυνή συγγενής τού "Άγγελου, η κ. Λύδη, στην όποιαν είχε γράψει ο νέος από τη Χαλκίδα, πριν άκόμη φύγουν. Η ίδια είχε φροντίσει και για την έπίπλωση, για τ' άπαραίτητα. Έτσι η Μιμή, συνεπλήρωσε τόν νοικοκυριό της με μερικά άκόμη έπιπλα και κάτι μικροπράγματα, που θά έδιναν περισσότερη κομψότητα και όμορφιά στο διαμέρισμά των. Η Μιμή τόν βρήκε τού γούστου της. Της άρεσε πρό πάντων, γιατί είχε περιβάλλει και μπαλκόνι τόν σπίτι. Στο λσόγειο έμεινε μιιά ηλικιωμένη γυναίκα της έλικας, που ο άνδρας της έλειπε τόν περισσότερο καιρό, στο έξωτερικό. Για τις τρεις κάμαρες, μ' ένα ευρύχωρο χῶλο, σαν δωμάτιο κι' αυτό και για μιιά σοφίτα, έπληρωσαν ένενήντα πέντε δραχμές τόν μήνα νοίκι που εκείνη την εποχή ήταν σχετικώς μεγάλο, άφου ο φοιτητόκοσμος έγρισκε στη Νεάπολη και σ' άλλες συνοικίες τών Αθηνών κάμαρες με δεκαπέντε και με είκοσι δραχμές τόν μήνα.

Η Μιμή έπερίμενε να τελειώση πρώτα τόν συγύρισμα τού σπιτιού των, για να πάη έπειτα να ιδί τη Λούλα στο οικοτροφείο. Στο μεταξύ είχε μάθει και τόν άτύχημα τού Γιάγκου. Έπειδή όμως έγλόμιαζε πως η Λούλα θά της άνταπέδιδε την έπίσκεψη, άν και αυτό θά ήθελε να τόν άποφύγη, η προδότρα φίλη, συλλογιζόταν ότι η Λούλα, όταν θά πήγαινε στο σπίτι της, θά έπρεπε να τόν βρή στολισμένο, σαν μιιά κομψή και πολυτελή συζυγική φωλίτσα. Και για να τόν στολίση η Μιμή έγώδευεν άσυλλόγιστα. Από λεπτότητα ο "Άγγελος δέν της έγλεγε ότι σ' ό,τι τού έγζητούσε, γιατί δέν ήθελε να την πικράνη τις πρώτες ημέρες τού γάμου των. Άλλ' όταν έγβεβαιώθηκε ότι η σπατάλη της Μιμής θά είχε πολύ γρηγορά άντίκτυπο στα οικονομικά του — δέν ήταν άλλωστε πλούσιος ο "Άγγελος, εκτός από τόν μισθό της Τραπεζής κι' ένα μικρό εισόδημα από κάποιο πατρικό κτήμα, που είχε στην έπαρχία, δέν έγκέρδιζε άλλα χρήματα — άναγκάσθηκε να έναντιωθί, ευγενικά πάντοτε, στην άγορά ενός βαρυτίμου άνστολιτικού χαλιού, που η Μιμή έγλεγε πως είχε βρή ο καζιόν.

—Καμιά φορά, της είπε με γέλιο, αυτές οι όκαζιόν είναι παγίδες για τόν πορτοφόλι τού κοσμάκη!

Η Μιμή τόν εκύτταξε μ' έλαφρη έκπληξη.

—Τόν είδαν άνθρωποι που ζέρουν, τού είπε έπειτα. Δέν μπορούν να γελιούνται. Έξ άλλου η οικογένεια που τόν πουλάει είναι ξένη και άναγκάζεται να τόν δώση, γιατί φεύγει τώρα με τόν Ευρωπαϊκό πόλεμο, από την Ελλάδα.

—Άφησε να τόν σκεφθοῦμε και βλέπουμε πάλι, έπρόσθεσε ο "Άγγελος στενοχωρημένος.

—Δυστυχώς, δέν μας παίρνει ο καιρός. Τόν ζητάνε πολλοί άγορασταί. Και θά τόν χάσωμε.

Τη στιγμή όμως που ο "Άγγελος έγφυγε για την Τράπεζα, η Μιμή τόν συνέβγαλε ως κάτω. Έστάθηκαν λίγο στο περιβάλλο. Κι' εκεί η Μιμή, πηγαινόντας κοντά του, σαν μιιά χαδιάρα γατούλα κι' ένῳ τά μαργιόλικα μάτια της έγστυλώνονταν με μιιά πονηρή προκλητική λάμψη στα δικά του, τόν ρώτησε:

—Λοιπόν, τί άπεφάσισες, "Άγγελέ μου; Θά τόν πάρωμε τόν χαλί; Χωρίς αυτό, τόν σαλονάκι μας θά είναι γυμνό.

Ο "Άγγελος την κύτταξε λίγες στιγμές, χωρίς να πη λέξη. Τώρα καταλάβαινε πως δέν μπορούσε να φέρη καμιά αντίσταση στο θελκτικό, στο αινιγματικό αυτό πλάσμα.

Και δέχθηκε να γίνει τόν θελήμά της. Άμέσως τότε η Μιμή τόν έχαιρέτησε μ' ένα βιαστικό φίλι, σχεδόν τυπικό κι' άνέθεσε την καμαρούλα της, για να ντυθί για έξω. Βιαζόταν να πάη για τόν χαλί, μη τυχόν προλάβη και τόν άγοράση καμιά άλλη οικογένεια.

Όταν πιά είδε τόν βαρύτιμο χαλί στρωμένο στο σαλόνι, τότε είπε στον "Άγγελο χαρούμενη:

—Δέν σου έγταξα πως θά κάνω τόν σπιτάκι μας ένα μικρό παράδεισο; Νά που κράτησα τόν λόγο μου. Ορίστε λοιπόν, κύριε "Άγγελε, μπορείς τώρα να μπαίνης περήφανα στον παράδεισό μας!

Και έγέλασε τόν δυνατό γέλιο της, τόν γέλιο που ζετράλλαινε τόν "Άγγελο, τόν γέλιο που έγλόμιαζε την

καρδιά του και τόν έκαμε να συλογίζεται, με κάποιον άόριστο, έν άλήθεια, φόβο, μιιά τυχόν χάση εκείνη που ήταν πιά νόμιμη γυναίκα του. Με μιιά παράφορη έρωτική λαχτάρα τότε, σαν να τρώμαζε κι' ο ίδιος από την σκέψη του αυτήν, άγκάλιασε τη γυναίκα του και με σιγαλή φωνή που την έγτρικύμιζαν οι πόθοι, της είπε:

—Όπως τόν φεγγάρι χλωμαίξει σαν φανή η αούγη, έτσι και ο παράδεισός μας είναι άσχημος, όταν δέν τόν φωτίζη τόν χαμόγελό σου!

—Ω, τί όμορφα λόγια, τού άποκρίθηκε η Μιμή, γελώντας με ένα έλαφρό, ίσως άθελο, σαρκασμό στη φωνή που της έγδινε περισσότερο νάζι. Είσαθε λοιπόν ποιητής κύριε, και δέν τόν ήξερα; Δέν μπορούμε ως τόσο να μείνωμε οι δυό μας, σαν τόν Άδάμ και την Εύα, στον παράδεισό μας. Θά πλήξωμε!

Ο "Άγγελος την εκύτταξε άηίσυχος. Στην άρχή δέν κατάλαβε τί ήθελε να πη.

—Μην τρομάζης, έγέλασε πάλι δυνατά η Μιμή. Έθελω να πᾶ ότι, όπως τὰ περισσότερα από τὰ άθηναϊκά σπίατα έχουν όρσει μιιά φορά την έβδομάδα για ρεσεψιόν η για άπρη μιντι πρόλονζέ. Έτσι κι' έμεις πρέπει, άφου ήρ-

Ο "Άγγελος την εκύτταξε, χωρίς να πᾶ λέξη

θαμε στην 'Αθήνα, να ζοθμε σαν κοινωνικοί άνθρωποι.

-Το ξέρεις πολύ καλά, ότι δεν μπορώ να σου άρνηθώ ούτε το παραμικρό, Μιμή μου, της είπε ο 'Αγγελος. "Αν και θα προτιμούσα να μη ταράξη κανέναν ξένος, για κάμποσον καιρό την εύτυχία μας μ' όλα ταύτα κάνε ό,τι σου άρσσει και θά με βρής πάντα σύμφωνον. 'Η χαρά σου είναι και γωρά μου

-Τι παιδί που είσαι, του άποκρίθηκε η Μιμή, σκερτσόζικα. Μά ποιάς μπορεί να ταράξη την εύτυχία μας;

Και γέμισε το πρόσωπό του με φιλιά, ενώ το κομψό χέρι της που στα δάκτυλά του άστραποβολούσαν τα δακτυλίδια, έχάιδευε τά μαλλιά του. Μά αν το μάτι ενός τρίτου έβλεπε εκείνη τη στιγμή τις συζυγικές αυτές τρυφερότητες της Μιμής, θά έβεβαιωνόταν πώς δεν ήταν η ελκρινής εκείνη άγαστη που ένώνει δυό υπάρχεις και ξεχύνεται με άφείεια, από μια καρδιά που άγαπά άληθινά εκείνον που εδιάλεξε για παντοτεινό σύντροφο της ζωής της, αλλά τά σκερτσόζικα καμώματα μιας γυναίκας που θέλει να ζήσει τη μεγάλη ζωή, που άνειρεύθηκε και που για να φθάση στο σκοπό της, τους βλέπει όλους γύρω της σαν ένα μέσο, τους μεθά, τους ναρκώνει με τά θέληγνρά τς με τις μαργιολιές της!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

ΜΙΑ ΑΓΝΗ ΚΑΡΔΙΑ

Πόση θλίψη άισθανόταν η Λούλα, γιατί ο κανονισμός του οκοτροφείου δεν της επέτρεπε να παραστέκη πιο πολλές ώρες κοντά στον λαβωμένο παιδικό της φίλο, που έξακολουθούσε να βαρυνασθενάζη στο κρεβάτι του πόνου! Στο μεταξύ η κατάσταση του Γιάγκου είχε μείνει στάσιμη, όπως έλεγαν οι γιατροί του νοσοκομείου, που παρακολουθούσαν το τραύμα του. Και κάθε φορά, όπου η ευγενική Λούλα κατάρθωνε και έπαιρνε άδεια από τη διευθύντρια του οκοτροφείου για να πάη στο νοσοκομείο, μόλις βρισκόταν στους διαδρόμους του μεγάλου θεραπευτηρίου κι ένιωθε τη μυρωδιά του αίθέρου κι έωλεπε τις νοσοκόμες με τά άσπρα μπο νά και τους γιατρούς με τις άσπρες μπλουζες, άισθανόταν έναν άόριστο φόβο να την κυριεύη, κάποιο παράξενο σκοτεινό προάισθημα. 'Ο Γιάγκος, έξ άλλου, βλέποντάς την να μπαίνει στον θάλαμο, έπάσχιζε με υπεράνθρωπο, είν' άλήθεια, κόπο ν' άνασηκωθί στο κρεβάτι του, να της δώση το χέρι και να της χαμογελάση. Μά το χαμόγελό του γινόταν άθελα μια γκριμάτσα πόνου. Και ξανάπεφτε στο προσέφαλό του βαρύς, με χλωμό πρόσωπο, με θλιμμένη την καρδιά.

"Ένα δειλινό, η μητέρα του Γιάγκου έθερμοπαράκαλεσε τη Λούλα να ζητήσει από τη διευθύντρια του οκοτροφείου την άδεια να μείνη στο νοσοκομείο, κοντά στο Γιάγκο, λίγο περισσότερο, ό,τι έμενε συνήθως, επειδή η κ. Φρέδη θά έπήγαινε στον όφθαλμίατρο, για να έξακολουθήση τη θεραπεία που είχε δια-

κόψει στο μεταξύ με το άτόχημα του γιουό της. 'Η Λούλα τά κατάφερε, ήταν άλλωστε Πέμπτη και δεν είχαν το άπόγευμα μάθημα στο 'Αρσάκειο. "Έφθασε στο νοσοκομείο τη στιγμή που η μητέρα του Γιάγκου ήταν έτοιμη, με το καπέλλο, για να πάη στον όφθαλμίατρο.

-Θά έκανα έδω στο νοσοκομείο θεραπεία, είπε στη Λούλα η κ. Φρέδη, αλλά τώρα που έχω άρχισει στον γνωστό μου όφθαλμίατρο, δεν μπορώ να τη διακόψω. Σ' εύχαριστώ, κόρη μου, που ήλθες για να παρασταθής, όσο θά λείπω έγώ, κοντά στο δυστυχισμένο μου παιδί. Είσαι μια ευγενική καρδιά. Δεν θά το ξεχάσω ποτέ!

'Από το κρεβάτι του ο Γιάγκος την εύχαριστούσε μ' ένα πονεμένο χαμόγελο.

"Όταν η κ. Φρέδη έφυγε, άφου πριν έρριξε μια θλιμμένη και άνησυχη ματιά στον κατάκοιτο γιουό της, η Λούλα ρώτησε το Γιάγκο με συμπόνια:

-Είσθε καλύτερα τώρα; Κατάχλωμη, σαν θλιμμένη Παναγία, η ευγενική κοπέλλα, με μελαγχολικούς ίσκιους στα έκφραστικά, μεγάλα μάτια της, πλησιάζει στο κρεβάτι του κατάκοιτου νέου. Μερικές στιγμές η όψη του μοιάζει με τον άνθό, που μαράθηκε, από την όψιμη βαρυχειμωνιά. Τ' άσπρα χείλη του άνοιγονται με κόπο και άπαντά στη Λούλα:

-Ω, ναί, ο γιατρός μου είπε, πώς πάω καλύτερα. Με άφησε να σηκώνομαι στο θάλαμο και να βγαίνω στο μπαλκόνι, μά δεν πρέπει, λέει, να κουράζω το πόδι μου.

"Καυμένο παιδί! συλλογίζεται η Λούλα, κρατώντας με κόπο τά δάκρυα.

Κι' ένας στεναγμός βγαίνει από το στήθος της, ενώ τά δλόφωτα μάτια της πασχίζουν να χαμογελάσουν. "Ω, ναί, το χαμόγελο, που σπιθοβολά στα μάτια της Λούλας, γλυκάνει τον πόνο του νέου.

Ο ΠΥΡΟΒΟΛΗΤΗΣ ΗΤΑΝ

TAXYΔAKTYΛOYPTOΣ

-Βοή διάβολε! Σίγουρα πάλι είναι τά κατορθώματα του πυροβολητού μας!

"Αν θέλετε, με βοηθάτε λίγο για να σηκωθώ, την παρακαλεί, θά πάω στο μπαλκόνι.

Πρόθυμη η Λούλα, τρέχει κοντά του. Κι' ο Γιάγκος σηκώνεται από το κρεβάτι και προχωρεί, ενώ κρατάει το χέρι της ευγενικής κοπέλλας, προς το μικρό μπαλκόνι του θαλάμου. "Ω, πόση παρηγοριά, πόσο γλυκάνει τον σκληρό πόνο του το άπαλό χέρι της Λούλας, έτσι όπως σμίγει με το δικό του. Φαρρεί, πώς από το άγγιγμα αυτό - το τόσο σύντομο! - μια καινούργια ζωή μπαίνει σφύζοντας στις φλέβες του και του ξαναδίνει τη χαρά της νεότης, την εύτυχία, που όνειρεύεται.

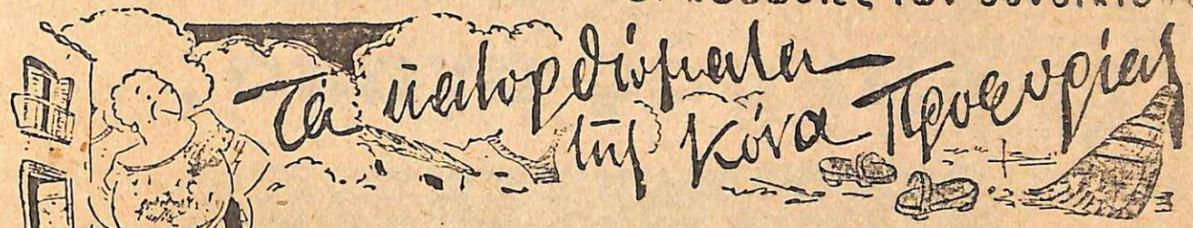
-Περισσότερο στενοχωριέμαι για τη μητέρα μου, που πικραίνεται να με βλέπη στο κρεβάτι, λέει ο Γιάγκος στη Λούλα, ενώ εκείνη με μεγάλη προθυμία τον βοηθάει να καθήση στη ντορμέζα που βρίσκεται στο μπαλκόνι του θαλάμου και ν' άπλώση το κτυπημένο πόδι του...

-'Ο γιατρός μάς είπε πώς γρήγορα θά περάσουν όλα, του άπαντά. Δεν πρέπει να στενοχωρήσθε. 'Ακριβώς για χάρη της μητέρας σας πρέπει να κάνετε κουράγιο! 'Εξ άλλου σείς, για να ξαναγυρίσετε στην 'Ελλάδα από τη Γαλλία, έκινδυνεύσατε. 'Αλήθεια, δεν έτυχε να μου διηγηθήτε τις περιπέτειες του ταξιδιού σας. Είμαι πολύ περιεργή να τις άκούσω.

"Ένα χαμόγελο Ικανοποίησης άνοιξε στ' άσπρα χείλη του Γιάγκου, για το ένδιαφέρον της Λούλας. Και σαν να ξεχνά για λίγες στιγμές το λάθωμά του, άρχίζει να άνιστορή στη Λούλα το τραγικό του ταξίδι από τη Μασσαλία, άπ' όπου τους πήρε ένα συμμαχικό καράβι για να τους φέρη στην 'Ελλάδα.

-Ξεκινήσαμε μεσάνυχτα και με σβυσμένα φώτα, της λέει. 'Ο καπετάνιος μάς έδινε κουράγιο, λέγοντάς μας πώς είχε λάθει όλα τά μέτρα του, για να μη συναντηθούμε με ύποβρυχιο. Μά οι γυναίκες και τά παιδιά, που ταξίδευαν μαζί μας, στον παραμικρό θόρυβο έδωσαν κατατρομαγμένες από τις καμπίνες των και ζητούσαν σωσσίδια. "Άλλες γονατιστές και με τά δάκρυα στα μάτια παρακαλιόνταν στον "Αη - Νικόλα, τον προστάτη των θαλασσιώνων. 'Η άλήθεια ήταν ότι η άγωνία, η φοβερή άγωνία για το άνεπάντεχο κι' ο φόβος να βρεθούμε με τά γυναικόπαιδα, από στιγμή σε στιγμή στην θάλασσα, έσφιγγε τις καρδιές όλων μας. 'Ο καπετάνιος και οι ναύτες έπληγαινοερχόνταν άνησυχία, πασχίζοντας να μάς δώσουν θάρρος. "Ηταν περασμένα μεσάνυχτα όταν ξαφνικά άκούσθηκε μια φωνή που μάς άγωσε όλους από τον τρόμο. «'Υποβρύχιο!» Μάτωνα η καρδιά του ανθρώπου να θλέπη τους δύστυχους έπιβάτες και πρό πάντων τά γυναικόπαιδα να τρέχουν άλαλιασμένα από τον τρόμο τους. Τά σωσσίδια μοιραζόνταν σ' όσους δεν είχαν. 'Ο καπετάνιος προσπαθούσε να μάς δώση θάρρος. 'Από στιγμή σε στιγμή έπεριμένε να ν' άκούσαμε τον κρότο από την τρομερή έκρηξη, που θά προκαλούσαν η φονική τορπίλλα.

(Συνέχεια στο επόμενο)

Οι κωμωδίες των συνοικιών

Ο ΜΠΟΝΑΜΑΣ

Η Προφουρία ήτανε στις μεγάλες χαρές της.

'Ο γαμπρός της ο Δημητράκης, την παραμονή της Πρωτοχρονιάς, μόλις κάθοναν στο τραπέζι, τους έκανε τά ρεγάλα.

Φίλησε πρώτα τη γυναίκα του και της πέρασε στο δάχτυλο ένα δαχτυλίδάκι με πράσινη πέτρα.

-Και του χρόνου, Σουλτάνα, νάσαι καλά.

-Νά ζήσης, Δημητράκη μου, να χαίρωμαι. Ευχαριστώ. Πάντα να μάς κουβαλάς και πάντα μεσίρι νάσαι το σπίτι μας.

Κατόπιν κρέμασε στο μαρό του μίαν άλουσίδια με χρυσό σταυρό.

'Η Προφουρία με μισό μάτι καρτερούσε να δη τί θά της δώση.

'Εκείνος πήρε ένα πακέτο από το συρτάρι και της τώδωκε, άφου της φίλησε το χέρι:

-Χρόνια πολλά, καλέ μητέρα, και καλή ψυχή.

-Ευχαριστώ, γιέ μου. Τ' είναι, καλέ; Μποναμά μου κάνεις; Για να δώ το γούστο σου.

"Ανοιξε το πακέτο κι' έβγαλε ένα πλεχτό μάλλινο σάλι σταχτί με φράντσες.

-'Αχου, μάτια μου, όμορφιά! φώναξε. Μπράβο σου, γιέ μου. Θά ζεστάνη το κόκκαλό μου τώρα το χειμώνα. Πολύ όμορφο είναι. Και του χρόνου νάσαι γερός να μάς φέρης κι' άλλα.

'Αφού φάγανε, η Προφουρία έφερε την βασιλόπηττα και την κόψανε.

-'Ελα, Δημητράκη, κόψτηνε με τά χέρια σου και μοίρασε να δούμε ποιανού θά λάξη το κουαρτάκι που ήβαλα μέσα.

-Κουαρτάκι;!!

Μάνα και κόρη γελάσανε.

'Η Σουλτάνα είπε:

-'Η μαμά έχει κρυμμένο χρόνια ένα άσπμενιο κουαρτάκι, και το βάζει κάθε χρόνο στη βασιλόπηττα. Κι' όποιανου πέφτει, το ξαναδίνει πίσω για το γούρι.

Το τέταρτο του μετρητιού έπεσε στη μικρή έγγονή της. Φωνές και γέλια:

-Τυχερή η μικρή Προφουρία. Μοιάζει στη νεύε της. 'Εγώ από τά γυναικοφάσκια μου ήμουνε καλοπόδαρη και γουρλιόσινα. Κάθε πρωτομηνιά μοναχή μου ήκανα το ποδαρικό στο σπίτι μου. 'Ηπγαίνα κι' ήφερανα άγιασμό από το μετόχι του Φασουλά κι' ήρράντιζα ούλο το σπίτι.

"Αχ! Ποδ' εκείνα τά χρόνια!

Πρωί-πρωί, σηκώθηκε η Προφουρία, ντύθηκε και κουκουλώθηκε με το καινούργιο της σαλάκι, το μποναμά του γαμπρού κι' έβγήκε να πάη

στην εκκλησία, να φέρη άγιασμό ν' άγιάση το σπίτι και να κάνη και το ποδαρικό.

Πήρε ένα μεγάλο ποτήρι για τον άγιασμό και βγήκε σιγά-σιγά να μην δη καμμία γρουσουζία πρωτοχρονιάτικα.

'Από το άντικρυνό σπίτι, τη φώναξε η Γιαννούλα η κουτοή.

-Καλημέρα, Προφουρία μου, πρωί νταβράντησες, καλέ! Και του χρό-

'Η Προφουρία είδε την ράχη της, να πάη μπουρλότο.

νου, να χείρσαι την κόρη σου και το' αποδέλοποι.

-Ευχαριστώ, Γιαννούλα μου, και συ πιά καλή μοίρα να δής, γιατί είσαι νέα. Πάω στην εκκλησία για τον άγιασμό.

-Στο καλό.

'Εκλεισε το παράθυρό της και πήγε μέσα, μά η Προφουρία σχίστηκε.

-Καλέ πρωτοχρονιάτικα αυτή την κουτοή μούβγαλε η τύχη όμπροστά μου! 'Αποκαρωμένη νάσαι!

Πήγε στην εκκλησία, άναψε κεριά, πήρε άγιασμό και γύρισε να φύγη. Μια γρηά φρυδού γεμάτη κρεατοελιές την έσταμάτησε μπροστά στο μανουάλι με τά κεριά.

-Καλέ Προφουρία μου, τί γίνεσαι, καλέ; Χρόνια και ζαμάνια έχω να σε δώ! 'Ημαθα πώς ήπάντρες την κόρη σου και το χάρηκα.

-Ευχαριστώ, Ζαμπέττα μου, νάσαι καλά. Τί γίνεται η ύψη σου;

-Κολάμα και παλούκια ή βρώμα. Δέ γυρίζει να με δη, 'Αμ' έκέινες οι έγγόνες μου, φάτις να τή κάψη.

'Ηγενήκανε θεατρίνες καλέ.

-'Ε! 'Ας είναι, να βολευτόυνε τά κακόμοιρα. 'Η δουλειά γτροπή δεν έχει. Ζαμπέττα μου.

-Κι' ήχάθηκε ένα ράφιμο να τή

βάλη, μια καπελλού, άσπρορουχού, φραγκοράφτρα; 'Εκεί που γυρίζουνε ποιάς θά τή βλέπει; 'Αστα.

'Η Προφουρία κούνησε το κεφάλι. -'Ενοια σου και σά θέλη ή σκύλα να κούνηση την ούρα της, δέκα σκύλοι θά τρέσουνε από πίσω της! Είδαμε δά και τή ράφτρας και τή καπελλούδες. Δεν βλέπεις τή κόρες τ' άλευρούς τή 'Αργυρώς; Καπελλού ή μιά, ράφτρα ή άλλη, και το σπίτι τση γεμάτο γαμπροί και κοῦκοι! Καλύτερες είναι οι θεατρίνες το σημερον ήμέρα, από κάποιες χαμηλοβλεπούσες που κάνουνε την 'Αγία Λιθία.

'Εκείνη τη στιγμή μερικές γυναίκες μέσα στην εκκλησία βάλανε τις φωνές:

-Καλέ κάδεσαι, χριστιανή!

'Η Προφουρία είδε την ράχη της να παίρνη μπουρλότο. Καθώς ήτανε γυρισμένη στο μανουάλι με τ' άναμμένα κεριά, ένα κερι έλωωσε και έπεσε επάνω στο κρόσια του σαλιού της.

"Όταν την έσβύσανε, το μισό σάλι ήτανε καμμένο. Εύτυχώς εκείνη μόνο στα μαλλιά τσιρώθηκε λιγάκι. 'Αφού την συνεφέρανε με βρεξιμάτα, πήρε το άγιασμό και γύρισε σπίτι της.

-'Αχου, μαμά τίπαθες, καλέ; είπε η Σουλτάνα σαν είλε τά χάλια της.

-'Αστα, κόρη μου! Δέ μιλω μέρα ποδώνι σήμερα. Καλέ, τ' ήτανε να βρεθί στο δρόμο μου αυτή η καρσινή ή γρουσουζία η Γιαννούλα;! Αύτηνε πρωτόειδα σήμερα κι' ύστερα εκείνη τη Ζαμπέττα του Λελέ. Μ' άρχισε τη φιλή κουβέντα μπροστά στο μανουάλι ως που μ' έκαψε τζαίρ, τζαίρ.

-Δεν πειράζει, έσύ νάσαι καλά. Θά πώ του Δημητράκη να σου πάση ένα άλλο.

'Η Προφουρία πήγε μέσα, άλλαξε, πλώθηκε. ύστερα κρέμασε μια κρεμμύδα πίσω από την εσόφρα, ένα πέταλο, ένα σκόρδο κι' ένα παπουτάκι μ' ένα ματόχαντρο για το καλό.

Μάζωξε το καμμένο σαλάκι και τώρριξε σε μια γωνιά της κουζίνας.

-Κρίμας το υποεδάκι, είπε. Και το καμάθωνα, γιατί μου πήγαινε μια χαρά!

-Δεν πειράζει, θά σου πάρωμε άλλο.

'Η Προφουρία είπε σιγά:

-Νά σου πώ, κόρη μου και την εμαρτία μου; 'Ο άντρας σου δέ μισό το πήρε με την καρδιά του, γι' αυτό κόπηκε. 'Η πεθερά είναι πάντοτε καρφί!

Πότε, ωραίες μου άναγνώστριες δά σάς πή "ΟΤΙ σάς άγαπά;"

Γνωρίσατε κάποιον νέο. Τόν συμπάθησατε. Κι' εκείνος έδειξε πώς σάς συμπαθεί. 'Αυτόσο, απέφυγε ώς τώρα νά σάς μιλήσῃ γι' άγάπη... Μήπως γι' αυτό φταίτε εσείς; Μήπως έχετε κάτι πού τόν κάνει δυστακτικό; Πρέπει νά ξέρετε πώς οι άνδρες έπηρεάζονται καμμιά φορά άπό μερικά άσήμαντα πραγματάκια, πού όμως τούς ένοχλούν σέ μέγιστο βαθμό και τούς έκνευρίζουν σέ σημείο πού μπορεί νά σάς άντιπαθήσουν στο τέλος.

Ας δοϋμε λοιπόν τί συμβαίνει:
Διαβάσατε με προσοχή τά κατωτέρω έρωτήματα και άπαντήσατε με ειλικρίνεια «ΝΑΙ» ή «ΟΧΙ».

Εάν, στο τέλος, τά ΝΑΙ είναι περισσότερα άπό τά ΟΧΙ, πρέπει νά φοβήσατε ότι ή συμπάθεια τού φίλου σας πολύ γρήγορα θά γινή άδιαφορία.

Εάν τά ΝΑΙ είναι ίσα με τά ΟΧΙ, δέν πρέπει νά άπελπισθήτε: Φροντίστε νά διορθωθήτε.

Εάν τά ΟΧΙ είναι περισσότερα, μὴν άνησυχήτε: πολύ γρήγορα ή συμπάθεια εκείνου θά μετατραπή σέ άγάπη.

Η στάση σας

ΝΑΙ
ΟΧΙ

— Μήπως φορείτε ρούχα με γούνας πού τόν γεμίζουν διαρκώς τριχές;

— Μήπως τού κάνατε παράπονα γιατί δέν πρόσεξε τó νέο σας φουστάνι ή καπέλλο;

— Μήπως φορείτε θεώρατα τακούνια, κι' όταν βγαίνετε μαζί, τόν αναγκάζετε νά σταματά κάθε δέκα βήματα και νά σάς περιμένῃ;

— Μήπως τού λέτε διαρκώς ότι δέν έχει σίκι;

— Μήπως φτιάχνετε τó μακιγιάζ σας κάθε πέντε λεπτά;

— Μήπως τού φουσκώνετε διαρκώς νά κρατή τó μαντώ σας;

— Μήπως καπνίζετε διαρκώς σά φουγάρο, και τού βάζετε τά καμμένα σπύρα σας στήν τσιγαροθήκη του;

— Μήπως, όταν θέλῃ νά σάς διηγηθῃ καμμιά ιστορία, τόν διακόπτετε λέγοντάς του ότι τήν ξέρετε;

— Μήπως τού κάνατε έξαντλητική άνάκριση για κάθε γυναίκα πού θά χαιρετήσῃ στόν δρόμο;

— Μήπως φέρεσατε πολύ άπότομα στά γκαρσόνια, στούς υπηρέτες, στίς πωλήτριες, υποοστά του;

— Μήπως τού λέτε συχνά ότι είναι κακοζουρισμένος ή άξύριστος;

— Μήπως έκθειάζετε τήν γθεσινή συγκέντρωση ή έκδρομή στήν όποία εκείνος δέν παρευρέθη;

— Μήπως, στο έστιατόριο παίνοτε άπό τó πιάτο του, γωός νά τού ζητήσατε τήν άδεια;

— Μήπως έπιμένετε νά τόν διδάξετε έναν χορό μπουστά στούς άλλους;

Ο περίπατός σας

ΝΑΙ
ΟΧΙ

— Όταν έρχεστε σπίτι σας και γυρνά τήν πόρτα, υπήκως τόν αφήνετε νά περιμένῃ έξω ώστού τελειώσατε τήν τουαλέττα σας;

— Μήπως οίγνετε συχνά τά γάντια σας στόν κινηματογράφο, και τόν αναγκάζετε νά σκουπίζῃ τó πάτωμα με τά γόρια του για νά σάς τά βουή;

— Μήπως τόν δείχνετε στίς φίλες σας, σαν νά ήταν ένα παράξενο ζώο;

— Μήπως προσκαλείτε ξαφνικά κι' άλλους γνωστούς σας στήν έκδρομή, ένώ εκείνος ήλπιζε νά κάμῃ μαζί σας έναν αισθηματικό περίπατο;

— Μήπως τήν ώρα πού πρόκειται νά βγῆτε έξω τόν αφήνετε νά ποιμένη μισή ώρα, ώστού νά έτοιμασθήτε;

— Μήπως τόν έρωτάτε, κάθε μισή ώρα: «Και τώρα, τί κάναμε;»

— Μήπως στο έστιατόριο παραγγέλνετε πάντοτε φαγητά πού θέλουν μισή ώρα για νά έτοιμασθοϋν;

— Μήπως, όταν βόισκαθε μαζί του σ' ένα δημόσιο μέρος, κυττάζετε προσεκτικά τούς άλλους άνδρες και έκδηλώνετε τόν θαυμασμό σας όταν τούς βόισκατε ώραιούς;

— Μήπως, όταν βόισκαθε μαζί του, προσπαθήτε νά έπιστρέψετε τήν προσοχή τών άλλων;

— Μήπως τού δίνετε μπουστά, σ' όλο τόν κόσμο τίς γελοίες εκείνες όνομασίες, πού είναι τόσο γαϊτωμένες όταν δύο άνθρωποι βόισκωνται μόνοι τους;

Η συνομιλία σας

ΝΑΙ
ΟΧΙ

— Μήπως, όταν σάς τηλεφωνῃ, άρχίζετε νά τού διηγείσθε διάφορες μακροσκελείς ιστορίες πού δέν έχουν τίποτε τó επείγον, και πού θά υποοούσατε νά τού τις διηγηθήτε προφορικά όταν τόν συναντήσατε;

— Μήπως τού τηλεφωνείτε πολύ συχνά τήν ώρα τής ένοασίας, τβυ;

— Μήπως τού λέτε κάθε στιγμή: «Μίως; Δέν τó ξέρετε αυτό τó πράγμα;»

— Μήπως έπιμένετε νά τού διηγείσθε έν λεπτομερεια κάθε φορά τó τελευταίο φίλυ πού είδατε στόν κινηματογράφο;

— Όταν διηγείται σ' άλλους κάτι πού τó ξέρετε, μήπως τόν προκαταλαμβάνετε και διηγείσθε τó τέλος, ώστε νά γάση τó έω έ πού έπεδίωκε;

— Μήπως έχετε τήν άξίωση νά σας σωση λεπτομερεια άνασορά πώς διαθέτει τίς ώρες του;

— Μήπως τόν έρωτάτε κάθε τόσο γιατί δέν παντροεύεται;

— Μήπως τού διηγείσθε με κάθε λεπτομέρεια τούς οικογενειακούς τυχόν διαπληκτισμούς σας;

— Μήπως τόν ρωτάτε διαρκώς: «Θυμάσαι αυτό;» «Θυμάσαι εκείνο;»

— Μήπως τόν ρωτάτε πολύ συχνά αν τó μακιγιάζ σας είναι έν τάξει;

— Μήπως κοροϊδεύετε τόν τρόπο με τόν όποίο έκφορίζεται;

— Μήπως κάνατε διαρκώς πνεύμα, έστω και πραγματικά έξυπνο, τó όποιο όμως εκείνος δέν καταλαβαίνει;

Η ΑΓΝΩΣΤΗ ΑΛΙΚΗ ΒΕΜΠΟ

ΣΥΛΛΟΓΙΣΘΗΚΑΤΕ ποτέ πόσο δύσκολη είναι ή θέση τών καλλιτεχνών πού είχαν άδελφούς ή και συζύγους καλλιτέχνες, αλλά πολύ πιο άξιους και έπιθελημένους άπ' αυτούς; Τις περισσότερες φορές ζοϋν υπό τήν ατή στέγη, έχουν τó ίδιο καμαρίνι, τούς ίδιους γνωστούς και φίλους, άνήκουν στόν ίδιο θίασο, παίζουν στά ίδια έργα κι' έτσι είναι αναγκασμένοι ν' άκούν ένα σωρό έπαινους γι' αυτούς τούς άλλους, με τούς όποιους έχουν μέσα στά τόσα άλλα κοινά και τó έπιθετο κοινό. "Ας υποθέσουμε λόγω χάριν ότι παρακολουθείτε ένα βράδυ τήν παράσταση τού «Μοντιάλ» και ένθουσιάζεσθε τόσο πολύ με τó τραγούδι τής Σοφίας Βέμπο, ώστε στο τέλος δέν διστάζετε νά μπήτε στά παρασκήνια για νά συχαρήτε τó άντικείμενον τών θαυμασμών σας. "Ε, λοιπόν, έλάτε τώρα στή θέση τής Αλικής Βέμπο πού θά είναι υποχρεωμένη όχι μόνο νά παρίσταται στή σκηνή, αλλά και νά έκδηλώνῃ έξαιρετική Ικανοποίηση για μιάν έπιτυχία πού ώστόσο δέν είναι δική της. Κι' όμως καλλιτέχνις είναι κι' αυτή, στο ίδιο θέατρο παίζει, είχε ρόλο στο έργο, όπου θριάμβευσε ή άδελφή της, έβαλε κι' αυτή τά δυνατά της, έπλεξε τόσα όνειρα γι' αυτή τήν παράσταση. Κι' όμως τά συχαρητήρια, οι έπαινοι, τά χειροκροτήματα, ό ένθουσιασμός ήταν για τήν άλλη Βέμπο. Θά είναι ή δέν θά είναι δύσκολη ή θέση τής Βέμπο τής μικρής; "Αν άρχισῃ νά τρώῃ ή ζήλεια, άκόμη και ό φθόνος, θά έχετε καρδιά νά τή ρίξετε άδικο, νά τήν καταδικάσετε;...

Προχθές πού πηγαίναμε νά συναντήσουμε τήν δεσποινίδα Αλική Βέμπο, οι σκέψεις μας γύριζαν γύρω άπ' αυτή τήν ψυχολογική περίπτωση.

Η συνέντευξις έλήφθη, οι έρωτήσεις διευκλνώθησαν, ή καμουφλαρισμένη άνάκρισις έτερματίσθη και πουθενά δέν είχε φανῃ τó παραμικρό ίχνος όχι πιά φθόνου, αλλά και τής παραμικρότερης ζήλειας τής μικρής Βέμπο για τήν άδελφή της. Αντιθέτως μάάλιστα, διεπιστώθησαν αισθήματα άδελφικώτατα — και έδω παρακαλώ ή φράσις δέν έχει τίποτε άπό τήν συνήθη συμβατικότητα της. Η Αλική και άγαπά και θαυμάζει και εύγνωμονεί τήν Σοφία. Και τήν εύγνωμονεί, επειδή τής όφείλει τó καλλιτεχνικό της στάδιο.

— III —
"Όταν άκόμα ή Αλική ήταν μικρούλα, όχι μόνο δέν τάχε στο νού της τó θέατρο, αλλά και δέν τ' άγαπούσε καν. Αντιθέτως έλάτρευε τόν κινηματογράφο και θάθελε νά παίξῃ σ' αυτόν. Και ή άδελφή της άλλωστε τήν άπέτρεπε άπό τó θέατρο. Η Σοφία φοβότανε στήν άρχή τά παρασκήνια. Τά φανταζότανε, όπως

δά και ή πλειονότης τών έπαρχιωτών — κι' άς μη ξεχνούμε ότι άπ' τó Βόλο μάς ήρθε ή συμπαθής ντιζέζ — ως τόπον όπου βασιλεύει οίστρος άκολασίας. "Ετρεμε λοιπόν για τήν άδελφούλα της και έκανε ό,τι μπορούσε για νά τήν κρατήσῃ μακριά άπό τó παλκοσένικο κι' άπό τήν άτμόσφαιρά του γενικώς. Αργότερα όμως είδε τήν πλάνη της, κατάλαβε ότι στά παρασκήνια υπάρχει θέσις και για μιά έλαφρή γυναίκα, αλλά όχι για ένα κορίτσι καθώς πρέπει. Και τότε άπεφάσισε — και λέμε άπεφάσισε, γιατί ως φαίνεται, εις τόν οίκον Βέμπο τó «κουμάντο» τó έχει ή Σοφία — νά βγάλῃ και τήν Αλική στο φώς τής ράμπας.

"Ετσι ή Αλική έγινε άρτίστα, παρά τίς άντιρρήσεις τού πατέρα της, ό όποιος προώριζε τήν κορούλα του για τήν Γαλλική Ακαδημία κι' έπειτα άπ' αυτήν για κάποια θεατούλα υπαλλήλου. Στήν άρχή μαθήτευσε στο μπαλλέτο, όπου επί ένα τρίμηνο ήταν ή ώραιότερη μπαλαρίνα. "Επειτα προχώρησε. Τό πρώτο νούμερό της ήταν ό «Τσολιάς». Τι χαριτωμένος, τί ροδοκόκκινος «τσολιάς». Αργότερα τής ένεπιστεύθησαν κι' άλλα νούμερα κι' έτσι σιγά σιγά έπεβλήθη και κατώρθωσε πιά με τήν αξία της νά σταθῃ. Σήμερα είναι μιά άπό τίς συμπτέτες τού θιάσου τού «Μοντιάλ». Ομορφη πεταχτή, χορός καλός, φωνή συμπαθητική, μιμική Ικανοποιητική. Αλλωστε άκολουθεί τώρα τά μαθήματα τής δραματικής σχολής τού Βασιλικού θεάτρου, όπου χωρίς άλλα θά βελτιώσῃ έξαιρετικά τήν μιμική της — αυτή τή μιμική πού τόσο πε

ριφρονου οι ήθοιοι του έλαφρού θεάτρου.

— III —
Καλλιτεχνικό παρελθόν αξιο λόγου δέν έχει ή μικρή Βέμπο. Περιπέτειες και τά τοιαύτα τής είναι άγνωστα. Ακόμα και τώρα ή ζωή της έχει όλα τά χαρακτηριστικά τού νοικοκυριστικού βίου. Στο σπίτι της με τούς δικούς της — μάννας, πατέρα, άδελφια — στο θέατρο με τίς σκοτοϋρες και τίς μικροαγωνίες τού επαγγέλματός της. Διασκεδάσεις περιορισμένες και πολύ κοινές. Σκεφθήτε ότι οι άρες τού κινηματογράφου είναι οι καλλίτερες άρες της. Βέβαια στή ζωή ενός κοριτσιού όλο και θά υπάρχουν μερικά πράγματα πού θά αξίζαν τόν κόπο νά άναφερθοϋν. Η Βέμπο όμως Νο 2 είναι τόσο έχέμυθη, τόσο «κρυφή», ώστε δέν τής άποσπάται εύκολά τά μικρά της μυστικά.

Για νά ολοκληρώσουμε τó «πορτραίτο» τής χαριτωμένης συμπτέτας, πρέπει νά ποϋμε ότι είναι: 1ον) Ολίγον τσιγκούνα ή έστω «μετρημένη», όπως λέει ή ίδια κι' όχι «άνοιχτοχέρα», όπως ή Σοφία. 2ον) "Ότι δέν είναι διόλου νευρική, κι' όταν καμμιά φορά έχη λόγους νευρικής, συγκατατίται με μιά καταπληκτική αυτοκυριαρχία. 3ον) "Ότι είναι περίφημη γκαφατζού. Οι γκάφες πού διαπράττει είναι παροιμιώδεις. "Εφθασε κάποτε σ' ένα τσάι πού τήν είχαν καλέσει στήν Αλεξάνδρεια, νά πῆ στήν κόρη τής οικοδέσποινας ότι ό νέος πού τήν είχε χορέψῃ λίγο πρίν, έχόρευε πάρα πολύ καλά. Κι' όμως ό νέος ήταν άδελφός τής δεσποινίδος εκείνης. 4ον) "Ότι είναι λαίμαργη όσο δέν παίρνει. "Ότι μπορεί νά χῃ φάῃ τόσο πού νά πρέπει νά πάρῃ σόδα κι' όμως νά ή διστάζῃ νά ξανακαθῆσῃ σέ σερβιμένο τραπέζι. Τήν έχουν δῆ νά τρώῃ χμέσως έπειτα άπό τó γλυκό τής καρβέλλας άρμυρώτατες. 5ον) "Ότι κλαίει πολύ εύκολα, όπως και γελά πολύ εύκολα. "Ότι ή άδυναμία της είναι νά πάῃ στο έξωτερικό, ότι ξέρει γαλλικά, μαθαίνει αυτή τήν έποχή έγγλέζικά, ξέρει λίγο πιάνο, δέν τραγουδεί ποτέ, ούτε χορεύει για κανένα λόγο, έξω άπό τή σκηνή, επειδή, όπως λέει, ντρέπεται, ένφ αντιθέτως στο θέατρο δέν έννόησε ποτέ κανένα τρακ. Τρακ έχει μόνο όταν βγαίνει νά τραγουδήσῃ ή άδελφή της — ότι θά ήθελε νά γινή μιά άρτίστη χορεύτρια. ότι τέλος δέν έχει προλήψεις, εκτός άπό τήν «ποόληψη» νά θεωρῃ τήν Τρίτη σαν τήν τυχερότερη ήμερα γι' αυτήν και ότι ξέρει όλες τίς δουλειές τού νοικοκυριού.

Τί σπουδαία νύφη! θά ποϋνε μερικά. "Εχει άκριβώς όλα τά προτερήματα πού άπαιτούνται για νά είναι μιά κοπέλλα νύφη περιζήτητη...

"Ενα γλυκό χαμόγελο τής Αλικής.

ΠΩΠΓΩΜΕΝΗ

Από τὸ προηγούμενο

Ἡ Μαργαρίτα γιὰ Μπωπρέω, ἔχει σκοτώσει ἐπάνω σὲ μιὰ διαία σκηνὴ τὸν ἄνδρα τῆς Γεώργιο. Γιὰ τὸν φόνο αὐτὸ καταγορεύεται κάποιος Ἰνδικόου, ποὺ ἐξημέρισε ἄλλοτε εἰσπρακτὴρ στὸν μεγάλο ἐμπορικὸ οἶκο τοῦ Μπωπρέω. Ὁ οἶκος αὐτὸς ποὺ τόσο ἀνθρώποις ἄλλοτε, εἶχε καταστραφῆ σχεδὸν τελείως ἐξ αἰτίας τῆς ἀνικανότητος καὶ τῶν ἀσυνεπειῶν τοῦ Γεωργίου. Τὴν τελευταία στιγμὴ, ἐπεμβαίνει γιὰ τὸν σῶση ὁ Ζάν Ντεμάρ, διάσημος καὶ πλουσιώτατος δικηγόρος τοῦ Παρισιῦ, ποὺ ἀγαποῦσε τὴν Μαργαρίτα πρὶν παντρευτῆ τὸν Γεώργιο γιὰ Μπωπρέω. Τῆς προσφέρει ἕνα ἑκατομμύριο τὸ ὅποιο προσπαθεῖ νὰ σφετερισθῆ ὁ Γεώργιος καὶ νὰ φύγῃ στὸ ξέωτερόν της. Ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸν σκοτώσαν τὴν Μαργαρίτα.

Ἄλλες μέρες προτοῦ γίνῃ ἡ δίκη τοῦ Ἰνδικόου ἡ σύζυγός του, συνοδευομένη ἀπὸ τὴν κόρη τῆς Λουίζα μιὰ πολὺ ἄμορφη μικροῦλα καὶ τὸν γιόφ της Μεντερικ, πηγαίνει καὶ βοήσκει τὴν Μαργαρίτα γιὰ νὰ τὴν παρακαλέσῃ νὰ βοηθήσῃ τὸν ἄντρα τῆς νὰ τὸν σῶσῃ. Κατὰ τὴν συνάντησιν αὐτῆς, στὴν ὁποία παρευρίσκοντο ἐπίσης ὁ Ζάν Ντεμάρ καὶ ὁ Ζεράρ, στὸν ὁποῖο κάνει ἐντύπωση ἡ ποικίλη ὁμορφία τῆς Λουίζας, ἡ Μαργαρίτα δὲν μπορεῖ νὰ κἀν ἄλλο παρὰ νὰ παρακαλέσῃ τὸν διάσημο δικηγόρο νὰ ἀναλάβῃ τὴν υπερασπίσιν τοῦ Ἰνδικόου. Ἐκείνος δέχεται. Στὴν δίκη ὁμοως, καὶ καθὼς ἀρχίζει τὴν ἀγόρευσίν του, ὁ Ζάν νιώθει νὰ ὀρθώνεται ἀπέναντί του, μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ δικαστηρίου, ἡ μορφή τῆς Μαργαρίτας καὶ ἕνα φοιητὸ εἶρωτμα τὸν βασανίζει: γιὰτὶ νὰ δειξῆ τὸσο ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν γυναῖκα αὐτῆ ποὺ ὄλος ὁ κόσμος ἐπίστευε ὡς δολοφόνου τοῦ συζύγου της;

8ον

ΑΥΤΗ ἡ παρεμβολὴ τὸν ἐτάραξε, τοῦ πήρε ἕνα μέρος ἀπὸ τὸ θάρρος του. Κάτι τὸ παράξενο συνέβαινε μέσα του καὶ τὸν ἐμπόδιζε νὰ πάρῃ τὸ ὄφρος ποὺ ἔπρεπε. Ἦταν σὰν φοβισμένος.

Χίλια-δυσὶ ἐγιστιε, ποὺ ἀφοροῦσαν τὶς σχέσεις αὐτοῦ καὶ τῆς Μαργαρίτας, χοροπηδοῦσαν μπρὸς στὰ μάτια του.

Ἐν τούτοις, ἀρχισε τὴν ἀγόρευσίν του.

Ὅσο, ὁμοως, προχωροῦσε, τόσο περισσότερο αἰσθανόταν νὰ τοῦ λείπη τὸ θάρρος.

Σὰς ἔχει συμβῆ καμμιά φορὰ νὰ προσπαθήσετε νὰ συγκρατηθῆτε σὲ μιὰ ὀρισμένη ψυχολογικὴ κατάσταση, καὶ νὰ ἐπιτυχῶστε στὰ

τέλος τὸ ἀντίθετο; Τὸ ἴδιο πάθαινε τώρα καὶ ὁ Ζάν Ντεμάρ. Ὅσο πὺ πολλὸ ἀγωνιζότανε νὰ μείνῃ μέσα στὴν ἀτμόσφαιρα ποὺ τοῦ ἐπέβαλλε ὁ ρόλος του ὡς συνηγόρου, τόσο περισσότερο ἔφευγε ἀπὸ αὐτὴν, παρσούρητο σὲ ἄλλες σφαιρὲς. Ἦξερε ὁ Ζάν, ὅτι ἡ τύχη ἐνὸς ἀθώου, ἡ ζωὴ του ἴσως, ἦταν αὐτῆ τῆ στιγμῆ στὰ χέρια του, καὶ ἐν τούτοις δὲν μποροῦσε νὰ συγκεντρωθῆ καὶ νὰ ἀποδώσῃ ἐκεῖνο ποὺ ἔπρεπε, ἐκεῖνο ποὺ θὰ ὠδηγοῦσε στὴν σωτηρία τοῦ προστατευομένου του.

Ἄλλες σκέψεις τὸν ἀπασχολοῦσαν καὶ ὄσο προχωροῦσε, τόσο πολὺ ἐνωιοθε νὰ τὸν ἐγκαταλείπουν τὸ θάρρος καὶ ἡ αὐτοπεποίθησίς του.

Οἱ δικασταὶ — ποὺ τὸν συμπαθοῦσαν πολὺ — ἐπρόσεξαν τὴν ἀλλαγὴ ποὺ εἶχε συμβῆ στὸν ἄλλοτε τόσο ψυχραῖμο καὶ κύριον ἑαυτοῦ δικανικὸ ρήτορα καὶ δὲν ἤξεραν ποῦ νὰ τὴν ἀποδώσουν. Οἱ συνάδελφοί του τὴν πρόσεξαν καὶ αὐτοί. Καὶ οἱ ἄλλοι μὲν, ὄσοι τὸν ἐθαύμαζαν χωρὶς νὰ τοὺς ἔχη κυριεύσῃ ἡ ἐπαγγελματικὴ κακεντρέχεια, ἀποροῦσαν καὶ αὐτοὶ μὲ τὸ ἐστράκω τοῦ μεγάλου συναδέλφου των. Οἱ ἄλλοι, οἱ ζηλόφθονοι, οἱ μικροί, ψιθύριζαν: «Πάει πιά ὁ Ντεμάρ, πέφτει κι' αὐτός...»

Καὶ μόνος ὁ κατηγορούμενος δὲν ἀντιλαμβάνοντο τίποτε. Αὐτὸς χαμογελοῦσε, κρεμασμένος κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὰ χεῖλη αὐτοῦ ποὺ ἐπίστευε κιάλας ὡς σωτήρα του, καὶ ἐκλαμβάνοντας τὶς διακοπὲς του, τὸ ἀφινίδιο χαμῆλωμα τῆς φωνῆς του, τὴν συγκίνησθί του ποὺ ἔκαμνε συχνὰ τὴν φωνὴ του νὰ τρέμῃ, ὡς «κόλλα τῆς δουλειᾶς» γιὰ νὰ συγκινήσῃ τοὺς ἐνόρκους.

Ὁ Ἰνδικόου ἦταν βέβαιος ὅτι θὰ ἀθωνόταν.

Ἡ κατάσταση αὐτῆ κράτησε μιὰ ὥρα δλοκλήρη, ὄσο καὶ ἡ κοπιώδης ἀγόρευσις τοῦ Ντεμάρ.

Ἐπὶ τέλους τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων ἀποσύρθηκε σὲ σύσκεψιν.

Ὁ Ζάν Ντεμάρ ἔχωσε τὸ κεφάλι του μέσα στὰ χέρια του ἀπελπισμένος. Ἦταν βέβαιος ὅτι θὰ κατεδικάζετο ὁ Ἰνδικόου. Δὲν εἶχε κατορθώσῃ νὰ κἀν ἐκεῖνο, ποὺ κάθε ἄλλος στὴν θέση του, ἔστω καὶ κατώτερός του, ἀλλ' ὀλιγώτερο ψυχραῖμος, θὰ κατώρθωνε νὰ πείσῃ τοὺς ἐνόρκους γιὰ τὴν ἀθωότητα τοῦ πελάτου του. Γύρισε καὶ εἶδε τὸν Ἰνδικόου, ποὺ καθὼς καθότανε ἀπ' ἐπάνω του, μέσα στὸ «κουτί» τῶν κατηγορουμένων, τὸν συνέχαιρε γιὰ τὴν «ἐπιτυχία» ποὺ εἶχε ἡ ἀγόρευσίν του.

Μιὰ φωνή, ὁμοως, ἀπὸ μέσα του τοῦ εἶπε:

«Δὲν ἔκαμες τὸ καθῆκόν σου! Δὲν ἔκαμες τὸ καθῆκόν σου!...»

Πέρασαν δύο ὄρες φρικτῆς ἀγωνίας γιὰ τὸν Ζάν Ντεμάρ καὶ τὴν οἰκογένειά του Ἰνδικόου. Καὶ ὅταν ὄστερ' ἀπὸ τὶς δύο αὐτὲς ὄρες οἱ ἐνορκικοὶ ἐπέστρεψαν στὴν αἴθουσα, ἔ-

κουγε κανεὶς καθαρά πάντα καρδιὲς νὰ χτυποῦνε τρελλά.

Ὁ πρόεδρος τῶν ἐνόρκων διάβασε τὴν ἀπάντησιν τοῦ δικαστηρίου του, στὰ ἐρωτήματα τοῦ Προέδρου τοῦ Κακουργιοδικείου καὶ αὐτὸς μετέφρασε τὴν ἀπάντησιν αὐτῆ σὲ κανονικὴ ἀπόφασιν.

Ἔτσι, ὁ Ἰνδικόου ἐκηρύσσεται β-νοχος μὲ ἐλαφρυντικά καὶ κατεδικάζετο σὲ εἰκοσαετῆ καταναγκαστικὰ ἔργα!

Ὁ Κερυνιδὸν ἀθωνότο παμψηφεί. Στὴν ἀρχή, ὁ Ἰνδικόου, ἀν καὶ ἄκουσε καλά, δὲν κατάλαβε.

Εἶχε μείνει ὀρθός, μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό, κατὰζήτων τὸν Πρόεδρο τοῦ δικαστηρίου.

—Τί εἶπε; Τί εἶπε;... ψιθύρισε. Τοῦ ἐπανελάσαν τὴν ἀπόφασιν.

Τότε, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ποὺ εἶχε δεῖξῃ τόσο θάρρος, ποὺ εἶχε ὡς ἐκείνη τὴν στιγμὴ τόση ἀντοχή, ποὺ ἀντιμετώπιζε τὸν κίνδυνον μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη, κατέπεσε βαρῦς στὸ κάθισμά του, ράκος σωστό, ἕνα ζωντανὸ πτώμα.

Τὴν ἴδια ὥρα, μιὰ στριγγιά φωνὴ ὠψήθηκε μέσα ἀπὸ τὸ ἀκροατήριον. Ἦταν ἡ γυναῖκα τοῦ καταδικασμένου ποὺ εἶχε λιποθυμίσει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 8ον

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΔΙΚΗΝ

Ἡ πρώτη σκέψις τῆς Κας Ἰνδικόου, ὅταν ὁ ἄνδρας τῆς ἐγκατέλειψε μαζί μὲ ἄλλους καταδικωμένους τὸ Παρίσι, γιὰ νὰ πάῃ στὴν Τουλώνα καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὴν Νέα Κωληδονία, δηλαδὴ στὰ κάτεργα, ἦταν ν' ἀκολουθήσῃ τὸν ἄνδρα τῆς στὸ ἀτιμωτικὸ αὐτὸ ταξίδι, ἀπὸ τὸ ὁποῖο, ἴσως, δὲν θὰ ἐπέστρεφε πιά ποτέ. Ὁ νόμος ἐπέστρεπε στὶς γυναῖκες τῶν καταδικωμένων ποὺ ἠθέλανε, νὰ τοὺς ἀκολουθοῦν στὴν ἐξορία τους καὶ νὰ μὲνουν στὴν ἴδια πόλιν ὅπου εἶναι τὸ κάτεργον, βοηθώντας τους ἀπ' ἔξω στὸ κάθε τι.

Μιὰ ἄλλη σκέψις, ὁμοως, τὴν συνεκράτησε: Τί θὰ γινόταν ἡ κόρη της, ἡ Λουίζα της, ἀν ἔφευγε αὐτῆ; Κοπέλλα ἄμορφη, ἐπάνω στὴν ἀνθισθί της, ἦταν ἐκτεθειμένη σ' ὄλους τοὺς κινδύνους τοῦ φύλου καὶ τῆς ἡλικίας της. Ἰπῆρχε βέβαια καὶ ὁ Μεντερικ, ἀλλ' αὐτὸς ὄστερ' ἀπὸ ὀλίγον καιρὸ θὰ ἔφευγε κληρωτός. Ἔτσι ἡ Λουίζα θάμνε ὀλομόναχη, ἀπροστάτευτη. Ὅχι, λοιπόν, δὲν θάφευγε, δὲν μποροῦσε νὰ φύγῃ.

Ἄλλωστε τῆς ἴδιας γνώμης ἦταν καὶ ὁ Ἰνδικόου, τὸ ὁποῖο εἶχε συμβουλευθῆ κατὰ τὴν τελευταία τους, πρὶν φύγῃ γιὰ τὰ κάτεργα, συνάντησιν.

—Ὅχι, τῆς εἶπε αὐτός, δὲν πρέπει νάρθῃς μαζί μου. Ἄν ἦσουναι μοναχῆ, ἴσως, νὰ δεχόμουν τὴν θυσία σου αὐτῆ, ἀλλὰ τώρα πρέπει νὰ μείνῃς ἐδῶ, νὰ προστατέψῃς τὴν Λουίζα μας.

τὴν καρδιά

—Καὶ σὺ τί θὰ γίνῃς ἐκεῖ κάτω ὀλομόναχος;

—Ὅ,τι θὰ γίνουμ καὶ ὄλοι οἱ ὄλοι.

—Ναί, ἀλλὰ αὐτοὶ εἶναι ἐνοχοὶ, αὐτοὶ δίκαιο ὑποφέρουν, ἐνῶ ἐσὺ γιὰ τὸν ὁποῖο εἶμαι βέβαια ὅτι κανέναν δὲν σκότωσες, κανένα δὲν ἐδολάφεις, πῶς θὰ μπορέσης νὰ κἀνῃς εἰκοσι χρόνια ἀνάμεσα σὲ ληστές, σὲ φονιάδες, σὲ κακοποιούς, κάθε εἶδους; Πῶς θὰ μπορέσης νὰ ὑποφέρῃς τόσο πολὺν καιρὸ, τὴν ζωὴ τοῦ κατέργου; Εἴκοσι χρόνια εἶναι αὐτὰ...

—Θὰ ὑποφέρω μὲ ἐγκαρτέρησιν.

—Ἐγὼ, ὁμοως, φοβοῦμαι.

—Μὴ φοβάσαι. Ἄν πιστεύῃς, ἀκόμη στὸν καλὸ Θεὸ — γιὰτὶ ἐγὼ ἀπὸ τὴν ὥρα τῆς καταδίκης μου δὲν πιστεύω πιά... — παρακάλα τον νὰ μ' ἔχη γερό, νὰ μὰς ἔχη ὄλους γερούς, καὶ τότε θὰ ξαναγυρίσω κοντὰ σας, πῶς γέρος βέβαια, ἀλλὰ τὸ ἴδιο τίμιος καὶ λευκὸς ὅπως φεύγω, μὲ τὴν ἴδια ἀγάπην γιὰ ὄλους σας, γιὰ σένα, ἀγαπημένη μου γυναῖκούλα...

Ἐκείνην τὴν πῆρα τὰ δάκρυα.

—Ἄκου, τοῦ εἶπε, ἀγκαλιάζοντάς τον γιὰ τελευταία φορὰ, σὲ πιστεύω καὶ ἔχω ἀκλόνητη πεποίθησιν στὴν ἀρετὴ σου, ὅπως ἔχω καὶ στὴν ἀθωότητά σου, μὴν ξεχάσῃς, ὁμοως, ποτέ, ὄσοις κι' ἂν εἶναι οἱ κακουχίες ποὺ θὰ γνωρίσης ἐκεῖ κάτω, ὄσοι κι' ἂν θὰ εἶναι τὰ μαρτύριά σου, ὅτι ἀφήνεις ἐδῶ παιδιὰ ποὺ σὲ λατρεύουν... Μὴν ξεχάσῃς ποτέ τὴν Λουίζα σου... καὶ μείνε αὐτὸς ποὺ εἶσαι τώρα. Πνίγε τὸν δίκαιο θυμὸ σου, τὸ μῖσος σου κάθε φορὰ ποὺ θελήσῃ νὰ σὲ κυριεύσῃ, νὰ σὲ κἀνῃ νὰ ξεχάσῃς ποῖός ἦσουναι, ποῖός εἶσαι ἀκόμη: Δηλαδὴ ἕνας καλὸς καὶ τίμιος ἄνθρωπος. Σοῦ εἶπα: σκέψου τὴν Λουίζα μας... Σκέψου ἐμάς καὶ μὴν κατεξάνιστασαι, μὴν ἐπαναστατήσῃς.

Ὁ Ἰνδικόου ἐσφιξε μὲ ζωηρὴ συγκίνησιν τὴν γυναῖκα του ἐπάνω στὸ στήθος του.

— 88 —

Ἡ Μαργαρίτα ἐπесе βαρεῖα ἀρρωστη, ὄστερ' ἀπὸ τὴν καταδίκη τοῦ Ἰνδικόου.

Ὅταν ὁ Κολλιζὲ τῆς ἔφερε τὴν θλιθερὴ εἶδησιν, ἔβγαλε, ἀπαράλλακτα, ὅπως ἡ γυναῖκα τοῦ καταδικασμένου, μιὰ δυνατὴ φωνὴ καὶ ἐπесе λιποθύμη. Ὁ Ζεράρ ποὺ παρίστατο στὴν σκηνὴ αὐτῆ, ἔμεινε κατάπληκτος. Δὲν ἤξερε τί νὰ υποθέσῃ.

Ἐκανε πολλοὺς μῆνες στὸ κρεββάτι ἡ Μαργαρίτα, κυριευμένη ἀπὸ ἕνα τρομερὸ πυρετὸ, καὶ δύο φορὲς κινδύνουε νὰ πεθάνῃ.

Σ' ὄλο αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ Ζεράρ δὲν τὴν ἀφήνε σχεδὸν διόλου. Εὐτυχῶς, ὅτι ἐπάνω στὸν πυρετὸ της δὲν τῆς ἔφευγε τίποτε ποὺ νὰ ἀποκαλύψῃ τὸ φοβερὸ μυστικὸ της στὸν γιόφ της.

Ὁ Ζάν Ντεμάρ, ἐν τῷ μεταξύ, δὲν εἶχε φωνὴ καθόλου.

Δὲν ἔπαυσε ὁμοως νὰ στέλνῃ καὶ νὰ

ρωτᾶ γιὰ τὴν ὕγεια τῆς Μαργαρίτας.

Τέλος ἡ ἰσχυρὰ κρᾶσις τῆς Μαργαρίτας ὑπερίσχυσε καὶ ἡ νέα γυναῖκα ἐσώθηκε καὶ μπόρεσε νὰ σηκωθῆ.

Τὰ γραφεῖα τοῦ οἴκου ντὲ Μπωπρέω ἦσαν κλεισμένα ἀπὸ τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου τοῦ Γεωργίου. Καὶ ἡ Μαργαρίτα εἶχε σκοπὸ νὰ κλείσῃ καὶ τὸ σπίτι της καὶ νὰ ἐγκατασταθῆ σὲ ἄλλο, μικρότερο, ἀλλὰ ἡ ἀρρώστειά της δὲν τὴν ἀφήσε νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ σχέδιόν της.

Εἶχε ἔλθει ἐν τῷ μεταξύ τὸ φθινόπωρον. Ὁ ἀέρας ἀρχισε νὰ εἶναι δυνατὸς καὶ ἡ βροχὴ χτυποῦσε ἀπότομα πάνω στὸ τζάμι, πίσω ἀπὸ τὸ ὁποῖο, χλωμὴ καὶ ἀδυνατισμένη, καθότανε ἡ Μαργαρίτα, προσπαθώντας νὰ ἀπασχολήσῃ τὴν σκέψιν της μὲ τὴν κίνησιν τοῦ δρόμου.

Ὁ Ζεράρ εἶχε ξαναρχίσει τὰ μαθήματά του.

Ἡ Μαργαρίτα, λοιπόν, ἔμεινε ὄλη τὴν ἡμέρα μόνη. Μόνη μὲ τὶς φοβερὲς ἀναμνήσεις της. Μὲ τὸ φρικτὸ παρελθόν της ποὺ ἀδυσώπητο ὠρθωνόταν διαρκῶς μπροστὰ στὰ μάτια της. Δὲν τολμοῦσε, ὁμοως, νὰ ρωτήσῃ κανένα γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ εἶχε βυθίσει μὲ τὴν στάση της στὴν μεγαλειότερη δυστυχία. Τί νὰ εἶχαν ἀπογίνει; Πῶς ὑπέφεραν τὴν συμφορὰ ποὺ τοὺς βρήκε;

Ὁ Ἰνδικόου ἦταν, βέβαια, τώρα στὸ κάτεργον, ἕνας θλιβερός ἀριθμὸς καὶ αὐτὸς ὅπως τόσο ἄλλοι, ἀνάμεσα στὸ πλῆθος τῶν κοινῶν διααρρηκτῶν, τῶν δολοφόνων, τῶν ληστών...

Ἡ γυναῖκα του ὁμοως ποὺ ἦταν καὶ ἀρρωστη; Τὰ παιδιὰ του; Ἡ τύχη τῶν ἀθῶων αὐτῶν πλασματῶν τὴν ἀνησυχόουσε, δὲν τολμοῦσε, ὁμοως, νὰ ἐμπιστευθῆ σὲ κανέναν τὶς ἀνησυχίες της καὶ πολὺ ὀλιγώτερον στὸν Ζεράρ καὶ τὸν Ζάν.

Ἀρχισε τώρα νὰ διαβάξῃ πάλι ἐφημερίδες, πράγμα ποὺ τῆς τὸ εἶχαν ἀπαγορεύσει ἀπολύτως οἱ γiatροὶ κατὰ τὴν διάρκειά της ἀσθενείας της. Κατ'ὀρθῶς νὰ προμηθευθῆ κρυφὰ ἀπὸ τὸν Ζεράρ, ὄλες τὶς ἐφημερίδες ποὺ ἔγραφαν γιὰ τὴν δίκη. Καὶ εἶδε τότε μέσα στις περιγραφὰς καὶ μερικὰ σχόλια, μὲ πολλὴ εὐγένεια καὶ σεβασμὸ, εἶναι ἀλήθεια, δι-

Ἔνα ἀριστουργηματικὸ αἰσθηματικὸ μυθιστόρημα

αυτωμένως, γιὰ τὴν παράξενη χλωρότητα τῆς ἀγορεύσεως τοῦ μεγάλου δικηγόρου Ζάν Ντεμάρ. Ὅλες δὲ οἱ ἐφημερίδες τὴν ἀπέδιδαν σὲ ἀφινίδια ἀσθενείας τοῦ ρήτορος. Ἡ Μαργαρίτα, ὁμοως, κατάλαβε καλὰ γιὰτὶ ὁ Ζάν εἶχε χάσει τὸ θάρρος του, τὴν αὐτοπεποίθησίν του. Ὁ Ζάν εἶχε βρῆ παράξενη, ἀνεξήγητὴ τὴν ἐπιμονὴ τῆς Μαργαρίτας νὰ ἔσχυρίζεται ὅτι ὁ Ἰνδικόου εἶναι ἀθῶος καὶ τὴν παράκλησίν της κατόπιν νὰ ἀναλάβῃ αὐτὸς τὴν υπερασπίσίν της.

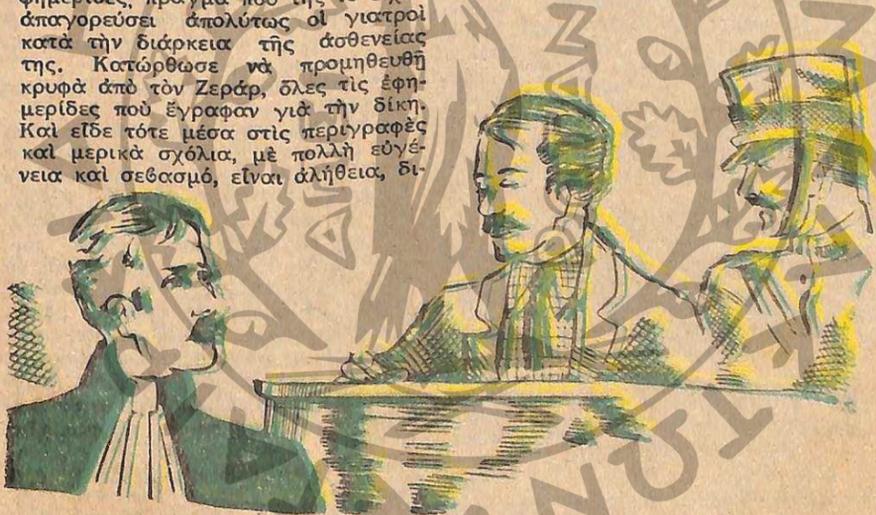
Καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, παρ' ὄλες τὶς προσπάθειές του, παρσούρη ἀπὸ τὴν ἀμφιβολία, ποὺ τοῦ εἶχε ἐμπνεύσει ἡ στάσις τῆς Μαργαρίτας.

Μήπως αὐτὸς ἦταν ἐπίσης ὁ λόγος ποὺ δὲν τὸν εἶχε ξαναἰδῆ ἀπὸ τότε; Ἦσως, ὁμοως, νὰ μὴν ἐρχότανε γιὰ νὰ μὴν τὴν ταραξῆ περισσότερο καὶ ἐπιδεινώσῃ τὴν θέσιν της. Γιατὶ ὁμοως νὰ μὴν ἐρχεται καὶ τώρα, ποὺ ἡ ὕγεια της ἔχει πιά ἀποκατασταθῆ; Νὰ εἶχε, μήπως, κυριεύσει τὸ πνεῦμα του ἡ φοβερὴ ὑπόψια τῆς ἀλήθειας;

Ἦ! Ὅχι! Αὐτὸ δὲν ἦταν ἀλήθεια!

Καὶ ἐν τούτοις, φοβότανε τὴν πρώτη ἐπίσκεψιν ποὺ θὰ τῆς ἔκαμνε ὁ Ζάν. Ἀδέσμευτος ὄστερ' ἀπὸ τὸν θάνατον τοῦ Γεωργίου, θὰ τῆς μιλοῦσε, ἴσως, γιὰ τὴν ἀγάπην του, θὰ τῆς ἐπρότεινε, πιθανόν, νὰ γίνῃ γυναῖκα του! Ὁ Ζάν δὲν εἶχε παύσει ποτέ νὰ τὴν ἀγαπᾶ. Αὐτὸ τὸ ἤξερε ἡ Μαργαρίτα. Πῶς, λοιπόν, ἔπρεπε νὰ τὸν ὑποδεχθῆ;

Ἦ! Ὅχι! Δὲν θὰ γινότανε ποτέ γυναῖκα του! Δὲν ἤθελε μὲ κανέναν τρόπον νὰ κἀν τὸν Ζάν, ἀθελά του,

Ὁ Ζάν γόρσε καὶ εἶδε τὸν Ἰνδικόου.

συνενοχό της για τόν φόνο του συζύγου της. Θάβρισκε μιά οποιαδήποτε πρόσφαση για να τόν άποτρέψει από τόν σχεδίο του αυτό.

Σκεπτόταν όλα αυτά, τόν άπόγευμα εκείνο ή Μαργαρίτα, όταν μπήκε ή Ζοζέττα και πλησίασε τήν κυρία της.

Ή νεαρά καμαριέρα, ήταν ή μόνη, από όλο τόν προσωπικό, που είχε κρατήσει ή Μαργαρίτα.

—Τί τρέχει, Ζοζέττα; ρώτησε ή νέα γυναίκα.

Ή καμαριέρα, χωρίς να πη λέξη, της έδωσε μιά κάρτα.

Ήταν τού Ζάν Ντεμάρ.

Ή πρώτη σκέψις της Μαργαρίτας ήταν να διαβιβάσει στον Ζάν ότι ήταν αδιάθετη και δέν μπορούσε να τόν δεχθῆ. Κατόπιν, όμως, μετενόησε. Δέν ήθελε να λυπήσει τόν άνθρωπο αυτόν που τόσα είχε κάνει πρὸς χάριν της και που δέν τήν είχε εγκαταλείψει ούτε μετά τήν θλιβερή έκθεση της δίκης τού ΄Γντικούρ. Αυτός είχε φροντίσει ώστε να τακτοποιηθούν όλες οι υποθέσεις τού οίκου ντε Μπωπρέα, να πληρωθούν όλοι οι πιστωταί και να περισωθῆ ἔτσι ή τιμή και ή υπόληψις της οικογενείας. Χάρις σ' αυτόν, ο Ζεράρ μπορούσε να κρατηθῆ τόν κεφάλι του ψηλά.

—Πές τού κ. Ζάν Ντεμάρ να περάσει, ελεπε ή Μαργαρίτα της Ζοζέττας, χωρίς να σκεφθῆ ἄλλο.

Λίγες στιγμές πὺ ὕστερα, ο διάσημος δικηγόρος ήταν μέσα στο μικρό σαλονάκι.

Ο Ζάν πλησίασε τήν Μαργαρίτα και τήν κούταξε με συγκίνηση.

Είχε αλλάξει πολύ ή φίλη του. Μπροστά του είχε τώρα μιά ἄλλη γυναίκα, χαλασμένη, με μάτια βαθουλωμένα, με μάγουλα χλωμά. ΄Εν τούτοις ή ζωή, ἔσφυζε ζωηρά μέσα στις φλέβες της και ή Μαργαρίτα, γρήγορα θά ξανάβρισκε, αν ήσυχάζε, τήν πρώτη της όμορφιά, τὰ νειάττα της.

—Πόσο θά ὑπέφερες, Μαργαρίτα, της ελεπε.

—Ναι, Ζάν. Όλα αυτά που πέρασα με σκότωσαν! Είμαι τώρα σαν να βγαίνω μέσα από τόν τάφο. Έχω ἄλλωστε τήν ὄψη ἔνός πτώματος, δέν είναι ἔτσι; πρόσθεσε, μ' ἕνα μικρό χαμόγελο, ρίχνοντας μιά τιά σ' ἕνα μικρό καθρέφτη που ήταν δίπλα της.

—Και όμως, Μαργαρίτα, πρέπει να τόν πάρης ἄφοραση. Ότι ἔγινε, ἔγινε. Νά κούταξῆς τώρα να ἀναλάβῃς και να ξεχάσης. Για τόν χατήρι τού γιου σου τού Ζεράρ... Μιά νέα ζωή ἀνοίγεται μπροστά σας, ζωή που δέν πρέπει να χη καμμιᾶ σχέση με τόν θλιβερό παρελθόν. Όλα ἔχουν κανονισθῆ. Εισαι ἔλευθερα κάθε ὑποχρεώσεως...

—Τὸ ξέρω, Ζάν, και όλα αυτά τὰ χρωστάω σε σένα!.. Δέν σε είδα ἐν τῷ μεταξύ για να σε ευχαριστήσω και τώρα που σε βλέπω, δέν ξέρω πὸς να σου ἐκφράσω τήν ἐγνωμοσύνη μου. Χάρις σε σένα, ο Ζεράρ θά μπορέσει να ζήσῃ τίμιος, με τόν κεφάλι ψηλά. Τώρα είμαι ἀκακουφισμένη. Δέν φοβοῦμαι πιά... Ἐγὼ ἔβρισκε πολύ καλὸς μαζί μου, Ζάν, είμαι πολύ... πολύ εὐτυχισμένη!..

Και ἄρχισε να κλαίῃ.

Ο Ζάν κάθισε ἀπέναντί της και

παίρνοντας τὰ χέρια της της ελεπε —Μαργαρίτα, ἔχω τήν ιδέα ότι κάποιος κρυφὸς πόνος σε τρώγει... Κάτι μου κρύβεις.

—Ξέρεις όλα μου τὰ βάσανα, Ζάν, όλα μου τὰ μυστικά, ἔκανε με κόπο ή Μαργαρίτα, τί μπορῶ να σου κρύβω ἄλλο;

—Και όμως, Μαργαρίτα, ἔχεις κάποιο κρυφὸ καὺμό...

—Τί φαντάζεσαι, λοιπόν, Ζάν; ρώτησε ἀνήσυχη ή Μαργαρίτα.

Γρήγορα, όμως, καθισῶσε. Ο Ζάν της ἀπήντησε:

—Μου φαίνεται, Μαργαρίτα, ότι σε ἀπασχολεί πολύ τὸ μέλλον. Όχι βέβαια τὸ δικό σου. Ἐσὺ είσαι θαρραλέα γυναίκα και μολοντί δέν είσαι συνηθισμένη σε μερικά πράγματα, θά ἀντιμετωπίσης, όμως, με γενναϊότητα τήν νέα κατάσταση. Ἄν φοβῶσαι για κάτι, αυτό είναι τὸ μέλλον τού γιου σου, τού Ζεράρ. Ξέρω καλά ποιά είναι ή κατάσταση σου, ἀφοῦ σε μένα ἔλαχε, ἀναγκαστικῶς, να τακτοποιήσω τις ὑποθέσεις τού καταστήματος. Δέν σὰς ἔκρινε τίποτε ὕστερα από τήν ἐκκαθάριση, ἀπολύτως τίποτε. Ἡ κατάσταση είναι πλήρης, δυστυχισμένη μου Μαργαρίτα, μέχρι τέτοιου σημείου ὥστε να ἔχετε να σκεφθῆτε και γι' αυτό τὸ καθημερινό σας...

Εκείνη χαμήλωσε τὸ κεφάλι. Τὸ ὕπαιθετό αυτό, ἄλλά κανείς δέν της τῶχε πη ὡς τώρα τόσο καθαρά. Ὅστε αυτός ο Κολλιβέ. Τί θάκανε, ἀλήθεια, μόνη μ' ἕνα παιδί μέσα σ' αὐτή τήν κατάσταση; Νά ἔργασθῆ; Ναι, θά ήταν ή μόνη λύσις αὐτή, ἄλλά τί να κάμη; Τί ἔξερε ἄλλο ἀπὸ τις μικροδουλειές —ἀχρηστες για τήν συνηθισμένη καθημερινή ζωή — που ζερε μιά γυναίκα που ἔγνώρισε στη ζῆη της μόνον τήν ἀνεση, τήν πολυτέλεια; Ἴσως θά μπορούσε να βρῆ μερικά μαθήματα, θά ήταν, όμως, αυτά ἄρκετά, ὥστε να ἐξασφαλίσουν τὸ ψωμί και τῶν δύο τους. Και τὸ μέλλον τού Ζεράρ; ΟΙ σπουδές του; Θά τις ἄφηνε ἔτσι στη μέση;

Ο Ζεράρ ήταν τώρα 16 ἐτῶν και τελείωνε τὸ Λύκειο. Θάπρεπε, λοιπόν, να σταματηθῆ τὰ μαθηματά του, τώρα στο τέλος τους, να μείνη χωρίς ἀπολυτήριο και να ὑποχρεωθῆ, ἀπὸ αὐτή τήν ἡλικία, να ριχθῆ στη βιοπάλη, κάνοντας ἕνα ὀποιοδήποτε ἐπάγγελμα για να ζήσῃ τόν ἑαυτό του και να βοηθήσῃ και τήν μητέρα του;

Ἐν τούτοις, ή Μαργαρίτα ἀπήντησε με θάρρος:

—Τὰ ξέρω όλα αυτά, Ζάν, και ὅσα δέν ξέρω, τὰ φαντάζομαι, ἄλλά τί να γίνῃ; Αὐτῆ ήταν ή μοίρα μας. Θά ἔργασθῶ για να ζήσω τόν Ζεράρ, και ἂν μπορέσω, να τού ἐξασφαλίσω και τις ἀνώτερες σπουδές του. Ξέρεις, ότι τὸ ὄνειρό μου είναι να γίνῃ ἀξιοματικὸς... Θά περάσουμε, βέβαια, δύσκολα τις πρώτες μέρες, θά στερηθοῦμε πολλά πράγματα, ἄλλά τί να γίνῃ, θά συνηθίσουμε... —Δέν είναι εὐκολο πράγμα. Μαργαρίτα, να συνηθίσης ἔσὺ στην βιοπάλη, στη καθημερινή στέρηση, ελεπε ο Ζάν.

Και ὕστερ' ἀπὸ μικρή σιωπή, ελεπε ἀπότομα:

—Μαργαρίτα, τί σου ἔκαμα, λοι-

πόν, ὥστε να μὴν είμαι ἀξιος της ἐμπιστοσύνης σου;

Και καθώς ἐκείνη δέν ἀπαντοῦσε, ο Ζάν συνέχισε:

—Μαργαρίτα, σε ἐνόμιζα χαμένη για μένα, χαμένη για πάντα και ή λύπη μου ήταν τόσο μεγάλη, που για να παρηγορηθῶ, ρίχτηκα με τὰ μούτρα στη δουλειά... Φταίω μήπως, τώρα ἐγὼ, ἂν ή τρομερή καταστροφή που βρῆκε τὸ σπίτι σου, ἐδῶ και λίγους μήνες, ξαναζωντάνεψε τὸ νεανικό μου ὄνειρο, τὸ ἔκαμε να ζητῆ να γίνῃ πραγματικότης;

—Ζάν!..

—Σε προσέβαλα, μήπως, Μαργαρίτα, μιλώντας ἔτσι;

—Σὺπα, σε καθικετεῦω! Σὺπα!.. φώναξε με ἀπόγνωση ή Μαργαρίτα, μη θέλοντας τίποτε να ἀκούσῃ, τρομοκρατημένη ἀπὸ αὐτὸ που διέβλεπε στους λόγους τού Ζάν, και που της φαινότανε σαν ἕνα νέο ἐγκλημα ἐκ μέρους της.

Ο Ζάν, όμως, που δέν κατάλαβε τήν σημασία της ἐπικλήσεώς της, της ἀπήντησε:

—Μαργαρίτα, ὁμολογῶ ότι δέν σε καταλαβαίνω. Ἄπὸ τήν ἀπάντησή σου, βλέπω ότι ἀντελήφθης που θέλω να καταλήξω, και ἀρνεῖσαι να με ἀκούσης; Ἐἰ Αὐτὸ δέν είναι δυνατόν! Δέν μπορείς πιά να μου ἀρνηθῆς! Τότε, προτοῦ πάρῃς τόν Γεώργιο, ἔχεις τούς λόγους σου, δέν ἤθελες να παρακούσης τόν πατέρα σου. Και ἐγὼ, μη θέλοντας να σε λυπήσω, σ' ἄφησα να φύγῃς, να χάρῃς για μένα... Σήμερα, όμως, δέν ὑπάρχει πιά κανένας λόγος να μη θέλῃς, Μαργαρίτα, να συνεχίσουμε τὸ διακοπέν ὄνειρό μας... Βέβαια, δέν σου ζητῶ να γίνῃ αὐτὸ ἀμέσως, τὴν στιγμή. Περιμένα τόσα χρόνια, θά μπορέσω να ἔχω ὑπομονή για λίγο ἀκόμη καιρό, ἔως ὅτου περάσῃ τὸ πένθος σου, ἔως να συνέλθῃς ἐντελῶς...

—Όχι! Όχι! Δέν θέλω!..

—Μαργαρίτα!

—Δέν θέλω, Ζάν, είναι ἀδύνατον!..

—Αδύνατον, ἄλλά γιατί; Τί σ' ἐμποδίζει;

—Ο γιός μου... ελεπε στην τύχη ή Μαργαρίτα.

—Φοβάσαι μήπως δέν με θελήσῃ;

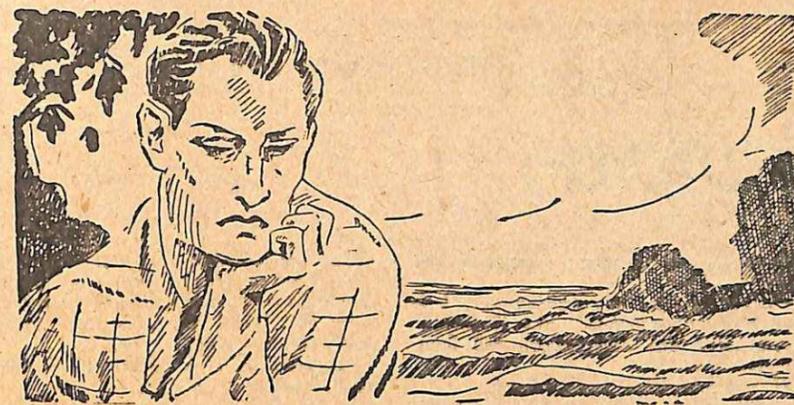
—Ποιὸς ἔξερει!..

—Εἶναι ἀλήθεια ότι με ξέρει πολύ λίγο, ἄλλά όταν θά γνωρισθῶμε καλλίτερα, είμαι βέβαιος ότι θά με ἀγαπήσῃ. Θά τόν κάνω να με ἀγαπήσῃ, Μαργαρίτα, να είναι βέβαιη...

—Θά δυσκολευθῆς πολύ να τὸ ἐπιτύχῃς αὐτὸ, Ζάν. Ο Ζεράρ ἐλάτρευε τόν πατέρα του, και δέν θά δεχθῆ σθεδόν ποτέ, να τόν ἀντικαταστήσῃ με ἄλλον, ὁσονδήποτε καλὸς και ἂν είναι!..

—Θά μ' ἀγαπήσῃ, σου λέγω, ἐπέμεινε ο Ζάν. Ἄναλαμβάνω ἐγὼ να τόν κερδίσω. Δέν είναι πιά παιδί ο Ζεράρ. Ἡ λογική ἀργίζει τώρα να κυριαρχῆ τὸν αἰσθημάτων του, ὅπως σε κάθε ἄνδρα της ἡλικίας του. Ἐν ἀνάγκη, θά τού ἀποκαλύψουμε ὅλη τήν ἀλήθεια. Θά τού ποῦμε για τις σχέσεις μας προτοῦ ὑπανδρευθῆς τόν Γεώργιο, θά τού πῶ ότι σ' ἀγαπῶ ἀπὸ τότε, ότι ποτέ δέν ἀγάπησα ἄλλον ἐκτός ἀπὸ σένα.

(Συνέχεια στο ἐπόμενο)

Μιά ἀκαθόριστη θλίψη τού βάραινε τήν ψυχή...

ΕΚΕΙΝΟ τὸ πρωί, ο νεαρός Ντανιέλ Μαρουά, ἐγκατέλειψε ναρὶς τήν ἀγροτική του ἐπαυλῆ και πήγε να παρατηρήσῃ τὸ μαγευτικὸ νοσηματικὸ ἀερογυαλιό. Ἐπειτα ἀπὸ κάμποσὴ ὥρα κουρασμένος κάθισε σ' ἕνα βραχάκι, κοντὰ στην ἀκροθαλασσιᾶ για ν' ἀνασῆ. Μιά ἀκαθόριστη θλίψη τού βάραινε τήν ψυχή. Με δέλεμα ἀρηρημένο ἄρχισε να παρακολουθῆ τὸ ἀτέλειωτο πῆγαινε κι' ἔλα τὸν κῆμα τὸν σπάζανε ἄπλα στους βράχους της ἀκτῆς.

Τὰ παιγνιδιάρικα ὄμως, ἐκείνα κῆματα ἀντὶ να τού καταπραῦνον τήν ψυχική του ἀνασάτωση τήν ἔκαμναν ἀκόμη πὺ μεγάλη.

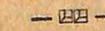
Και ὄμως, ο Ντανιέλ δέν είχε δοκιμάσει ἀκόμα καμμιᾶ ἀναποδιά της τύχης. Νέος ἀρχιτέκτων με ἀξία είχε ἐπιτύχει να δημοιογήσῃ ναρὶς ἕνα πρώτης τάξεως στάδιο. Οἱ δικιοί του τὸν λάτρευαν και οἱ φίλοι του τὸν ἐκτιμοῦσαν πολύ.

Εἶχε ὄμως και ἕναν ἄλλο λόγο ο Ντανιέλ να είναι ἱκανοποιημένος.

Ἡ γαριτωμένη και ἄμορφη Σολάνζ, ή γυναικούλα του τὸν λάτρευε, ὅσον κι' ἐκείνος.

Ἡ γυναίκα του, ήταν ἕνας ὑπέροχος σύντροφος κι' ἕνας ἰδανικός φίλος, στον ὅποιον ο νεαρός Ντανιέλ μπορούσε να ἐμπιστευτῆται κάθε τὸ ὄνειρο, κάθε τὸν θλίψη. Μορφωμένη και ἔξυπνη ή Σολάνζ τὸν συνεπλήρωνε.

Ὅσὸ ποτέ ο Ντανιέλ δέν μπορούσε να σκεφθῆ τήν γαριτωμένη και θελκτική Σολάνζ, χωρίς να προβάλῃ στη σκέψη του και κάποιο ἄλλο πρόσωπο που τὸν λάτρευε κι' ἐκείνο με ἕναν ἀληθινὰ θεησκευτικό φανατισμό. Ἦταν τὸ παιδικὸ και ἔξηνιαστο πρόσωπο της μικρότερῃς του ἀδελφῆς, της Σιμόνης. Ἀπὸ μικρὸ παιδί ή Σιμόνη είχε ἀφοσιωθῆ ὀλακέρη στον μεγαλειότερο της ἀδελφῶ. Και τόσο αὐτός, ὅσο κι' ή οἰκογένειά τους ἔζησαν κάποτε μιά μικρὴ τραγωδία, όταν ή μικρὴ Σιμόνη πληροφόρησε ἀπὸ τῆ δασκάλια της, πὸς με κανένα τρόπο δέν ἦταν δυνατόν να γίνῃ γυναίκα τού ἀδελφῶ της, γιατί αὐτὸ ὄχι μόνον ἀπαγορευόταν ἀπὸ τούς ἀνθρωπίνους νόμους ἄλλά κι' ἀποτελοῦσε θανάσιμο ἀμάρτημα!

Τὰ χρόνια περνοῦσαν και ή ἀγάπη της Σιμόνης για τόν ἀδελφῶ της πήρε τὸ κανονικό της ὄμοιο. Ἐτσι κι' ο Ντανιέλ μπόρεσε να παντρευθῆ τήν Σολάνζ γαυτῆ να στενογορήσῃ τήν ἀδελφή του. Ἦ Σολάνζ ήταν τόσο ἀνώτερη γυναίκα και τόσο καλὴ ὥστε δέντρεχε να μείνη μαζί της ή Σιμόνη. Βέβαια ή ἀγάπη τῶν δύο γυναικῶν δέν μπορούσε να μείναι ἀιώνια κι' ο Ντανιέλ σκεπτόταν πολλές φορές με τρέμα τήν στιγμή που τὰ δύο αὐτὰ πλάσμα-

τα που τόσο αὐτὸς ἐλάτρευε θά ἔπαυαν να συνεννοῦνται τόσο καλὰ και θά ἐρχόταν ή μοιραία παρεξήγησις κι' ο ἀναπόφευκτος χωρισμός.

Ἀκριβῶς ή σκέψη αὐτῆ τού χωρισμοῦ ἀπὸ τήν ἀδελφή του τὸν ἔκανε να στενοχωρητῆ τόσο πολύ ἐκείνο τὸ πρωί. Εἶχε προσέξει πὸς ή Σιμόνη δέν ήταν πιά τόσο ἔξηνιαστη και τόσο εὐτυχισμένη, ὅσο φαινόταν πὸν ἀπὸ λίγο καιρό. Τὸ παιδικὸ της χαμόγελο είχε σβῆσει ἀπὸ τὰ χεῖλη της και στο νεανικό της πρόσωπο ή θλίψις είχε ἀπλώσει τις φτερούγες της.

Ἡ Σιμόνη είχε ἀρραβωνιασθῆ ἐδῶ και κάμποσο καιρό τὸν νεαρό Ροζέ Νταβέρ, ἕναν συμπαθητικὸ μηχανικό. Στην ἀρχὴ φαινόταν πολύ εὐτυχισμένη. Ο Ροζέ ἔπρόκειτο να φύγῃ για τὸ Ἀλγέρι ἐπει... ἀπὸ τούς γάμους του και παρὰ τις ἀντιρροήσεις τού Ντανιέλ, ο ὅποιος δέν συμπόθισε καθόλου τὸν φαντασιώληκτο αὐτὸν νέον ή Σιμόνη δεινόταν με χερὰ να τὸν ἀκολουθήσῃ στην μακρινή ἐκείνη γῶσα. Ὡς τόσο ο Ντανιέλ διεσπώνετο ἀρεκτὰ καλὰ πὸς ή Σιμόνη ὑπεκρίνετο τήν εὐτυχισμένη κι' ἔτι με λύπη θά χειριζόταν τ' ἀγαπημένα της πρόσωπα και πὸ πάντων τὸν ἀδελφῶ της.

Τὸν τελευταῖο ὄμως καιρό οἱ σχέσεις τού Ροζέ Νταβέρ και της Σιμόνης ἦσαν ἀρεκτὰ ψυχρές. Ο Ροζέ δέν ἔδειχνε πιά τήν ἀρραβωνιαστικὴ του τήν πρώτη τρυφερότητα και σταργῆ και διασκεδῶσε ἕνα σωρὸ προσφάσεις για να τήν ἀποφύγῃ. Ο Ντανιέλ με ἀνησυχία παρακολουθοῦσε τήν κατάσταση αὐτή, κι' ἐκείνο τὸ πρωί ἀπεσῶσε να πῆν να συναντήσῃ τὸν νεαρό Ροζέ και να ἐξηγήθῃ μαζὶ τού Κληθῆ ἐπιστοφῆς στην ἐπαυλῆ για να ἀλλάξῃ ροῦγα, πὸς ὅσο χαρούμενο και τήν πλησίασε. Τότε εἶδε πὸς ή ἀδελφούλα του ἔκλαιε.

Ἄνησχος τήν εῶτησε τήν αἰτία. Ἐκείνη ἔγινε τὸ ξανθὸ της κεφαλάκι πᾶνω στο στήθος του και με φωνή που τήν διέκοπταν οἱ λυγμοί και τὰ δάκρυα τού διηγῆθηκε τῆ τραγική της ἱστορία. Ἐπειτα ἀπὸ πολλές μερὸς συνάντησε ἐπὶ τέλους τὸν Ροζέ ἐκείνο τὸ πρωί. Νόμισε πὸς πῆγε να τήν βοηθῆ για να της πῆ πὸς οἱ ἀσχημιές του που τὸν κρατοῦσαν μακρὰ της τελείωσαν και πὸς ήταν πιά ἐλεύθερος να μείνη μαζί της, να γελῶσουν να νιοστῶσουν, να παίξουν, να διασκεδῶσουν. Ἦ ἔλπιόα της ὄμως αὐτῆ διαψεύσθηκε γλήγορα. Γιατί ο Ροζέ, ἀντὶ να της μιλήσῃ για ὅλ' αὐτὰ και για τήν ἀγάπη του, της εἶπε πὸς θά τήν ἐγκατέλειπε γιατί γελῶστικε στα αἰσθημάτων του και πὸς δέν ἦταν ἐκείνη ἄλλα κάποια ἄλλη γυναίκα που ἀγαποῦσε πραγματικά. Τῆς εἶπε ἔκδοκα τὸν συγγνώσῃ και πὸς τήν ἐπομένη θά ἔφευγε για πᾶνω μακρὰ της.

Για τὴν ἀπὴ τους

Ἐνα τρυφερὸ διήγημα τού ΖΑΝ ΜΙΡΑΜΠ Λ

Ο Ντανιέλ προσπάθησε να παρηγορήσῃ τήν δυστυχισμένη ἀδελφούλα του. Ἐπειτα τήν πήρε και τήν πήγε στο δωμάτιο της Σολάνζ για να ἔκουραστῆ.

Ἡ Σιμόνη ἐπαλώθηκε στο κρεβάτι της Σολάνζ και τσακισμένη ὅπως ήταν ἀπὸ τις συγκινήσεις, ἀποκοιμήθηκε, ψιθυρίζοντας τὸ ὄνομα τού ἀρραβωνιαστικῶ της. Ο Ντανιέλ κάθισε μπροστὰ στο γραφεῖο της γυναίκας του προσπαθώντας να συγκεντρώσῃ τήν σκέψη του. Καθὼς ὄμως κούταζε ἀφηρημένα ἀντελήφθη πᾶνω στο λευκὸ στυπβάρο που σκέπαζε τὸ γραφεῖο, τ' ἀπουλώματα μιάς ἐπιστολῆς, με τὸ χαρακτηριστὸ τῆς γυναικῆς του. Πρόσεξε περισσότερο και κατῶρθωσε να διαβάσῃ τ' ἀκόλουθα:

Ἀγαπημένο μου Ροζέ,

Δέν ἔχομε τὸ δικαίωμα να ὑποκῦψουμε στον πόθο που μέν ἔχεις κυριεύσει. Ἐσὺ βέβαια είσαι ἔλευθερος. Ἐγὼ ὄμως ἔχι. Ἐκτιμῶ και σέβουμαι τόσο τὸν Ντανιέλ ὥστε να μὴν μπορῶ να τόν ἐγκαταλείψω. Ἄντιο για πάντα.

Σολάνζ

Ο Ντανιέλ δέν πίστευε στα μάτια του. Διάβασε και ξαναδιάβασε τὸ ἀγαμῶμα διερρωτώμενος μήν ἔπευσε ὄμοιο ὀφθαλμῶν.

Ἦταν ποτέ, δυνατόν; Ἡ Σολάνζ! Ἡ γυναίκα που τόσο ἐλάτρευε!..

Τώρα ἐξηγοῦσε τήν στάση τού Ροζέ ἀπέναντι της Σιμόνης.

Ἐνα καιρὸ δάκρυ ἀνέβηκε στα μάτια του. Τὰ μηνύματα του χτυποῦσαν δυνατὰ.

Διψώντας για ὄροσιὰ σηκώθηκε και βγήκε ἔξω. Τὰ δῆματά του τὸν ἔφεραν στην ἴδια ἐκείνη ἀερογυαλιᾶ ὅπου τὸν ὠδήγησε πρὶν λίγη ὥρα ή ἀκαθόριστη ἐκείνη θλίψη. Τήν ἴδια, πὸς βαστά τώρα, θλίψη ἔνοιωθε κι' αὐτῆ τήν σαρὰ, ἄλλά ἔξερε πιά τώρα τί ήταν...

Στάθηκε και κούταξε πάλι τὸ κῆμα που ἔπαυσε πάντε ἀπλά στα βραχάκια της ἀκτῆς. Πόση ὥρα ἔμεινε ἔτσι, καρφωμένος στη θέση του, δέν ἦταν σε θέση να πῆ ο Ντανιέλ. Ὅταν ὄμως ἀποφάσιζε τέλος να ἐπιστρέψῃ τὸ κῆμα τού εἶχε δώσει τήν λύση που ζητούσε: θά ζοῦσε για να ξαναῶσῃ στην ἀδελφούλα του τήν γαμῆν εὐτυχία της, και στην Σολάνζ τήν ψευδαἰσθηση της θυσίας που εἶχε κάνει, ὅπως νόμιζε, γι' αὐτόν... Ἐκείνη τῆς ἀγαποῦσε πάντα τὸ ἴδιο και τις δύο ο Ντανιέλ.

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΗΣ ΒΟΥΑΖΕΝ

ΜΕΓΑ ΙΠΠΟΤΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Τα προηγούμενα

Ένα βράδυ του Νοεμβρίου 1870, ο ύποκομης Τζάκ Μάκ Κάρθου, τραυματισμένος στον ώμο από τους στρατιώτες του βασιλέως, έφθασε άποκαμωμένος στο γυναικείο μοναστήρι του Σαιν-Πάτρικ, έξω από το Δουβλίνο της Ιρλανδίας και ζήτησε άσυλο. Η ήγουμένη, όμως, της μονής μ' έλο που ήταν εξαδέλφη της μητέρας του, δεν του επέτρεψε την είσοδο στο μοναστήρι γιατί είχε μεγάλες εύθυνες. Μέσα στο μοναστήρι αυτό υπήρχε ένα οικοτροφείο, όπου σπούδαζαν άνω των εκατό κοριτσιών της ιρλανδικής άριστοκρατίας.

Την ώρα που η θυρωρός της μονής διεβίβαζε στον τραυματισμένο φογάδα την άρνητική άπάντησή της ήγουμένης, πέρασε από το θυρωρείο μία τρώοιμος της σχολής, γαλλικής καταγωγής. Η κοπέλλα, καιτό, δεν είδε τον νακτερινό αυτόν επισκέπτη στο πρόσωπο, λυπήθηκε για την τύχη του και εξηγιώθη κατά της άουήσεως της ήγουμένης. Έστρεψε, λοιπόν, άπαρατήρητη στο δωμάτιο του γέροντος κηπουρού, που ήταν κωφός, και τουκλεψε το κλειδί μιας μικρής πόρτας, από την όποιαν ο κηπουρός εμπαινόδγαινε στη μονή χωρίς να γοησιομοιήση την κυρία είσοδο. Με το κλειδί αυτό, που τώοριζε ή όμορφη κοπέλλα έξω από τον τοίχο της μονής—μαζί μ' ένα γράμμα—ό ύποκομης άνοιξε την πορτοδλα και βρέθηκε μέσα σ' ένα ζσελι άκουώνα, γεμάτον κηπουρικά έργαλεία. Η κοπέλλα τοδύωκε ζεστό φαγητό, επέδωσε την πληγή του και του εξήγησε πώς έντελωδ τυχαίως άκουσε τη συνουλία του με την θυρωρό της μονής κι' άποφάσισε να τον βοηθήση.

Έτσι έσχε άμέσως, του είπε, σ' ένα δωμάτιο του κηπουρού. Είναί ένας γέροντος κωφός, έβδουήτητα εξη γοονών. Καθώς κοιόταν, του έκλεψα το κλειδί της μικρής πόρτας και σ' άς τώοριζα. Από την πόρτα αυτή, θγαίνεσθε, Κυριακή και πηναίνεσθε να δ' ή την κήση του στο Δουβλίνο.

Κι' άν ζητήση το κλειδί; οώτησε ή άουήνη, έκστασιδές από την έκπληξη της άνωματης κοπέλλας.

Άνω άπ το ζήτηση ποδ της Κυριακής. Σήμερον είναι Τετάρτη.

Είνου κούελ! είπε ή ύποκομης, άνωματιδές.

2ον

ΚΑΙ ξαφνικά: —Είθετε Γαλλίς, δεσποινίς; —Μάλιστα. —Άπ' το Παρίσι; — Δέν μπορεί κανείς τίποτε να σ' εοφή. Μάλιστα, με βάφτισαν σ' ένα νερό του Σηκουάνα. —Κολύμπησα κι' έβό σ' αυτό το ποτάμι, όταν ήμουσ μικρός, είπε ή ύποκομης. —Άλήθεια; Τί σύμπτωσης! Και πώς

βρεθήκατε στο Παρίσι; ρώτησε ή κοπέλλα.

—Είχα πάει με τον πατέρα μου, ή όποιος είχε άκολουθήσει την Κυρία Έοριέττη, μετά την καρατόμηση του βασιλέως Καρόλου Α'.

Η κοπέλλα ήπρε υφρος σοβαρό. —Τό έμάντευσα, είπε, ότι σ' άς κυνηγούσαν λόγω του ότι είσθε καθολικός και φίλος της πατρίδος μου. Γι' αυτό κι' εξαγιώθηκα με τη δειλία της ήγουμένης μας.

—Μπάρ! Έτσι έπρεπε να κάνη. —Όχι, δέν θα με πείσετε, είπε ή κοπέλλα με πείσμα.

—Τά ίδια έπαθα και πιδ πέρα, είπε ή ύποκομης. Χτύπησα την πόρτα του επισκέπτη και μερικιών ήέρων άλλά κανέναν δέν τόλμησε να μου άνοιξη.

Έκείνη τη στιγμή, άκούσθηκε μία καμπάνα.

—Πρέπει να φύγω, είπε ή κοπέλλα. Θα ξανάρω το μεσημέρι για να σ' άς φέρω το φαγητό σας. Ώρεβουάρ!

Και ή κοπέλλα έφυγε τρέγοντας και άφίνοντας τον Τζάκ όλομόναχον. Έκείνος ξάπλωσε και πάλι πάνω σ' ά άχυρα, μισόκλεισε τα μάτια του, για να ξαναδ' ή από την άργή όλόκληρη τη σκηνή που έζησε ποδ όλίγου και ξαφνικά, χτυπώντας το κεφάλι του, είπε:

—Διάβολε! Δέν τη ρώτησα πώς τη λένε!

Και άφοδ τ' άβαλε με τον έαυτό του, για την παράλειψη αυτή, σκεπάσθηκε καλά με την κουβέρτα και ξανακοιμήθηκε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Άον

ΟΙ ΜΑΚ ΚΑΡΘΥ

Εύπνησε λίγο πριν από το μεσημέρι, με τρομερή πείνα. Για ναμιαστ, όμως, ειλκιρινείς, μόλις ή Μάκ Κάρθου συνήλθε τελείως από τον ύπνο, την καρδιά του πρόσεξε πολύ περισσότερο, γιατί την άισθανθηκε να πάλλη με γοργό ρυθμό. Η όμορφη οικότροφος του μοναστηριού τον άπασχολούσε εξ όλοκληρου. Διόρθωσε τα μαλλιά του, τίνιζε τα άχυρα από τ' ά ρούχα του και ρίχνοντας ένα γενικό βλέμμα στην όλη έμφάνισή του, είπε με άπελπισία:

—Βρίσκομαι σε κακό χάλι! Δέν είχα, όμως, δικη.

Ο ύποκομης Τζάκ Μάκ Κάρθου ήταν ή προσωποποίησης της κελτικής όμορφιάς. Ψηλός, λυγερός, άρρενωπός με μάτια ρευθώδη και στόμα ήδυπαθές, συγκινούσε τρομερά τις γυναικείες καρδιές. Κατά το διάστημα της μισής ώρας που τον κτύπαζε ή άγνωστη κοπέλλα κοιμισμένον περιμένοντάς τον να ξυπνήση, άντελήφθη ότι είχε να κάνη με άνωρωπον ευγενικής καταγωγής και σπανίας άνδρικής όμορφιάς. Άλλά και ζητιάνος να ήταν και καμπούρης και άλλοίωτος, πάλι ή κοπέλλα δέν θα μετάνιωγε ποδ τον έσωσε από τ' ά χείρα των δικωτών του. Γιατί, το άίσθημα της φιλανθρωπίας ήταν έμφυτο μέσα της.

Όταν το μεσημέρι, ή κοπέλλα επέστρεψε σ' άνω άκουώνα, βρήκε τον προστατευομενό της να ξιφομαχη στο κένον, με υε-

γάλες και σβέλτες κινήσεις.

—Και το τραυμά σας; τον ρώτησε. Δέν φοβάσθε μήπως άνοιξη ή πληγή σας;

—Ό! Όχι! Κυττάξετε. Δέν άισθάνομαι πλέον τίποτε...

Η κοπέλλα είχε φέρει χονδρές φετες με βούτυρο και με πατέ.

—Τό βράδυ, του είπε, θα σ' άς φερω λουκάνικα και πατάτες... Όσο για να πιήτε, μονάχα με τ' αλί θα σ' άς ευχαριστήσω...Τό κρασί και ή μύρα είναι άπροσπέλαστα.

—Έξοχα! φώναζε ή ύποκομης. Ποτέ δέν έφαγα τόσο όμορφα... Πραγματικά... Ποτέ!

Άπό τον τόνο με τον όποιον ή εύγενής νέος έπρόφερε αυτές τις δυο λέξεις, ήταν όλοφάνερο ότι έλαγε την άλήθεια. Η κοπέλλα κοκκίνισε και χαμήλωσε το βλέμμα της.

—Φάτε! Μ' άρέσει να σ' άς βλέπω να τρώτε.

—Ό! Αυτή τη φορά δέν πρόκειται πιά ποδ πείνας, άλλά ποδ άπλης όρέξεως. Η πρωινή ηνοιώδία μου εξηφανίσθη. Δέν θα με δ' ήτε να καταβροχθίζω σαν λιμασμένο ζω...

—Τόσο το καλύτερο!

—Για πέστε μου, δεσποινίς...

Άλλ' ή ύποκομης δέν πρόλαβε να τελείωση τη φράση του. Η καμπάνα του μοναστηριού σήμανε για φαγητό.

—Ώρεβουάρ! είπε ή κοπέλλα. Θα έρω το άπόγευμα πάλι, την ώρα του περιπάτου και του παιγνιδιού.

Μόλις εκείνη έφυγε, ή Τζάκ σταμάτησε το φαγητό του και βυθίστηκε σ' ερεβασμούς.

«Τί διάβολο γυρεύει αυτή ή μικρή Γαλλίδα έδώ μέσα; σκέφθηκε. Για να γίνη δεκτής, αυτό σημαίνει ότι πρέπει να είναι ευγενής και πολύ πλούσια. Για ποίον λόγο την έστειλαν τόσο μακριά από τη Γαλλία; Τη ταλαίπωρη τη μικρούλα!...»

Κι' άρχισε να την λυπάται, για να υποπ' να την άγαπά καλύτερα. Όταν επέστρεψε ή κοπέλλα, τον βρήκε ξαπλωμένο ανάσκελα πάνω σ' ά άματα κλειστά.

—Τί ύπναρές! είπε κι' άκούμπησε το χέρι της στο μέτωπό του.

Άλλ' εκείνος δέν κοιμόταν. Άνοιξε τα μάτια του, χαμογέλασε, μισοσηκώθηκε, την έβαλε να καθήση πλάι του και την παρεκάλεσε ν' άκούση την ιστορία του. Ένόμιζε ότι είχε ύποχρωση να της π' ή ποίος ήταν και ποιά ήταν ή οικογένειά του. Και όταν θ' α τελείωνε την άφήγησή του, θα ζητούσε να μάθη τόνομά της.

—Οί Μάκ Κάρθου, δεσποινίς, έφυγαν από την Ουαλλία, κατά διαταγήν του βασιλέως Έορικού Β', στα 1168, για να πολεμήσουν υπό τας διαταγές του βασιλέως της Ιολανδίας, ή όποιος τους άντημειψε, χαρίζοντάς τους την κομητεία του Φέριμαναχ. Την κομητεία αυτή, ή πρόγονοί μου τη διετήρησαν και την μεγάλωσαν μέγους βου τους την άσπαζε ή Γέρο-Κατεργάος, ποδ δέκα όκτώ έτών. Όλοι μας ήπ' ήκαμε πάντοτε νομοταγείς ύπήκοοι των βασιλέων της Άγγλίας και όταν άκόμα ή τελευταίοι άπρονήθησαν την καθολική θεοσκεία, για να ίδου-

σουν την άγγλικανική εκκλησία. Οί πρόγονοί μου άρχισαν, από της εποχής του Έορικού Βου να μένουν στην Αύλη, ή που ανέλαβαν διάφορα καθήκοντα. Ο πατέρας μου ήταν πρώτος θαλαμηπόλος της βασιλίσσης Έοριέττης.

—Αυτός είναι ή Μάκ Κάρθου ποδ κατεδιώχθη; ρώτησε ή κοπέλλα.

—Αυτός. Ήταν ή των πλέον έμπιστων του μακαρίτου Καρόλου Α'. Μετά την καρατόμήσή του, ή πατέρας μου συνώδεσε τη χήρα του στη Γαλλία και την βοήθησε να όργανώσει στο Λουδρό τη δύσκολη ζωή της έξορίας... Κατόπιν, ή πατέρας μου επέστρεψε στο Έδιμβούργο, προς συνάντησιν του νεαρού πρίγκηπος της Ουαλλίας, ή όποιος σήμερα είναι βασιλεύς της Άγγλίας.

—Και ή μητέρα σας; Ζη άκόμη, ρώτησε ή κοπέλλα.

—Όχι... Πέθανε, δυο χρόνια μετά την έπιστροφή του πατέρα μου. Άναπαύεται στο Παρίσι στο μοναστήρι του Πίκπου, μέσα στο παρεκκλήσι...

Έπηκολούθησε βραχύτατη καταθλιπτική σιγή. Έστρεψε, ή ύποκομης ξανάορισε με χαμηλή φωνή:

—Η άποτυχία του νομίμου βασιλέως, ή δήμευσος όλης της περιουσίας μας από τον Κρόμβελ, εθανάτωσαν την μητέρα μου. Δέν γνώρισε ή κακόμορη τη χηρά της έπιστροφής άπ την έξορία...

—Τί θλίψει! στέναζε ή νεαρά οικότροφος του μοναστηριού. Ο πατέρας σας, όμως, θ' είδε την άναμωσή του...

—Βεβαίως. Ήταν φίλος του στρατηγού Μόνχ.

—Άλλά τότε, δέν καταλαβαίνω, είπε ή κοπέλλα, γιατί δέν ξαναπήρατε την κομητεία σας;

—Ο βασιλεύς ύπασέθη επισήμως στον πατέρα μου, όταν συνητηθήσαν στη Χάγη της Όλλανδίας, ότι θα τον έγκαιστούσε και πάλι στο Φέριμαναχ, έντός όκτώ ήμερών από της στέψεώς του.

—Λοιπόν;

—Λοιπόν, ή βασιλεύς δέν εξηπλήρωσε την ύπόσχεσή του. Βρέθηκε σε πολύ δύσκολη θέση. Φρονίμως, ποιών, άφισε τους ύπουργούς του να κυβερνούν στη θέση του. Σιγά-σιγά, καταλάβαμε ότι μία άπουσία δέκα όκτώ έτών, δημιουργεί ζημίες άνεπανόρθωτες.

—Μά, τ' ά δικαιώματά σας ήταν ίερά!

—Και είναι πάντοτε, δεσποινίς. Πρέπει, όμως, ν' άναγνωρισθούν και να καταχωρηθούν σ' ά μητρώα...

—Τί ντροπή! Και τί έκανε ή πατέρα σας;

—Στην άρχή, δέν είπε τίποτε. Όταν, όμως, ή Βουκιγγαι και ή συνένοχοί του έπρόδωσαν την καθολική πίστη και την πίστη του χριστιανού βασιλέως, εξεοργήθη.

—Ό! Τώρα καταλαβαίνω! είπε ή κοπέλλα. Άκουσα τις συμμαθητοίς μου να μιλούν γι' αυτή την ύπόθεση. Λένε πως ή πατέρας σας εξεφρόσθη πολύ άσχημα για τον βασιλέα...

—Ναί, τον άπακάλεσε με έλα τ' ά κομητικά έπίθετα ποδ του ταίριαζαν.

—Μά είγε δικη...

—Ναί, άλλά μέσα στην Αύλη δέν μπορεί κανείς να εκφράζεται έλεύθερα. Τα λόγια του πατέρα μου έγιναν γνωστά, έσκολιάσθησαν και στο τέλος διετάχθη ή σύλληψής του.

—Και σείς;

(Συνέχεια στο προσεχές)

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ Σ' Όλο τον κόσμο

ΣΤΟ ΛΟΓΒΑΙΝΟ

Οί Ιρλανδοί θεωρούνται πολύ πεισματάρηδες και μοχθηροί.

Ένας Ιρλανδός δέχεται την έπίσκεψη ήνός ξένου φίλου του. Σε μία γωνία του σαλονιού του υπάρχει μία ώραια γαλινη έταξέρα μέσα στην όποια βρίσκεται μία μεγάλη πέτρα και πλάι της ένα ξεραμένο λουλουδί.

—Τί είναι αυτή ή πέτρα; ρωτά με περιέργεια ή ξένος τον Ιρλανδό.

—Κάποτε, μου την πέταξε στο κεφάλι ένας Άγγλος, άπαντά ή Ιρλανδός.

—Κι' αυτό το άνθος;

—Αυτό... το έκωφα από τον τάφο του Άγγλου...

ΣΤΗΝ ΚΡΑΚΟΒΙΑ

Ένας γέρος Έβραίος πλησιάζει στο γκισέ του σταθμού και ρωτά τί ώρα φεύγει το τραίνο για την Βαρσοβία.

—Στις όκτώ και σαράντα, του άπαντά ή υπάλληλος.

—Και πόσο στοιχίζει ή τρίτη θέση;

—Δέκα ζλότς!

Ο Έβραίος σκέπτεται λίγο, κι' έπειτα προτείνει στον υπάλληλο:

—Δε θα σ' άς κάω πολλά παξάρια αν μου άρίσετε τη θέση για όκτώ ζλότς, κι' αν φύγη το τραίνο στις 8 και 25' άγοράζω το εισιτήριο!

ΣΤΟ ΛΟΝΑΙΝΟ

Ο νεότερος γυιός του Λόρδο Κόξ χάθηκε χωρίς ν' άφιση ίχνη. Όλη ή άστουνομία σηκώναται στο πόδι, έρευνούν παντού, χωρίς όμως άποτέλεσμα.

Έπειτα από δυο μέρες, ένας όκηρής της παρουσιάζεται έντρομος στη Λαίδη Κόξ:

—Μιλιάδη, λέει άνεκαλύφα τον νεαρό Μιλόρδο κρεμάστηκε στο σαλόνι του μπριτζ, πίσω από το παραβάν!

Και ή Λαίδη, άναγκασμένη:

—Αυτό είναι άναήκωστο! Έτσι λοιπόν σιγουρίζετε εσείς το σαλόνι;

ΣΤΟ ΤΕΑ—ΑΒΙΒ.

Στην Παλαιστίνη, συνεκεντρώθησαν Έβραίοι από όλα τ' ά μέρη του κόσμου.

Έπειδή ή πόλις χτίζονται ήκ βάθρων, έλοι ή έογατικοί βρίσκουν άμέσως δουλειά και άμειβονται πλουσιοπάροχα. Άντιθέτως ή μορφωμένοι μένουν άνεργοι.

Ένας πατέρας θέλει να παντρεύη την κόρη του. Έπισκέπτεται λοιπόν τον προξενητή, και του λέει ότι της δίνει και γίλια δολλλάρια ως προίκα.

—Πολύ ώραια! άπαντά ή προξενητής. Έχω έναν θαναμάσο δικηγόρο...

—Δέν θέλω δικηγόρο, τον διακόπτει ή πατέρας.

—...Τότε έναν νέο γιατρό...

—Όύτε γιατρό, συνεχίζει ή πατέρας.

—...Έχω κι' έναν καθηγητή...

—Όύτε καθηγητή, λέει και πάλι ή πατέρας.

Ο προξενητής τότε γίνεται έξω φρενών:

—Μήπως θέλετε, κραυγάζει, να σ' άς βρω κανέναν κίση με τ' ά γίλια ψωροδολλλάρια σας;

Πρωτοχρονιάτικη

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ ΝΙΟΝΙΟΥ

«Αντζέλικα φίρο μου, Έλαβα τὸ ραβασάκι σου τὸ ἀμορβόζο, τζόγια μου, πού μου γράφεις πὼς ἀπέρασε τὰ Χριστούγεννα στὸ Τζάντε, μακριὰ ἀπὸ τὰ μένα καὶ πούλιο ἐστενοχωρήθηκα πὺ μία τέτοια χρονιάρα σκόλη δὲν ἔφαγα τὴ ἀφράτοι κουραμπιέδες πὺ ζυμώνεις καὶ τὴ ἄλλες ντολτσέτσες, πὺ φτιάχνεις, τὰ μελομακάrouνα καὶ τὴ δίπλες, παναπή. Ἀφήνω, τζόγια καὶ ἀμὸρε μου πούχασα καὶ τὰ μελένια τὰ χειλάκιο σου!...

Πήγα τὴ ἄλλες, μάτια τῶνε ματι ὠνε μου καὶ ψούνισα τσοῦ μπουναμάδες σου γιὰ τὴ Πρωτοχρονιά καὶ σου τσοῦ ἔστειλα μὲ τὸ Διονύση, τὸ γυιὸ τοῦ σπετσέρη του σιὸρ Μαντουλάτου πὺ ἦρθε στὸ Τζάντε ν' ἀπεράση τὴ γιορτάδες. Πρίμο, σοῦ ἔστειλα ἕνα καπελλίνο τὴ μὸδας, φίρο μου, ἕνα καπελλίνο πὺ εἶναι μία ἄμορφια καὶ μία τζόγια. Μὴν τὸ κογιονάρης καὶ μὴν ἀπεράση γιὰ κατσαρόλα! Καπέλλο εἶναι, μὰ τὸν Ἅγιο — μεγάλη ἡ χάρη του — καπέλλο βεριτάμπιλε μὲ πούλουδα καὶ κοκορόφτερα.

Σοῦ ἔστειλα καὶ ἕνα ζευγάρι παπούτσια τὴ μὸδας, τζοβαῖρι μου, νὰν τὰ φορῆς στὰ χιονάτα σου τὰ ποδαράκια καὶ νὰ μου σεργιανίξης ἀλαφροπεπάτητη καὶ χαμηλοβλεπούσα, στὴ μεγάλη ρούγα τοῦ Τζάντε!...

Μὴν τὰ ἀπεράσης γιὰ τσοκαρα, παπούτσια εἶναι βεριτάμπιλε, μὲ ξυλοτάκουνα καὶ σόλες ἀπὸ φελδὸ ἀτόφιε. Ὅντας θὰ σοῦ παληώσουνε, θὰ ξυλώσης τοὺς φελδὸους κί' ἀπέ τσοῦ κόψης στρόγγυλους, θὰ βουλώνησῃς τὴ μπουκάλες τοῦ σπιτιοῦ καὶ ὅ,τι ἄλλο ἔχει χρεία γιὰ βούλωμα!

Βέβαια, θὰ λὲς μὲ τὸ τσερβέλο σου: Ποῦθε τὰ βρήκα εἶλα τοῦτο τὰ ὄβολα καὶ σοῦ ψούνισα τσοῦ μπουναμάδες σου, τζόγια μου, μία καὶ εἶχα ἀπενταρία τὴ φάβας. Ντούνκουε, γιὰ νὰ σοῦ πῶ οὐλὴ τὴ βεριτά, τὴν ἀλήθεια κί' ἀπ' ἀλήθεια παναπή, τὴ βέγια τὴ Πρωτοχρονίς, τὴ παραμονὴ πὺ λὲνε οἱ ντόπιοι, ἤμουνα ἐνθιτῶτος σ' ἕνα σπίτι καὶ παίξαμε στὰ χαρτιά, ἕνα παιγνίδι, τὸ μπακαρῶ παναπή. Πούλιο φάτσιλε παιγνίδι, πὺ ὄντας ἔχης τὸ ἐνέα ἢ τὸ ὀχτώ, πλερώνεσαι, τζόγια μου, τὴ πόστα σου, Τόμου καὶ μοῦ τὸ μάθανε, ἔκρυμα ἕνα ἐνηῆρι καὶ ἕνα ὀχτάρι στὰ μανικέτια μου καὶ ὄλο τσοῦ τὰ ἔδειχνα, τάχατες πὼς μοῦ ἀρριθάρανε. Κανέννας, μὰ τὸν Ἅγιο, δὲν ἀβιζάρισε τὸ κόλπο κί' ἔτσι, ξημερώθηκα τὴν Πρωτοχρονιά ἀπὸ τσοῦ κερδισμένους. Αὐτὸ ἦτανε!

Χρόνους πολλοὺς σοῦ εἶχομαι, φίρο μου, καὶ χρόνους χαροῦμενους καὶ ἀλλέγρους!

Σὲ φιλῶ
Ο ΝΙΟΝΙΟΣ ΣΟΥ

Υ. Γ. Τόμου καὶ λάβης τσοῦ μπουναμάδες μου, στεῖλε μου μέσα σ' ἕνα φάκελλο, ἀνθελόππα παναπή, λίγες τρίχες τὴ κεφαλῆς σου νὰ τὴ ἔχω γιὰ μεμὸρία!

N.

Ο ΜΠΑΚΑΡΑΣ

—Ἀμάν, ἀμάν!.. Τζάνουμ τί ἔπαται!.. Προσκαλεσμένο ἐμένα ἐκάνανε ἱπαραμονὴ Πορτοχρονιά ἱπεράσω. Λεγάμενο ἔκανα ὄναϊκα ντικό μου Τακουί, καλὸ ἱφόρεμα βαλμένο νὰ ἱκάνη, ἱστὲ πααιμένο ἐνόμαστε, μουσιὸ Ἴμιμη, ἱστὲ μαντάμ Νανᾶ ἱσπίτι.

—Καλησπερισμένο νὰ ἐνεταί, εἶπε μουσιὸ Ἴμιμη.

—Ἀφεριμ, εἶπα ἐγκῶ, ἱστὲ καινούργιο ἱχόρνο καλὰ πααιμένο, ἐφτυχεσμένο νὰ ἐνεταί ἀμά, παλαιὸ ἱχόρνο, κομμάτια-μομμάτια νὰ ἐνεταί.

—Ἀμήν!.. Τώρα τί τὰ ἐνεταί;

—Ἀμήν!... Λεγάμενο ἔκανε μαντάμ Νανᾶ!

—Ἀμήν!... Τώρα τί τὰ ἐνεταί;

—Ἰστὲ, Βασίλη πῆττα τὰ ἱκόψουμε!..

—Βασίλη-Μασίλη ἐγκῶ ντὲν ἱσέρω, ἀμά ἔτσι εἶναι, ἔτσι τὸ ἐνεταί.

—Ἰ! Ὅκι τώρα, εἶπε μουσιὸ Ἴμιμη. Μεσάνυχτα τὰ ἐνεταί, Βασίλη πῆττα κομμένο τὰ ἱκάνουμε.

—Μεσάνυχτα, τζάνουμ, μεσάνυχτα! Ὅ,τι τέλει! Νοικοκύρη ἄνθρωπο εἶσαι, ὅ,τι τέλει τὰ ἱκάνει. Ἀμά ἀπὸ τώρα μέχρι μινουί, τί τὰ ἐνεταί;

—Μπακαρᾶ πααιμένο τὰ ἱκάνουμε!

—Μπακαρᾶ-μακαρᾶ, φιλάν φιστικ, ἐγκῶ ντὲν ἱσέρω, ἀμά ἱσπίτι ντικό σου ἐνεταί ὅ,τι τέλει τὰ πῆ!..

—Μαρία!.. φωναγμένο περέτρια ἔκανε. Μαρία γκαφέντες!..

Ἰστὲ ματμαζέλ Μαρία, κοντὸ περέτρια ἐρχομένο ἐνόντανε γκαϊθὲ ἱπαραγγελία παρμένο ἔκανε.

Ἀμά γκαϊθὲ πιωμένο ἔκάνανε, μαντάμ Νανᾶ ἱπράπουλα ἀνακατωμένο ἔκανε καὶ εἶπε:

—Ἀσκουλοῦν!.. Ἀσκουλοῦν Καραμπὲτ ἐφέντη!

Ἐγκῶ, ἱπράπουλα-ἱμάπουλα, ντὲν ἱσέρω, ἀμά λεγάμενο ἔκανε ἐμένα, ἱστὲ ἕνα ἱχαρτί παρμένο τὰ ἱκάνω, ντύω χαρτί παρμένο τὰ ἱκάνω, ἀμά ἐνηῆριν ἔκω, ἀμά ὀκτάριν ἔκω, σαμπατάξ ἐνεταί. Ἀμά πεντάρια, ἐξάρια, ἐφτάρια ἔκω, περιμενομένο νὰ εἶμαι, ἀμά ντυάριν, τριάριν, ἄσσο, τεσσάριν ἔρκεται, ἱχαρτί ζητημένο νὰ ἱκάνω, ἱστὲ ἀμα ντεκάριν, φαγοῦρα ἔρκεται, μπάκα ἐνεταί!..

Κατημένο ἱτραπέζι ἐνόμαστε, ἱστὲ μουσιὸ Ἴμιμη ἱχαρτιά μοιρασμένο ἔκανε.

Πῶρτο ἱχαρτί κερντισμένο ἐνόμουνα. Ντέφτερο ἱχαρτί κερντισμένο, τρίτο ἱχαρτί ταμάμ, τέταρτο ἱχαρτί τσοκ παρᾶ, μαζεμένο ἔκανα.

Μουσιὸ Ἴμιμη, εἶπε:

—Μαρία, φοῦρμελ φερμένο νὰ ἱκάνης.

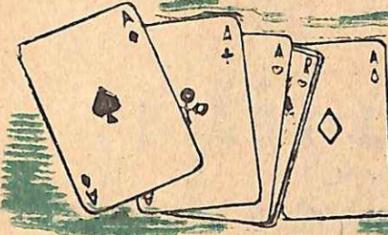
Ἰστὲ ματμαζέλ Μαρία, φοῦρμελ, ἱλικέρ-συρμπέτι φερμένο ἔκανε, ὄραϊο πῆμμα, ἱπίνω ἕνα, ἱπίνω ντύω, ἱπίνω τρία, ἀμα κεφάλιν μου ὕρισμένο ἐνότανε, μυσλὸ ντικό μου μετυσμένο ἦτανε, Τακουί ὄναϊκα ντικό μου μιλ παρντὸν ἱφράσι μου, ἐμετὸ ἔκανε!..

Ἀμάν, ἀμάν!.. Ζαλισμένο ἐνόμουνα, ἱστὲ ἐνηῆριν εἶκα, σαμπατάξ ντὲν ἔκανα, ἱχαρτί ταρβηγμένο ἔκανα, μπάκα ἐνότανε!..

Μουσιὸ Ἴμιμη ἔχαμοέλαε. Μαντάμ Νανᾶ, μαζεμέν ἱπρᾶ μου ἔκανε, τσοκ ἱχαμένο ἄνθρωπο ἐγκῶ.

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Χαρτοπαίξια

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

Καὶ τί κατάλαβες, Μανιά, —π' ἀνάθεμά σου τὸ γονιὸ μὲ τὴν κακὴ σου σκέψη; Καθήσαμε στὸν μπακαρᾶ κί' ἔχασαμε ὄλο τὸν παρᾶ πὺ εἶχαμε μαζέψει!.. Ρεζιλῆδες ἐγίναμε κί' ἀδέκαροι ἐμείναμε!

Ἐγὼ τίς ἄλλες τίς χρονιὲς ἐγύριζα στὴς γειτονιὲς κί' ἐπαίξα τέρτσο-τίρο, ἐκέρδιζα πολὺ συχνὰ καὶ τοὺς βαροῦσα στὰ ψαχνὰ κί' ἔκανα κάποιο τζίρο. Μὰ ἐφέτος, φῶς μου, χάθηκα: Σ' ἄκουσα καὶ τρελλάθηκα!..

Ἄντι νὰ βγάλω κάτι τί, βρεθῆκαν ἄλλοι πιδ κουτοὶ γιὰ νὰ μὲ πῶν καὶ βλάκα π' ἀνήμερα Πρωτοχρονιά, ἀντι νὰ βγάλω ὀχτώ κί' ἐνηνη-μουρλάθηκα στὴ μπάκα!.. Ἐν τέλει μ' ἐμαδησανε κί' ἀδέκαρο μ' ἀφήσανε!

Κί' ἐσοῦ, βρὲ ἀκαρδη Μανιά, μ' ἐκέϊνον κεί τὸν μορφοῆ, μιλοῦσες ὄλη ὄρα, μὰ γιὰ νὰ νιώσης καὶ πυγμὴ, ἦρθε ἡ ὄρα κί' ἡ στιγμή νὰ ἐξηγηθοῦμε τώρα. Λοιπὸν, ξηγησοῦ μερόλικα καὶ πὲς μου τὰ μαργιόλικα!

Ο ΜΠΟΣΙΚΟΣ

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

Σὲ μία ἔβδομάδα ἔχομε θαρρῶ Πρωτοχρονιά γλυκειά μου μορφοῆ, παρέα θὰ κωθῆσαμε στὸ πράσινο τραπέζι, λίγο νὰ παίξουμε κί' ἐμεῖς, ἀφοῦ καθέννας παίξει!..

Ἡ τύχη σου κί' ἡ τύχη μου, θὰ σμιζοῦνε μαζί καὶ στὴ ζωὴ μας τὴν πεζή, ἐὰν τὰ φέρη ὁ διάβολος καὶ πᾶν ὄλα χαμένα, ἐμένα μόναι ἀρκετὸ, νᾶχω κερδῖσει ἐσένα!..

ΓΙΑΝ,

ΕΞΗΓΗΣΕΙΣ

Μπόσικε, ἐγὼ θὰ σοῦ τὰ πῶ, χωρὶς καθόλου νὰ ντραπῶ καὶ θὰ στὰ πῶ κί' ὄραϊα: Ἐπαίξες σὺ στὸν μπακαρᾶ κί' εὔρηκα κάποιο φοουκαρᾶ κί' ἔκάνανε παρέα.. Καὶ ἦταν ἀδικία σου πὺ εἶπες τὴν κακία σου!

Δὲν τοῦ μιλοῦσα πονηρά, μὰ σὰν λευκὴ περιστέρᾶ καὶ τίμια κί' ἐν τάξει, ἐφ' ὅσον σὺ μὲ συγκινεῖς, δὲν θὰ βρεθῆ ποτὲ κανεῖς ἄλλοιῶς νὰ μὲ κυττάξῃ!.. Ξέρουν πὼς σ' ἐρωτεύομαι καὶ πρὸ παντὸς σὲ σέβομαι!

Ἄδικα μ' ἐθίξες λοιπὸ πὼς εἶχα τὸν κακὸ σκοπὸ, νὰ μὲ πειράξης τάχα, γιὰτὶ ἐγὼ μπροστὰ σὲ σέ, Μπόσικε, ἄντρα μου χρυσέ, δὲν βάζω ἄλλον χόχα!.. Μπροστὰ σου τὰ χρειάζομαι καὶ τὴ γροθιά σου σκιαζομαι!

Ἄν ἔχασες στὸν μπακαρᾶ, αὐτὸ σοῦ δείχνει μία χερᾶ, Σουλτάνε καὶ σατράπη, πὼς ὅποιος χάνει στὸ χαρτί κί' εἶναι σκόλη καὶ γιορτὴ κερδίζει στὴν ἀγάπη!.. Ἐσοῦ νὰ χάνης κί' ἐννοια σου μὴ σκάς τὴ ζαχαρένια σου!

Η ΜΑΝΙΩ

ΕΙΔΥΛΛΙΑ

Θυμαμα, σ' ἕνα ρεβεγιόν, κάποια φορὰ σ' ἐγνώ- (ρισα καὶ, ὅπως φαίνεται, ἤθελε, ἡ μοῦρη μου ἡ Μοῖρα ἀπὸ γυναικὲς χιλίες-δύο, ἀμέσως σὲ ξεχώρισα, Χριστούγεννα σ' ἐγνώρισα, Πρωτοχρονιά σὲ πῆρα!..

Σὲ κάποιο ἄλλο ρεβεγιόν, ἐπήγες καὶ μ' ἀπάτησες καὶ τίς στιγμὲς τίς ἔχασες τίς ἄμορφες πὺ ζῆ- (σαμε ντὸ χρόνο-ἐπάνω, ἀγάπη μου κακοῦργα, μὲ παρᾶ- (τησες,

Χριστούγεννα μ' ἀπάτησες, Πρωτοχρονιά χωρίσαμε!..

ΓΙΑΝΝ.

Τὰ παράξενα τῆς φύσεως

Πῶς ἐρωτεύονται τὰ χέλια ;

Κάτοικοι τῆς προαιωνίου Ἀτλαντίδος ;

ΤΗΝ εποχή αὐτή, ποῦ ψευτογι-
ορτάζουμε τὴν Πρωτοχρονιά,
ἔχοντας τὴ σκέψη μας προση-
λωμένη με ἀγωνία στὴν ἐξέλι-
ξη τῶν πολεμικῶν γεγονότων, κά-
που στὸν Ἀτλαντικό, τὰ χέλια ἑ-
τοιμάζονται γιὰ τὴν ἀναπαραγωγή
τοῦ εἴδους τῶν, σύμφωνα με κάτι ἀ-
γνωστὸ νόμου, τοὺς ἀποίους ἡ ἐ-
πιστῆμη δὲν κατάρθωσε ἀκόμη ν' ἀ-
νακαλύψῃ.

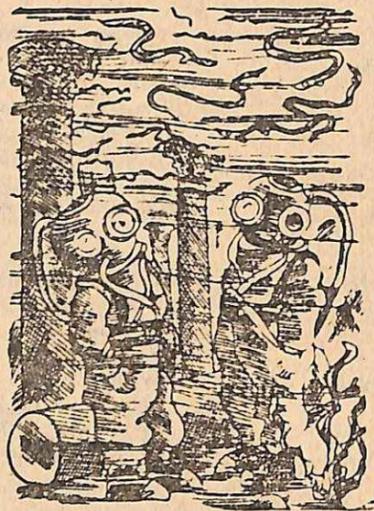
Πόσα μυστήρια κρύβει, ἀλήθεια,
ἡ ζωὴ τῶν χελιῶν! Οἱ ψαράδες καὶ
οἱ φυσιοδίφαι γνωρίζουν ἀπὸ χρόνια
πολλὰ ὅλα τὰ γαμήλια ἔθιμα κ' ἔ-
δωλα τὰ μυστικά τῆς ἀναπαραγωγῆς
τῶν διαφόρων ψαριῶν τῆς θαλάσ-
σης, τῶν ποταμῶν καὶ τῶν λιμνῶν.
Ἀνεκάλυψαν τὰ ἐπιπλέοντα ἀυγά
τους, ξέρον τὸν τρόπο με τὸν ὁποί-
ον συνάπτονται οἱ γάμοι τῶν ὕδρο-
βίων ζῶων καὶ δὲν ἀγνοοῦν καμμιά
λεπτομέρεια τοῦ ἐνδιαφέροντος αὐ-
τοῦ κεφαλαίου τῆς ζωολογίας. Ἐν
τούτοις, οὐδέποτε μέχρι σήμερα κα-
τάρθωσε ὁ ἄνθρωπος ν' ἀνακαλύψῃ
ἓνα ἀυγὸ χελιῶν ἢ ἓνα νεογέννητο
χέλι. Τὰ παράξενα αὐτὰ πλάσματα
γεννιῶνται καὶ ἐξαφανίζονται κατὰ
τρόπον τελείως μυστηριώδη.

Πρῶτος, ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ μέγας
φιλόσοφος τῆς ἀρχαιότητος, διεπί-
στωσε τὸ μυστήριον τοῦ ζῶου αὐ-
τοῦ, ποῦ δὲν ἔχει οὔτε ἀρχὴ οὔτε τέ-
λος. Τὸ μόνο ποῦ παρατήρησε, ἦταν
ὅτι τὰ χέλια κατέβαιναν κάθε φθινό-
πωρο τὰ ρεύματα τῶν ποταμῶν,
κατευθυνόμενα πρὸς ἀγνωστὴ διεύ-
θυνση, ἐνῶ τὴν ἀνοιξὴ ἐπέστρεφαν,
πλέοντα ἀντίθετα πρὸς τὸ ρεῖμα τοῦ
ποταμοῦ.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Μεσαίωνα, με τὸ
δυσκίνητο καὶ ἀκαλλιέργητο μυαλό
τους, ἐνόμισαν πὼς ἔβυσαν τὸ μυσ-
τήριο τῆς ζωῆς τῶν χελιῶν μ' αὐ-
τὴ τὴν ἀπλοῦκή ἐξήγησι: «Τὰ χέλια
γεννιῶνται ἀπὸ τὸν βοῦρκο τῶν πο-
ταμῶν, ὅπως τὰ σκουλήκια. Καὶ
ζοῦν, τρεφόμενα με φρέσκον ἀέρα!»
Πολλοὶ σοφοί, ἀποφασισμένοι νὰ
διαπεράσουν τὰ σύννεφα τοῦ μυστη-
ρίου ποῦ περιβάλλουν τὴν ἀναπα-
ραγωγὴ τῶν χελιῶν, τὰ αἰχμαλωτί-
σαν μέσα σὲ μεγάλες γυῖαλες, γε-
μάτες νερὸ. Ἀλλ' ἡ ἀποτυχία τους
ὄληρθε παταγώδης. Καὶ τοῦτο, γι-
ατὶ τὸ αἰχμαλωτισμένο χέλι, καθί-
σταται στείρο. Χοντραίνει, χοντραί-
νει, καὶ ὄχι πλεονεχθεῖ ἀπὸ βαθεῖα
γεράματα, χωρὶς νὰ προδώσῃ τὸ μυσ-
τικὸ τῆς γενιᾶς του.

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

Ἐποῦ, στὰ 1870, ἓνας Γάλλος
σοφός, ὁ Νταρέστ, ἔκανε τὴν ἐξῆς
μοναδικὴ ἀνακάλυψη: Ταξιδεύοντας
στὸν Ἀτλαντικό, γιὰ τὴ συνέλιση
τῶν ἀκαιογραφικῶν μελετῶν του,
ἀνεκάλυψε μιά μερὰ ἓνα μικρὸ ψά-
ρι ἀγνωστὸ σὰν τὸ δαχτυλάκι τοῦ

ἀνθρωπίνου χεριοῦ, τελείως διαφα-
νές, ὥστε με δυσκολία νὰ διακρίνε-
ται μέσα στὸ νερὸ. Τὸ πῆρε γιὰ και-
νούργιο εἶδος καὶ τὸ βάφτισε «λε-
πτοκέφαλο».

Ἀλλὰ τὸ λεπτοκέφαλο αὐτὸ δὲν
ἀποτελοῦσε καθόλου καινούργιον ἀ-
νακάλυψη ἀγνώστου ψαριοῦ. Ἦταν
ἀπλῶς ἓνα μικροσκοπικὸ χέλι, ποῦ
ὄφιστοτο διαδοχικῶς ἀναριθμητες
μεταμορφώσεις. Ἀπὸ μελέτη σὲ με-
λέτη καὶ ἀπὸ παρατήρησι σὲ παρα-
τήρησι, ὁ Νταρέστ — καὶ ὕστερα οἱ
Ἴταλοὶ Γκράσσι καὶ Καλαντρού-
σιο — κατέληξαν στὴ ἐξῆς ἀπίστευ-
τὴ ἀποκάλυψη: Τὰ χέλια τῆς Εὐρώ-
πης, τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Ἀσίας
ἐκινεῖτον κάθε χρόνο γιὰ τὸν Ἀ-
τλαντικό, ποῦ πηγαίνουν γιὰ νὰ...
παντρευτοῦν καὶ ν' ἀναπαραγάγουν
τὸ εἶδος τους!

Ἄς παρακολουθήσουμε τώρα τὰ
μικρὰ, διαφανῆ χέλια (τοὺς λεπτο-
κεφάλους νὰ ποῦμε), καθὼς ἀφίουν
τὰ χλιαρὰ νερά τοῦ Ἀτλαντικοῦ,
κατευθυνόμενα, με τὴ βοήθεια τῶν
θαλασσίων ρευμάτων, πρὸς τὴς εὐ-
ρωπαϊκῆς ἀκτῆς. Καθόσον προχω-
ροῦν, μεγαλώνουν αἰσθητῶς. Στὰ
παράλια τῆς Γαλλίας, εἶναι πλέον
σωστὰ χέλια καὶ οἱ ψαράδες τὰ πι-
άνουν κατὰ χιλιάδες με τὰ εἰδικὰ
δίκτυα τους.

Μόλις φθάσουν στὴς εὐρωπαϊκῆς ἀ-
κτῆς, ἄλλα μὲν κατευθύνονται πρὸς
βορρᾶν καὶ ἄλλα περνοῦν τὸ Γι-
βραλτᾶρ καὶ μπαίνουν στὴ Μεσό-
γειο. Ὁδηγούμενα μονάχα ἀπὸ τὸ
ἐνστικτὸ τους, τραβοῦν κατ' εὐθειαν
πρὸς τὰς ἐκβολὰς τῶν ποταμῶν καὶ
σιγά-σιγά, εἰσχωροῦν πρὸς τὸ ἐσω-
τερικὸν τῆς ἡπείρου, διασκορπιζόμε-
να στὰ διάφορα ποτάμια καὶ στὴς
λίμνες. Πῶς πηγαίνουν στὴς λίμνες;
Ἦ ἀπὸ μυστικά, ὑπόγεια ποτάμια

ἢ ἀπὸ... ξηρὰς. Προστατευόμενα ἀ-
πὸ τὸ σκοτάδι, ἐξορμοῦν τὴς νύχτες
ἀπὸ τὰ ποτάμια, διασχίζον τὰ λει-
βάδια καὶ πηγαίνουν στὴς λίμνες
καὶ στοὺς βαλτοτόπους.

Σύμφωνα με τὰς παρατηρήσεις
ποῦ ἔκανον οἱ διάφοροι φυσιοδίφαι,
τὰ χέλια μποροῦν νὰ διανύσουν εἴ-
κοσι πέντε χιλιόμετρα τὴ μερὰ, μέ-
σα στὸ ὠκεανὸ! Μὲ τὴν ταχύτητα
αὐτὴ κατευθύνονται κάθε χρόνο, ὅσα
εἶναι εἰς ὄραν γάμου, σὲ κάποιο ση-
μα τῶν Βερμούδων, ὅπου ἐορτά-
ζονται κατὰ δισεκατομμύρια οἱ πα-
ράξενοι γάμοι τῶν.

Τὸ χέλι φθάνει εἰς ὄραν γάμου ὅ-
ταν εἶναι ἑπτὰ χρονῶν. Ὅχι πρωτή-
τερα. Μόλις συμπληρώσῃ αὐτὴ τὴν
ἡλικία, καμμιά δύναμις δὲν μπορεῖ
νὰ τὸ συγκρατήσῃ στὴς λίμνες καὶ
στὰ ποτάμια. Θὰ φύγῃ ὁπωσδήποτε,
γιὰ νὰ πᾶ ἐκεῖ ὅπου τὸ καλεῖ ἡ φωνὴ
τοῦ πεπρωμένου του. Καὶ τὰ μὲν
θηλυκὰ μένουσιν γιὰ πάντα ἐκεῖ, μὴ
ἐπιστρέφοντα ποτὲ στὰ πατρίδα λημέ-
ρια τους. Ἦ ἀρσενικὰ, ὅμως, ἐπι-
στρέφουν μαζί με τὰ νεογέννητα.

Γιατὶ τώρα αὐτὸ τὸ μυστηριώδες
ταξίδι τῶν χελιῶν; Ὁ κάθε σοφός
ἔκανε κ' ἀπὸ μὴν ὑπόθεσι. Κανέ-
νας, ὅμως, δὲν γίνεται πειστικός.
Σύμφωνα με τὴ θεωρίαν τοῦ Ἀγ-
γλου φυσιοδίφου Σμιθ, τὰ χέλια ἦ-
ταν κατὰ τοὺς προκατακλυσιμαίους
χρόνους ἐγκατεστημένα στὴν Ἀ-
τλαντίδα, τὴ μυθικὴ δηλαδὴ ἡπείρο,
ποῦ καταποντίσθηκε στὸν ὠκεανὸ —
ἱστορία ποῦ ὑπολογίζεται ὅτι χρονο-
λογεῖται ἀπὸ 11,000 χρόνια! Μετὰ
τὸν καταποντισμὸ τῆς Ἀτλαντίδος,
τὰ χέλια διεσκορπίσθησαν στὰ πέ-
ρατα τῆς γῆς, ἐπιστρέφον, ὅμως,
σὰν πιστοὶ προσκυνηταί, στὴν πατρί-
δα τους, γιὰ νὰ παντρευθοῦν καὶ τε-
κνοποιήσουν. Νὰ τὸ πιστέψουμε;

Π. ΑΡΤΕΝΑΙ

Γιὰ τὸν ἔρωτα

— Ὁ ἔρωτας ξέρει καὶ βρίσκει τὸν δρό-
μο τῆς καρδιάς, ὅπως τὰ ἔντομα ξέρουσιν
καὶ βρίσκουν τὰ λουλούδια.

ΜΠΑΛΖΑΚ

— Τίποτε δὲν εἶναι ἱκανὸ ν' αὐξήσῃ
τὸν ἔρωτα ποῦ νοιώθει μιά γυναίκα γιὰ
ἓναν ἄνδρα, ὅσο τὸ νὰ μᾶθῃ πὼς ὁ ἄν-
δρας αὐτὸς ἀγαπᾶται κ' ἀπὸ μίαν ἄλλη-

Δνὶς ΣΚΕΝΤΕΡΥ

— Ἡ ἀληθινὴ ὁμορφιὰ ἐνδὸς ἀνδρὸς εἶ-
ναι ἡ εὐαισθησία του. Αὐτὸ μόνο λεπτὲς
γυναικείες ψυχῆς μποροῦν νὰ τὸ νοιώ-
σουν.

ΜΙΡΑΜΠΩ

— Οἱ κακοί, εἶναι ἄνθρωποι ποῦ δὲν
κατώρθωσαν ποτὲ ν' ἀγαπηθοῦν.

ΣΑΡΑ ΝΟΝΤΙΒ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΚΡΙΓΟΥ

Περίηψις προηγουμένου

Ὁ Νέδ Κάρσον νέος μηχανικός, διευ-
θυντής ἐπὶ τρια ἔτη μίαις εταιρίας στὴν
Ἰάβα, πέρασε ἐπιστρέφον ἐπ' ἀδείαν στὸ
Λονδίνον ἀπὸ τὴ Σιγκαπούρη, γιὰ νὰ δῇ
τὸν παλῆ τοῦ συμμαθητῆ καὶ φίλου, Μι-
ουρο, γιὰτὸ στὸ Νοσοκομεῖο τῆς πόλεως.
Στὸ κοσμικὸ ρεστοῦράν ποῦ πῆγαν νὰ
φᾶνε, συνάντησαν τὸν βοτανολόγῳ Πέ-
ρου Δίξον ἓναν περίεργον τύπο μιγάδος, με
τὴν ἀδελφὴ του Τρέσσα, μιά ξανθὴ καλ-
λονή, τὴν ὁποία συναπάθητος πολὺ ὁ Κάρ-
σον. Ὁ Δίξον εἶχε τὴν μανία τῆς συλλο-
γῆς ἄνθεων, ἰδίως κρίνων καὶ ὄρχουσι-
δων καὶ κατεγίνετο εἰς τὴν συγγραφὴν
ἐνὸς εἰδικοῦ βιβλίου, εἰς τὸ ὁποῖον εἰρ-
γάζετο ἐπὶ ἔτη, ἐπειδὴ δὲ εἶχε τὸ ἓνα
χέρι ξύλινο—κανεῖς δὲν ἤξερε γιατί— ἢ
ἀδελφῆ του ἀντέγραφε στὸ καθαρὸ τὰ
χειρόγραφα τοῦ βιβλίου του.

Μετὰ τὸ δείπνον ὁ Μόνρο, φεύγει γιὰ
τὸ νοσοκομεῖο καὶ ὁ Κάρσον μένει λίγο
καὶ κατόπιν τραβᾷ γιὰ τὸ ξενοδοχεῖο
του. Στὸ δρόμο ξεσπᾷ μιά θδέλλα καὶ
περιμένει ἓνα ταξί νὰ μῆν. Περὶ ἓνα
κενὸ—ὅπως τοῦ φάνηκε—καὶ τρεχάτος ὁ
Κάρσον πηδᾷ ἀνοίγει καὶ μπαίνει. Μιά
χραυγὴ ἀκούεται. Μέσα ἦταν ἡ Τρέσσα,
ἡ ὁποία ἐπέστρεψε μόνη στὴ βίλλα ὅπου
ἔμενε, ἐκτὸς τῆς πόλεως. Ἐκείνος ζη-
τεῖ συγγνώμην καὶ θέλει νὰ φύγῃ, ἐκεί-
νη τὸν παρακαλεῖ νὰ μείνῃ, ἀφοῦ ἦταν
τυχαῖο νὰ συναντηθοῦν. Τὴν συνοδεύει
στὴ βίλλα, ὅταν βλέπῃ ἐκείνη καρφωμε-
νον στὴν πόρτα, ἓνα κομμάτι γαλάζιο
χαρτόνι με ἓνα κόκκινο ἀριστερὸ χέρι ζω-
γραφισμένο ἐπάνω. Εἶναι μιά προειδοποι-
ησις γιὰ τὸν ἀδελφὸ τῆς. Τὸν ἀπειλοῦν
διὰ τρίτην φορὰν με θάνατο.

Ἡ κόρη εἶναι ἀπελπισμένη. Δὲν ἐξη-
γεῖ ὅμως τί συμβαίνει γιὰτὶ κ' ἡ ἴδια
δὲν ἔξερε. Τὸν παρακαλεῖ δὲ ἰδιαιτέρως
νὰ τὸ φυλάξῃ μυστικὸ γιὰτὶ ὁ ἀδελφός
της τῆς ἔχει συστήσει νὰ μὴν εἰδοποιή-
σῃ τὴν ἀστυνομία. Ὁ νέος φεύγει ἀφοῦ
τὴν καληνυχτίσῃ καὶ τῆς συστήσῃ θάρ-
ρος.

Τὴν ἄλλη μερὰ ὁ Κάρσον ἐπιστρέφει
τὸ εἰσιτήριο του στὴν ἀεροπλοία καὶ πα-
ραταίνει τὴν διαμονὴν του στὴν Σιγκα-
πούρη. Ὁ γιὰρὸς κατάλαβε ὅτι ὁ φίλος
του εἶχεν ἐσωτευθῆ γιὰ πρώτη φορὰ.
Στὴ λέσχη, βοήκων τὴν ἄλλη μερὰ τὸν
Δίξον νὰ παίξῃ γιὰτὸ καὶ νὰ μεταγυρί-
ζεται τὸ ξύλινο χέρι ὅπως τὸ φυσικὸ του.
Ἐπειδὴ τοῦ συνιστᾷ νὰ περιποιηθῆ
λίγο τὴν ἄστυνμία, νὰ μὴν ἔσυνετᾷ στὰ
γαρτιά καὶ νὰ μὴν πίνῃ, γιὰτὶ εἶναι πολ-
λὸ γλυκός.

— Καλὰ θὰ κάνης τοῦ λέει νὰ πάσῃ
ἀδείαν ἀπὸ τὴ βοτανικὴ Ἐταιρία καὶ νὰ
πᾶς στὸ Λονδίνον γιὰ λίγο καιρὸ με τὴν
ἀδελφὴ σου.

2ο'

Ὁ ΔΙΞΟΝ ἔβρισκε οὐσίαν, κατόπιν με
τὸ ἓνα χέρι πῆρε ἓνα ταξίκαρ ἀ-
πὸ τὴν ἀστυνομία καὶ τὸ ἀ-
ναψὲ θανάτια.

— Σωστὰ λές, εἶπε τότε στὸν γιὰτρό.
Θέλω τώρα νὰ φύγω πὸ πολὺ παρὰ πο-
τέ. Ἔχω τὸ λόγον μου καί...

Ἀγάχωσε τὰ χεῖλιά του, σὰν νὰ εἶπε
κάτι μυστικὸ.

Ὁ Κάρσον σκέφθηκε τὸ γαλάζιο χαρ-
τὶ με τὸ κόκκινο χέρι.

— Ἀλήθεια γιὰτὸς μου, εἶπε ἀπότο-
μα ὁ Δίξον, εἰσθε ἐλεύθερος τὴν Πέμ-
πτῃ τὸ βράδυ νὰρθῆτε σπίτι νὰ περάσου-
με λίγες ὥρες μαζί; Καὶ σεις, κύριε
Κάρσον; Ἡ Τρέσσα θὰ εὐχαριστηθῆ πολ-
λὸ γιὰτὶ δὲν πηγαίνει πούθενά τελευ-
ταίως.

Κι' οἱ δυὸ ἐδέχθησαν τὴν πρόσκληση.
— Ὡραία! φώναξε ὁ Δίξον. Ἐλάτε
καλύτερα στὴς ὀκτώ νὰ φᾶμε μαζί. Φέ-
ρε καὶ μερικὲς μουσικῆς, Μόνρο. Ἔσο-
με γιὰ κανένα τραγοῦδι.

Ὁ Μόνρο ποῦ εἶχε μιά ὡραία φωνὴ
βαρυτόνου, ἦταν εὐτυχῆς νὰ ἔχη τὴν
Τρέσσα συνοδὸ στὸ πιάνο. Ὁ Δίξον ἔ-
φυγε σὲ λίγο μόνος.

— Βγήκε ἀπὸ τὸ καυκί του σήμερα,
εἶπε ὁ γιὰτρός. Θὰ περάσουμε καλὰ. Ἡ
Τρέσσα παίξει ἔσοχα πιάνο. Κριμα ποῦ
δὲν τραγοῦδᾷ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3ον Ο ΚΑΡΣΟΝ ΑΛΛΑΖΕΙ ΣΚΟΠΟΝ

Ὅταν ὁ Κάρσον τὴν Πέμπτη τὸ βρά-
δυ, ἐπῆγε στὴν ἐπαυλῆ, ὄρθηκε τὸν Δί-
ξον καὶ τὴν Τρέσσα, μόνους. Ἐκείνος
τὸν ὑποδέχθηκε θερμὰ, ἐκείνη με παλλὴν
ἐκφραση στὰ μάτια.

— Ὁ Μόνρο ἀργησε, εἶπε ὁ Δίξον.
Μὰ εἶναι καὶ φυσικὸ του.

— Δὲν εἶχες δίκην Πέρου, εἶπε ἡ
Τρέσσα. Ὁ γιὰτρός εἶναι αἰχμάλωτος
τοῦ καλῆκοντος.

— Ἄνθις καὶ τὸ παράνομο! Σκάσε
κανέναν ἐδῶ μέσα!

Ὁ Κάρσον ποῦ διακόντων καντὰ στὸ
πρόσθετο, ἔπαυσε νὰ τὸ ἀνοίξῃ ἀμέσως.
Ὁ Δίξον ἔπιπτε τὸ μισοπὸ του καὶ
φώναξε πάλι παρακλητικῶς:

— Παιδεύε καὶ τὴν Τρέσσα!

Ἐκείνη σέβηκε με θανεῖον προσπάθει-
ας τὸ πιάνο κ' ἄργισα νὰ παίξῃ κάτι
ζωητὸ.

— Ποιὸς ξέρει; Δὲν πάμε ἀπὸ τρα-
γοῦδι...

Ἐνα θαυμάσιο γεῦμα τοὺς περιέμενε,
σεβριρισμένο ἀπὸ τὸν ὑπρέτη τους τὸν
Κινέζο ὁ ὁποῖος ἔκανε καὶ χρέη μαγει-
ρου. Κρασιὰ ἐκλεκτὰ ἦσαν στὸ τραπέζι.
Ἡ Τρέσσα μόλις τὰ ἤγγισε, ἐνῶ ὁ ἀ-
δελφός της ἤπιε κατὰ κόρον.

— Εἶναι παλῆς ὑπέρτης σας ὁ Κι-
νέζος; ῥώτησε ὁ Κάρσον.

— Τὸν ἔχω φέρε ἀπὸ τὴ Βόρνεο, ἀ-
πῆντησεν ὁ Δίξον. Τὸν λένε Βα-Σου κ'
εἶναι πολὺ πιστὸς καὶ τίμιος.

— Μείνατε πολὺ στὴ Βόρνεο;

— Δυὸ χρόνια. Ἐκάμα συλλογὴν ἔ-
πὸ ἄγρια κρινα γιὰ κάποιον ζάπλουτο
Ἀμερικανὸν μανιῶδη σ' αὐτὰ. Τοῦ βρή-
κα δυὸ εἶδη, ποῦ κανέναν δὲν τάχει σ'
ὄλον τὸν κόσμον.

Ἦπιε καὶ πάλι κρασί. Τὰ μάτια του
ἐλαμπαν, καὶ τὸ πρόσωπο του κοκκί-
νεσε. Ἡ Τρέσσα τὸν παρακολουθοῦσε με
προσοχὴ, ἀπὸ φόβο μὴν δυσανεξήσῃ τὸν
καλεσμένο τους.

— Σὰς ἀρέσει ἡ μουσικὴ κύριε Κάρ-
σον; ῥώτησε κάποια στιγμὴ.

— Ναι! ἔκαμε ἐκείνος κ' ἔλπίζω νὰ
μοῦ παίξῃτε κατὶ ἀργότερα.

— Ἄν αὐτὸ σὰς εὐχαριστήσῃ...

Μετὰ τὸν καφέ, ἡ Τρέσσα κάθησε στὸ
πιάνο κ' ἄρχισε νὰ παίξῃ. Ὁ Κάρσον
δὲν ἦταν μουσικός, ἀλλὰ κατάλαβε ἀμέ-
σως ὅτι εἶχε ἓνα ἐξαιρετικὸ ταλέντο μπρο-
στά του. Ἐπαίξε κομμάτια μᾶλλον μελαγ-
χολικά.

Ἐαυθιὰ ὁ Δίξον ῥώτησε τὸν Κάρσον:

— Ἄν κανέναν ἀπειλοῦσε τὴ ζωὴ σας
κύριε Κάρσον, τί θὰ κάνετε;

— Ἦπως θὰ τὸν περιοροῦσα. Ἄν ὅ-
μως ἦσουν βέβαιος γιὰ τὸν κίνδυνον θὰ
εἰδοποιούσα τὴν ἀστυνομία.

Ἡ Τρέσσα ἔπαυσε νὰ παίξῃ καὶ στά-
θηκε ὑποστά στὸν Κλαβί.

— Καὶ ἂν ἡ ἀστυνομία δὲν μπορούσε
νὰ κάνῃ τίποτε; Ἄν ὁ κίνδυνος ἦταν τέ-
τοιος, ποῦ τίποτα δὲν μπορούσε νὰ τὸν
πολλάξῃ;

— Γιατὶ μοῦ κάνετε τέτοια ἐρώτησι;
εἶπε ὁ Κάρσον ἔπειτα ἀπὸ μικρὴ σκέψη.

— Ἦθελα νὰ ξέρω τί θὰ ἔκανε ἓνας
ἄνθρωπος σὰν ἐσάς, ἂν βρισκότανε στὴ
θεση σου;

— Πιὰ θέσῃ σας;

Ὁ Δίξον ἔκανε ν' ἀπαντήσῃ με ἄστα-
μάτησε. Γέλασε σκληρὰ κ' εἶπε στὴν
Τρέσσα:

— Παίξε με τίποτα γαροῦμένο, σὲ
παρανοῦδᾷ, παίξε!

— Πέρου!

— Ἄνοιξε καὶ τὸ παράνομο! Σκάσε
κανέναν ἐδῶ μέσα!

Ὁ Κάρσον ποῦ διακόντων καντὰ στὸ
πρόσθετο, ἔπαυσε νὰ τὸ ἀνοίξῃ ἀμέσως.

Ὁ Δίξον ἔπιπτε τὸ μισοπὸ του καὶ
φώναξε πάλι παρακλητικῶς:

— Παιδεύε καὶ τὴν Τρέσσα!

Ἐκείνη σέβηκε με θανεῖον προσπάθει-
ας τὸ πιάνο κ' ἄργισα νὰ παίξῃ κάτι
ζωητὸ.

Τὸ πιάνο διακόντη ἀπὸ τηλεφωνικὴ

πρόσκληση. 'Ο Δίξον σηκώθηκε απότομα.
— Πάω εγώ, είπεν η Τρέσσα.
— 'Όχι, όχι, και την εσπρωξε σχεδόν με θυμό.
Τήν ώρα που εκείνος πήγαινε να τηλεφωνήσει, η νέα ήθελε να εξηγήσει την διαγωγή του στον Κάρσον που την λυπότανε πολύ για την ταπεινώσή της.
'Ο Δίξον γύρισε άμέσως με τα μαλλιά του άνω κάτω.
— Σας παρακαλώ να με συγχωρήτε, είπε. Προέπει να βγώ έξω.
'Η Τρέσσα τον κύτταζε κατάπληκτη.
— Πέρου, δέν μπορείς να...
— Προέπει να βγώ. Μανάλη ανάγκη. Σας παρακαλώ να με συγχωρήστε κύριε.
'Ο Κάρσον σηκώθηκε να φύγει.
— Μά όχι, έσείς μείνετε, είπεν ο Δίξον. Δέν υπάρχει ανάγκη, να φύγετε έσείς. 'Εγώ θα επιστρέψω μετά μισή ώρα. Πές του να μείνη Τρέσσα, πές του να μείνη.
Τα μάτια της νέας γέμισαν δάκρυα. Κύτταζε σιωπηλή τον Κάρσον κι' εκείνος εκάθισε. 'Ο Δίξον μ' ένα όρεθούαρ έφερε δρομάκι. 'Η Τρέσσα τον είδε να φεύγη άνησυχη κι' έπειτα κάθισε πάλι.
— 'Όσειλω να δικαιολογήσω τον αδελφό μου είπε. Κάποτε δέν ξέρει τί κάνει. Στάς περιπτώσεις όμως αυτές θα καταλαβαίνετε γιατί.
— 'Ένωσώ. Είναι η άπειλή που τον τρομάζει.
— 'Ακριβώς. Δέν κοιμάται καθόλου. 'Απόψε σας προσκάλεσε με το γιατρό να βρήςτε, γιατί ορόθανε. Σε κάθε στιγμή μπορεί να γίνη ότι θα γίνη. Δέν έπρεπε να βγί έξω τόσο άργά. 'Ηταν τρέλλα αυτό.
— 'Ισως μεγαλοποιείτε τον κίνδυνο. Του δείξατε το χαρτί που βρήκατε στην πόρτα;
— 'Όχι. Νόμισα καλύτερο να τον αφήσω στην άγνοια. Και όμως αισθάνομαι πως πήρε κι' άλλες προειδοποιήσεις, γιατί γβές κι' απόψε τον είδα να εξαφανίζη μερικά πράγματα.
— Πράγματα;
— Δηλαδή επιστολές και γαρτιά. Πράγματα που καιί κανέναν όταν πρόκειται να...
Τήν είδε να τρέμη όλη.
— Προέπει να έχετε θάρρος της είπε.
— Αυτό λέω κι' εγώ στον εαυτό μου. 'Υπάρχει όμως διαφοράς ειδών θάρρος. Πολλές φορές κοιμήθηκα, ενώ τ' άγια θηρία ούλοιαζαν έξω από τη σκηνή μας. Αύτος όμως ο άδοστος κίνδυνος είναι διαφορετικός. Πολλές φορές τόν περιμένω για να θέση τέραμα στην άγνοια μου. 'Αν άπειλούσε ενένα μόνο, θα ηυχόμουνα να βγί απόψε κιόλας.
— Πιστεύετε ότι ο Βά—Σου είναι ανώτερος κάθε υποψίας;
— Ναι, ναι. 'Ο Βά—Σου θα έδινε και τη ζωή του για τον Πέρου. 'Όχι, δέν πρόκειται γι' αυτόν.
— Δέν σας είπε ποτέ ο αδελφός σας από που προέρχεται;
— Δέν θέλει να πη λέξη. 'Η πρώτη άπειλή ήταν πριν τρείς μήνες, μ' ένα γράμμα. 'Η δεύτερη μετά ένα μήνα. 'Η τρίτη ήταν εκείνη που είδατε.
— Τό ίδιο στέδιο της προειδοποιήσεως;
— 'Ακριβώς, χωρίς μια λέξη. 'Είμαι βεβαία πως η τελευταία αυτή είναι και η τελευταία.
— Κι' αν υποθετή πως κάποιος σχεδιάζει τον θάνατο του αδελφού σας, δέν θα πη πως και θα τον πετύγη.
— 'Ηθελα να σκαπτόμου ετσι. 'Ομως αισθάνομαι πως ας έγγον κοιμάσαι σ' ένα ιστό άδύγης και μια στιγμή θα σπάση η λίσση και θα γεμιστούμε.
— 'Ελάτε, άφιστε τα αυτά. Πιθανόν

να πρόκειται και περι μπλόφας. Παίζε λίγη μουσική.
'Εκάθισε πάλι στο πιάνο και οι μελωδίες πλημμύρισαν το δωμάτιο. 'Εκείνος θυβίστηκε σε όνειροπολήσεις καθώς έδλεπε την ώραία εκείνη νέα να παίζει μουσική για χάρη του.
Τό ρολόι τον επανέφερε στην πραγματικότητα. Χτυπούν μεσάνυχτα. Και ο Δίξον δέν είχαν επιστρέψει ακόμα.
'Η Τρέσσα αφήκε το πιάνο και τον κύτταζε άνησυχη.
— Μας είπε πως σε μισή ώρα θα είναι πίσω, είπε.
— Δέν υπάρχει άμφιβολία πως κάπου έμπλεξε.
— Ναι, ναι, μά...
'Εκείνη τη στιγμή άκούστηκε ο θόρυβος αυτοκινήτου. 'Η Τρέσσα πλησίασε στο παράθυρο κι' είδε τα φώτα του μπροστά στην έπαυλη.
— 'Ηρθεν επί τέλους, είπε με στεναγμό άνακουφισώς.
'Η γαρά της όμως διακόπηκε από ένα βραχνό τραγουδι και από άγριες φωνές σαν θλαστήμιες και διαμαρτυρίες. 'Ο Κάρσον κατάλαβε πως ο άσωτος υίός γύριζε μεθυμένος.
Κάποιος θόρυβος άκούστηκε στο χώλλ.
'Ο Βά—Σου προσπαθούσε να σύρη τον κύριο του στην κάμαρά του, να τον βάλη να κοιμηθή.
'Η Τρέσσα έτρεξε να δη, γεμάτη ντροπή και ξαναγύρισε κατάγλωμη.
— Σας ντρέπουμαι, ψιθύρισε.
— 'Όχι δά. Αυτά συμβαίνουν παντού. 'Ας μίν είμαστε αυστηροί, της άποκρίθηκε. Τό ταξί είναι μια ευκαιρία για μένα. 'Αν τού έλεγε ο Βά—Σου να με περιμένει να φύγω.
'Η Τρέσσα είδοποίησε τον ύπνρητή και ύστερα συνόδεψε τον Κάρσον έως την καγκελόπορτα.
— Πότε φεύγετε για την πατρίδα, ρώτησε, την Δευτέρα;
— 'Όχι τόσο γρήγορα.
— Μά νόμιζα πως...
— 'Αλλάξα γνώμη. Θα μείνω λιγάκι εδώ με το γιατρό.
Κάτι σαν έκφραση χαράς φώτισε το πρόσωπό της.
— 'Ισως έλθω να σας δώ αυτές τις μέρες.
— Σας περιμένω.
— Μπορώ να έγω μια ύπόσχεσή σας;
— Σαν τί ύπόσχεση;
— Όθλω να μου ύποσχεθήτε ότι αν τύγη τίποτε εδώ, θα με καλέσετε άμέσως. 'Εγείτε τηλεφώνω, έγω κι' εγώ μέσα στο δωμάτιό μου στο ξενοδοχείο. 'Εάν αισθανθήτε την ανάγκη μου μή διατάσετε. Μπορώ ναρθώ σε λίγα λεπτά με το αυτοκίνητο του ξενοδοχείου. 'Εγώμαι να μη λάβετε ποτέ την ανάγκη μου, αν όμως συμβή και μη γρευιστήτε μή διατάσετε να με είδοποιήσετε.
'Εκείνη του έσφιξε το χέρι θερμά και ψιθύρισε:
— 'Εγώμε τσους λίγους στενούς φίλους. Θα σας θυμηθώ. Καληνύχτα!
— Καληνύχτα και... καρδιά!
(Συνέχεια στο επόμενο)

Τήν επομένη ο Κάρσον επέστρεψε το εισιτήριό του στο πρακτορείο με την έντολη να το διαθέσουν. 'Ηθελε να δη την εξήγηση του μυστηρίου της οικογενείας Δίξον χωρίς να ξέρη πως άνω γνύστο έτσι στο πιο φοβερό και άπαιστο δράμα!
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4ον
ΑΔΕΛΦΟΣ ΚΑΙ ΑΔΕΛΦΗ
Τήν ώρα που ο Κάρσον περιεφέρετο στους δρόμους της Σιγγαπούρης, έγονταν το νου του στην Τρέσσα, εκείνη καθισμένη σ' ένα γραφείο μπροστά σε στίβος από χειρόγραφα, άντεγραφο καθαρά τα όρινοσκαλισματα του αδελφού της. Δέν έμναν πια παρά έξη σελίδες μόνο.
'Επί τρία χρόνια εϊργασήκε ο Δίξον για το σύγγραμμα αυτό που η αδελφή άντέγραφε εξ μήνες.
Πολλές φορές το διεκόφη, όπως τώρη γιατί δέν ήταν ικανός να γράφη μια γραμμή.
'Η Τρέσσα είχε κάποιο θαυμασμό για το ταλέντο του αδελφού της, έδλεπε όμως με άποροπισισμό τις φοβερές του στιγμές που ήταν η εκδήλωσις κάποιου έκφυλισμού κληρονομικού. 'Υπήρχαν στιγμές που ο αδελφός της έμαίνατο σαν ταύρος και παρεφέρετο σαν τρελλός, όταν ιδίως, έκανε στα χαρτιά. 'Όταν ήλθε τον βρήκε καταχρεωμένο. Πλήρωσε τούς δανειστάς του και προσπάθησε να τον φιλοτιμήση με τα πνευματικά του χαρίσματα άνώσειλα όμως.
'Ο Κάρσον παρουσίαστηκε στη ζωή της σαν μια άγχιδα ήλιου σε συννεφιασμένο ουρανό. 'Ηταν γερός, άθλητικός, ευγάριστος, καλός. 'Ο γιατρός ήταν καλός φίλος επίσης αλλά ήταν πολύ άποροφημένος από την επιστήμη του.
Τήν λυπήσε πολύ η προηγουμένη βραδυά, όταν μπροστά στον συμπληθικό μολαγοινό αυτόν νέο φάνηκε ο αδελφός της σε τέτοια γάλια.
Βυθισμένη στην αντίγραφη, είδε τον Δίξον να μπαίνει. 'Ηταν πολύ άνησυχος. Περπάτησε λίγο νευρικά μέσα στο σαλόνι και κατόπιν άνέβηκε επάνω.
'Υστερα από λίγα λεπτά, άκουσε το κουνούνι της έξω πόρτας και είδε τον Βά—Σου ν' ανοίγη.
— 'Ενα κύριο τέλει το αδελφό σας, είπε.
— Σου έδωκε το επισκεπήριό του Βά;
— 'Όχι. Είναι πρόστυχο άνθρωπος.
— 'Ο κύριος είν' επάνω νομίζω. Εϊδοποίησε τον.
Μετά λίγα λεπτά ο Δίξον μπήκε μέσα στο σαλόνι γλωμός. Τα χέρια του τρέμανε.
— Τρέσσα, είπε, μπορείς να μου δανείσης ένα ποσόν;
'Ηταν πολύ συνηθισμένη σε παρόμοιες αίτήσεις του.
— Πόσα θέλεις;
— Είκοσι λίρες.
Τό ποσόν την εξέπληξε. Συνήθως ζητούσε μια ή δυο λίρες.
— Είκοσι λίρες! Πέρου, δέν μπορώ. Πήρες δώδεκα αυτό το μήνα. Πρόκειται πάλι για γουμμάτιο;
— Κάτι τέτοιο, μουρμούρισε. Είναι μεγάλη ανάγκη.
— Γι' αυτόν που περιμένει έξω; Ποιός είναι;
— Τί σημαίνει; Σου λέω πως πρέπει να γω τα λεπτά άμέσως.
Με τό ύφος του, θύμωσεν εκείνη.
— 'Αν μου πής ποιός είν' αυτός έξω και για ποιό σκοπό θέλεις τα γουμμάτια, θα τό σκαπώ...
Χτύπησε με το δεξί γούνο το τραπέζι κι' έγρασε το μελανοδοχείο.
(Συνέχεια στο επόμενο)

Δραματικά δηγήματα

ΤΟ ΡΕΒΕΓΙΟΝ του κόμητος ντέ Μπλεβικούρ

ΠΡΑΜΟΝΗ Πρωτοχρονιάς στον πύργο του κόμητος ντέ Μπλεβικούρ, στο Μπλαίξ Σαντρά, μιάν από τις ώραιότερες περιοχές της Γαλλίας. Θέλοντας να γιορτάση το ρεβελιόν, όπως κάθε χρόνο, ο κόμης προσκάλεσε όλους τους γειτονικούς του πυργοδεσπότες και λίγο πριν από τα μεσάνυχτα, βρέθηκαν όλοι συγκεντρωμένοι στη μεγάλη αίθουσα του πύργου.
'Ο κόμης ντέ Μπλεβικούρ μόλις είχε κλείσει τα πενήντα του χρόνια. Ζούσε στον πύργο του σαν ευπατρίδης του «παλαιού καλού καιρού» και όπως οι πρόγονοί του, έτσι κι' αυτός ένόμιζε πως είχε δικαιώματα πάνω σ' όλες τις γυναικές των έργατών του. 'Η κόμισσα ντέ Μπλεβικούρ, δέν έδινε την παραμικρή προσοχή στις έλασφρότητες αυτές του συζύγου της. Ποτέ δέν του έκανε σκηνές. Και η ζωή του πύργου κυλούσε ήσυχα, χωρίς έπεισόδια και χωρίς διαπραράξεις.
— ΕΞΕ—
Τα θεώρατα κούτσουρα σπιθοβολούσαν μέσα στο γιγαντιαίο τζάκι της τραπεζαρίας του πύργου. Τό χιόνι έπεφτε έξω πυκνό. Χιονίζει εδώ και ένα μήνα. Τό κυνήγι του λύκου ήταν έξαιρετικά ένδιαφέρον κατά τον βαρύν εκείνον χειμώνα.
Οι πυργοδεσπότες με τούς καλεσμένους τους κάθισαν γύρω από το άπέραντο δρύινο τραπέζι, τό φωτισμένο με ασημένια καντηλέρια. Και καθώς προχωρούσε το γεύμα, ο ένας μετά τον άλλον, οι καλεσμένοι άφηγούντο κι' από μιάν ένδιαφέρουσα ιστορία, σύμφωνα με την παράδοση του παλιού καιρού. Παραμονή Πρωτοχρονιάς!
Κάποια στιγμή, ήρθε και η σειρά του έφημεριού του Λανσύ, ο όποιος είχε την τιμητική θέση μεταξύ των προσκεκλημένων.
— 'Η σειρά σας, άθωά! φώναξαν οι καλεσμένοι με μια φωνή.
— Δέν έχω τίποτε να σας πώ, άπήνησε ο άθωός. Δέν βαρεθήκατε να σας επαναλαμβάνω κάθε χρόνο τις περιπέτειές μου στη χώρα των Ζουλού; Δίνω τον λόγο στον κόμητα ντέ Τεμπάλ. Δέν είναι μονάχα ύπέροχος άφηγητής, αλλά και ξέρει να είναι πάντοτε άναεωμένος, ώστε να μίν επαναλαμβάνη γνωστά πράγματα.
'Ολοι κύτταξαν τον κόμητα ντέ Τεμπάλ. 'Εκείνος περίμενε να τον παρακαλέσουν ακόμα λίγο και ύστερα, άρχισε:
— 'Εστω. 'Απόψε, όμως, η ιστορία μου θα είναι πολύ σύντομη. 'Εδώ και πέντε χρόνια...
Δέν προχώρησε. Τήν ίδια στιγμή, η πόρτα της τραπεζαρίας άνοιξε και παρουσιάσθηκε στο κατώφλι της η γρηά ύπρητρια Νοεμί.
— 'Ακόμα δέν κοιμήθηκες, Νοεμί; φώναξε πρόσχα ο κόμης ντέ Μπλεβικούρ. Μά είναι πολύ άργά. Και

στην ηλικία σου δέν πρέπει να...
— Κύριε κόμη, ψιθύρισε η Νοεμί, με διατακτικό ύφος, Ζητώ συγγνώμη που σας ένοχλώ, άλλ' είναι άνάκη να σας πώ κάτι ιδιαίτερος...
'Ο κόμης ντέ Μπλεβικούρ, περιέργος από τό μυστηριώδες ύφος της γρηάς ύπρητριας, ζήτησε συγγνώμη από τούς καλεσμένους του και βγήκε έξω.
— Τί συμβαίνει, λοιπόν, Νοεμί; Γιατί φαίνεσαι τόσο άναστατωμένη;
— 'Ας με συγχωρήση ο κύριος κόμης, άπήνησε η γρηά, αλλά είναι μέσα κάποια άγνωστη γυναικία και ζητεί να σας ιδί άμέσως, τώρα. Μοϋ είπε ότι θέλει να σας δη ιδιαίτερος, μονάχος. Είναι μια χωρική, άρκετά ηλικιωμένη και φαίνεται πολύ θλιμμένη.
— Μά της πής να περιμένη, είπε ο κόμης. Δέν μπορώ τώρα ν' αφήσω τούς καλεσμένους μου.
— Της τώπα, αλλά δέν έννοει να μ' άκούση. Γι' αυτό και πήρα τό θάρρος να σας ένοχλήσω.
— Πέρασε την στη σάλλα, είπε ο κόμης. Και αν άρνηθή, πέσ' της να φύγη, χωρίς να με ιδί. Πήγαινε, Νοεμί και ύστερα πλάγιασε να κοιμηθής.
— 'Εγώ, άπήνησε η κόμισσα ντέ Μπλεβικούρ.
— 'Εχω ένα γράμμα για την κυρία κόμισσα κι' ένα δέμα για τον κύριο κόμητα.
'Η κόμισσα ξεδίπλωσε τό γράμμα και τό διάβασε. Με την πρώτη ματιά που έφριξε στον γραφικό χαρακτήρα, κατάλαβε ότι ήταν γραμμένο από τον άνδρα της.
— 'Ωραία! είπε, τρέμοντας από την άγανάκτηση.
Και παίρνοντας τον έφημερίο από τό μπράτσο η κόμισσα, βγήκε έξω, άλύγιστη και κατάπληκτη.
'Η χωρική την παρηκολούθησε μ' ένα βλέμμα, γεμάτο συμπόνια. Δυό μεγάλα δάκρυα έλαμψαν στα μάτια της. Κατόπιν προχώρησε προς τον κόμητα, άνοιξε την μπέστα της και άφησε πάνω στο τραπέζι ένα δέμα, τυλιγμένο με κουρέλια.
— Είναι τό πρωτοχρονιάτικο δώρο σας, είπε. Τό παιδί γεννήθηκε λίγο πριν από τα μεσάνυχτα. 'Ηταν νεκρό. 'Ηλθα εδώ μ' ένα έλικηθρο. Είναι τό παιδί που κάνατε με την κόρη μου. 'Η άμοιρη πέθανε πάνω στον τοκετό.
Και η χωρική, άφου είπε αυτά τα λόγια, άπισθοχώρησε και στάθηκε άκίνητη, με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος, σαν Νέμεσις. Οι παριστάμενοι είχαν βουβαθή από την κατάπληξη.
'Ο κόμης πλησίασε στο τραπέζι, πήρε τό δέμα με τό νεκρό βρέφος και βγήκε έξω.
— 'Απαγορεύω σε όλους να με άκολουθήσουν, είπε.
Προς την αύγη, οι καλεσμένοι του πύργου που είχαν μείνει, βλέποντας ότι ο κόμης δέν φαινότανε, άρχισαν να ψάχνουν προς άνεύρεσίν του. Σε λίγο ο Γκοντράν ντέ Λας και ο κόμης ντέ Τεμπάλ, έβρισκαν τον Ματθαίον ντέ Μπλεβικούρ κρεμασμένο από τον κλάδον ενός έλατου, μέσα στο δάσος του Φράς. Είχε άφισει τό πεθαμένο μωρό στη ρίζα του δέντρου κι' ένας λύκος είχε φάει τό κρανίο του...
Σε λίγο έβρισκαν τον Μπλεβικούρ κρεμασμένο από ένα δένδρο.

Κι' επιστρέφοντας μέσα στην τραπεζαρία, ο κόμης ντέ Μπλεβικούρ είπε στους καλεσμένους του:
— Είναι μια χωριάτισσα, που έπιμένει να με ιδί.
Δέν είχε καλά-καλά προφθάσει να τελειώση, όταν η πόρτα της τραπεζαρίας άνοιξε και μπήκε μέσα μια μεγαλόσωμη χωρική, ίσαμε σαράντα χρόνων.
— Ποιός είναι ο κόμης Ματθαίος ντέ Μπλεβικούρ; ρώτησε.
— 'Ολοι κυττάχθηκαν με βλέμμα γεμάτο άπορία. 'Ο κόμης σηκώθηκε από τη θέση του και προχώρησε προς την άγνωστη γυναικία.
— 'Εγώ είμαι, είπε.
— 'Α! έκανε η χωρική. Και η κόμισσα ποιά είναι;
— 'Εγώ, άπήνησε η κόμισσα ντέ Μπλεβικούρ.
— 'Εχω ένα γράμμα για την κυρία κόμισσα κι' ένα δέμα για τον κύριο κόμητα.
'Η κόμισσα ξεδίπλωσε τό γράμμα και τό διάβασε. Με την πρώτη ματιά που έφριξε στον γραφικό χαρακτήρα, κατάλαβε ότι ήταν γραμμένο από τον άνδρα της.
— 'Ωραία! είπε, τρέμοντας από την άγανάκτηση.
Και παίρνοντας τον έφημερίο από τό μπράτσο η κόμισσα, βγήκε έξω, άλύγιστη και κατάπληκτη.
'Η χωρική την παρηκολούθησε μ' ένα βλέμμα, γεμάτο συμπόνια. Δυό μεγάλα δάκρυα έλαμψαν στα μάτια της. Κατόπιν προχώρησε προς τον κόμητα, άνοιξε την μπέστα της και άφησε πάνω στο τραπέζι ένα δέμα, τυλιγμένο με κουρέλια.
— Είναι τό πρωτοχρονιάτικο δώρο σας, είπε. Τό παιδί γεννήθηκε λίγο πριν από τα μεσάνυχτα. 'Ηταν νεκρό. 'Ηλθα εδώ μ' ένα έλικηθρο. Είναι τό παιδί που κάνατε με την κόρη μου. 'Η άμοιρη πέθανε πάνω στον τοκετό.
Και η χωρική, άφου είπε αυτά τα λόγια, άπισθοχώρησε και στάθηκε άκίνητη, με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος, σαν Νέμεσις. Οι παριστάμενοι είχαν βουβαθή από την κατάπληξη.
'Ο κόμης πλησίασε στο τραπέζι, πήρε τό δέμα με τό νεκρό βρέφος και βγήκε έξω.
— 'Απαγορεύω σε όλους να με άκολουθήσουν, είπε.
Προς την αύγη, οι καλεσμένοι του πύργου που είχαν μείνει, βλέποντας ότι ο κόμης δέν φαινότανε, άρχισαν να ψάχνουν προς άνεύρεσίν του. Σε λίγο ο Γκοντράν ντέ Λας και ο κόμης ντέ Τεμπάλ, έβρισκαν τον Ματθαίον ντέ Μπλεβικούρ κρεμασμένο από τον κλάδον ενός έλατου, μέσα στο δάσος του Φράς. Είχε άφισει τό πεθαμένο μωρό στη ρίζα του δέντρου κι' ένας λύκος είχε φάει τό κρανίο του...
Σε λίγο έβρισκαν τον Μπλεβικούρ κρεμασμένο από ένα δένδρο.

ΤΑ ΜΑΘΑΤΕ: Η Ζανέτ Γκαϊβόνο, η διάσημος βεντέττα του Χόλλυγουντ, παντρεύτηκε. Δεν πήρε όμως, ήθοποιό. Υπακούοντας μονάχα στη φωνή της καρδιάς της, γύρισε τις πλάτες στον έλλοιο τούδε γόητα της οθόνης που την πολιορκούσαν και συνέδεσε τη ζωή της με τον Άντριαν, τον διάσημο αένδυματολόγο της αμερικανικής κινηματογραφουπόλεως.

Ο Άντριαν αυτός, εύρισχόμενος από δεκαετίας στην πρωτεύουσα του σινεμά, εσχεδιάζεε κοστούμια για έλλοιους τούδε γόητες και τις γόησσες της Μέτρο Γκόλνουντ Μάνιερ, καθρθώσας ν' αποκτήσει απόλυτο θέστον στα ζητήματα του ντυσίματος. Καλλιτέχνης από κεφαλής μέ-

τρός ήταν έκρηξη βουβής. Ένας ήρωας άρκετά καλός, ο Χέρμπερτ Μούλτον, συνεκίνησε για πρώτη φορά την άγνη μέχρι τότε καρδιά της Ζανέτ. Έπστερα, ήρθε η σειρά άλλων ήθοποιών του «βουβού» μεταξύ των οποίων ο Άλ Σκότ και ο Σύντελλ Πέκ. Τον δεύτερον μάλιστα τον παντρεύτηκε η Ζανέτ πάνω σε μια κρίση ένθουςιασμού, για να τον χωρίσει ύστερ' από δύο εβδομάδες! Κατόπιν, η Ζανέτ συνεδέθη με διαφόρους. Άλλά το πρώτο της μή εφημέριο αλλά πραγματικό έρωτικό αίσθημα, τ' ένοιωσε η Ζανέτ όταν γνώρισε τον ράφτη της.

Όπως λέει ο Άντριαν, η Ζανέτ τον συνεκίνησε πρώτα ως καλλιτέχνη και ύστερα ως άνδρα. Ο ραφηναιρισμένος

Ένα άστéρι:

Ζανέτ Γκαϊβόνο

χος ένδχωνα, μορφωμένος δυο λίγος και όμορφος σαν ήμιθεός, ο Μεξικανός αυτός μπορεί να σταθί άφοβα πλάι σ' έλλοιους τούδε Δόν Ζουάν του κόσμου. Έν τούτοις, μέχρις ότου γνωρίσει την Ζανέτ Γκαϊβόνο, ο Άντριαν δεν ήξερε τί θα πη έρωας. Και κάθε όμορφη γυναίκα που έδλεπε, την έδλεπε με μάτια... ένδυματολόγου.

Η μόνη γυναίκα με την όποιαν του άρεσε να κάνει συντροφιά, πριν συνδεθί με την Ζανέτ, ήταν η Γκρέτα Γκάρμπο, η όποια του ανταπέδιδε την εκτίμησή και τη φιλία με μεγάλη εύχαριστήση. Και ουσικά, αν τώθελε ο Άντριαν, θα μπο-

Άντριαν

παντρεύτηκε τον ράφτη του:

ρούσε να γράφει την πιο αυθεντική βιογραφία της «Θείας Γκρέτα». Δεν θα το θελήση όμως, ποτέ, παρά μόνον τη μέρα που θα μάθι να ποδιδή τα ξένα μουσικά. Πράγμα που είναι πολύ άμφίβολο, έλλωστε.

Το αίσθημα του Άντριαν με την Ζανέτ Γκαϊβόνο ήρχισε μαζί με το γύρισμα της ταινίας «Οι τρεις άγίες της Νανέττας». Η υπόθεσις του έργου είναι γνωστή: Η Νανέττα, μια μικρή επαχθιστοπούλα, έρχεται στη Νέα Υόρκη και γίνεται άστο κομψόττος και όμορφιάς. Τρεις άνδρες, ο Φρόνσορ Τόν, ο Ρομπέρτ Μοντγκόμερο κι' ένας άλλος ήθοποιός, μικρότερος όλκής, την πολιορκούν στεννώτατα, προσπαθώντας με κάθε τρόπο να έκπορθήσουν το φουόριο της καρδιάς της. Ποιός θα κερδίσει στο τέλος; Να κάτι που δεν θα το μάθουμε ποτέ. Γιατί, με το τελευταίο γύρισμα της κανιβέλλας του όπερατέρου, κινητής του έρωτικού αυτού άγώνος άπεδείχθη ο Άντριαν, άφίνοντας τους έλλοιους... σύβουλος!

Πριν άγαπήσει και παντρευθί τον Άντριαν, η Ζανέτ Γκαϊβόνο είχε γνωρίσει άρκετές αίσθηματικές περιπέτειες. Η κοπέλλα αυτή με το άγγελικό πρόσωπο και το βρος σιγανωπαπαδιάς, έχει τέτοιο ήφαιστειώδες ταμπεραμέντο, όστε να μη μπορεί να μείνι χωρίς έρωτικό δεσμό. Έτσι τουλάχιστον ήταν πριν παντρευθί τον Άντριαν. Από τώρα και πέρα, δεν ξαναθα είθί γίνι.

Η πρώτη της περιπέτεια χρονολογείται από το 1927, τότε που ο κινηματο-

ατός ένδυματολόγος πρώτα πρόσεξε τις άρμονικές γραμμές του σώματος της γοητευτικής βεντέττας και ύστερα σκέφθηκε ότι ή βεντέττα αυτή ήταν επί πλέον καίμ,γυναίκα! Ήταν μια εποχή, που ο Άντριαν είχε κουρασθί από το επάγγελμά του. Τα ιστορικά κοστούμια που του είχαν αναθέσει για το φίλμ της Μαρίας Άντουανέττας τον είχαν κουράσει πολύ και δεν είχε πιά καμιά όρεξη για δουλειά. Έξαρνα, του παρουσίασαν τη Ζανέτ και του είπαν να την ντύσει για το φίλμ της Νανέττας. Η σκέψις ότι θα μπορούσε να δημιουργήσι κάτι τι το καινούργιο, χωρίς να είναι όπορευμένος ν' ακολουθί το άσθηρό ιστορικό πλαίσιο, όπως συνέδη με το φίλμ της Άντουανέττας, τον ένθουσίασε και αμέσως έπεσε στη δουλειά με τα μούτρα.

— Να πώς πρέπει να ντυθίτε! Και ν' αλλάξτε αυτό το χτένισμα! Και όχι πιά αυτό το μακιγιάζ. Μη μιλάτε καθόλου και άφήστε με να σας μεταμορφώσω σε άληθινή πριγκίπισσα!

Και η Ζανέτ, γοητευμένη από την πιστικότητα και το κόπος άταρχικό ύφους του μεγάλου αυτού άστέτη άφειθηκε στα χείρα του, χωρίς να εκφράζι την παρομοική γνώμη. Το αποτέλεσμα είναι γνωστό. Η έπιτυχία της στις «Τρεις άγίες της Νινέττας» απέτέλεσε άληθινόν θρίαμβο και έβλες ο κόσμος έμεινε έκθαμβος μπροστά στις υπέροχες κρεασίδον του Άντριαν.

Πώς άρχισαν τα έρωτόλογα μεταξύ της Ζανέτ και του ράφτη της; Από

μά... φιλοσοφική συζήτηση! Το πράγμα είναι τόσο καταπληκτικό, όστε αξίζει τον κόπο να το αναφέρουμε. Μια μέρα που η Ζανέτ μιλούσε με τον Άντριαν για το φίλμ που «γύριζε» ή κουβέντα έφθασε, από λόγο σε λόγο, στα θεωρήματα του Σπινόζα και στις σκέψις του Πασκάλ! Κατάπληκτος ο Άντριαν που έδρισκε την Ζανέτ κατατοπισμένη στα προσφιλή θέματα που άπασχολούσαν κι' αυτόν στις ώρες της άναπαύσεώς του, της έστειλε την άλλη μέρα μερικά φιλοσοφικά βιβλία. Έκείνη τα ρούφηξε κοριολεχτικώς και το επόμενο βράδυ, έαναμιλήσαν ως τα ξημερώματα για φιλοσοφία.

Η φιλοσοφική συζήτησις, όμως, μεταξί ενός άνδρος και μιας γυναίκος, άποτελεί πολύ όλισθηρό έδαφος για τη γυναίκα. Γιατί, από τις γενικές παρατηρήσεις καταλήγουν οι συζητητάι σε παρατηρήσεις πιο λεπτομερείαιες και οι άφηρημένες ιδέες παραχωρούν πολύ γρήγορα τη θέση τους σε άλλες ιδέες, πιο χειροπιαστές. Έτσι, από λόγο σε λόγο, ένα βράδυ ο Άντριαν έπρόφερε τις δυο μοιραίες λέξεις: «Σας αγαπώ».

Τις δυο αυτές λέξεις για να της προσέη ο Άντριαν, που ήταν ένας τζέντλεμαν, περιμεινε ποώτα να δεχθαιθί για την καρδιά του και για την καρδιά της Ζανέτ.

Έπιηκολούθησε ένα ταξίδι, το όποιο έκαμαν μαζί, συνοδευόμενοι από την μητέρα της καλλιτέχνιδος, ως την διώρυγα του Παναμά.

Και στο ταξίδι αυτό, ένα βράδυ που τα άστéρα έλαμπαν στον ούρανό, ο Άντριαν κέρασε με άρκετη δεξιοτήτα—για πρώτη φορά στην ζωή του αυτό—στο δάχτυλο της Ζανέτ ένα δαχτυλίδι που είχε επάνω του χαραγμένες τις λέξεις: «Ζανέτ, σέ αγαπώ, Άντριαν».

Πέρασε ένας χρόνος έως την ημέρα του γάμου των και διάφορες φήμες άρχισαν να κυκλοφορούν. Μεταξί άλλων, και ή φήμη ότι ή όμορφη Ζανέτ θα παντρευότανε τον γοητευτικό Τάυρον Πόουσο. Οι δυο έρωτευμένοι τα άκουγαν αυτά και χαμογελούσαν. Την ίδια εποχή αυτοί περνούσαν τις ώραιότερες μέρες ως άραβωνιασμένοι. Και τον περασμένο Αυγουστο παντρεύτηκαν άπλά και άπείριττα στην Ριοδύμα.

Ός μάρτυράς των είχαν τον διευθυντή της διαφημίσεως και τον σωφέρ της Ζανέτ.

Σήμερα η Ζανέτ και ο Άντριαν είναι το πιο εύτυχισμένο ζευγάρι του Χόλλυγουντ.

ΚΛΑΝΤ ΜΕΖΑΝ

Γύθυμοι διάλεγοι "Ένας... γενναίος του Π. Γουντχάουζ"

(Η σκηνή σ' ένα από τους δρόμους του Χόλλυγουντ. Ο νεαρός Μόντροζ Μούλινερ, βοηθός του Σέλλεν, του ρεζιισέριμιάς μεγάλης κινηματογραφικής εταιρείας συζητεί με την άραβωνιαστικιά του, τη νεαρή και νεόβγαλη ήθοποιό Ροζαλία Μπέμις)

ΡΟΖΑΛΙΑ.— Είμαι σίγουρη πως ούτε και σήμερα μιλήσεις στον διευθυντή σου τον κ. Σέλλεν για την άξηση του μισθού σου.

ΜΟΝΤΡΟΖ.— Δεν είναι ακόμα καιρός. Σου είπα και άλλοτε πως πρέπει να δοθί ή κατάλληλη εύκαιρία...

ΡΟΖΑΛΙΑ.— Αυτές είναι δικαιολογίες, αγαπητέ μου. Άπλοδστατα, δεν τολμάς να πης τίποτα στον κ. Σέλλεν για τον μισθό σου, επειδή είσαι δειλός και τον φοβάσαι!... Αυτό είναι όλο!

ΜΟΝΤΡΟΖ (κατακόκκινος από ντροπή).— Δεν έχεις δίκιο, αγαπημένη μου. Έγω άρκετό θάρρος και τόλμη. Άλλά το ζήτημα αυτό πρέπει να κανονισθί σε μια ώρα που ο κ. Σέλλεν να μην είναι στα νεύρα του. Και ξέρεις καλά πως αυτή την εποχή ο διευθυντής μου είναι όλο νεύρα εξ αίτίας του νέου φίλμ που πρόκειται να γυρίσει ή εταιρία μας. Πρόκειται για το φίλμ στο όποιο θα παίξης και σύ, την «Μάυρη Άφρικη» και που θα είναι ένας σωστός ύπερολοσόος.

ΡΟΖΑΛΙΑ.— Άς περιμένουμε λοιπόν να τελειώσι και το φίλμ αυτό για να περάσουν τα νεύρα του κ. διευθυντού.

ΜΟΝΤΡΟΖ (που θέλει ν' αλλάξει κουβέντα).— Άλήθεια! Τάμαθες, Ροζαλία. Έφεραν επί τέλους τον μεγάλο άγριο γορίλλα, που πρόκειται να γυρίσει ώρισμένες σκηνές στο έργο αυτό. Του έφτιαξαν ένα μεγάλο σιδερένιο κλουβί και τον έκλεισαν μέσα. Είναι σωστό τέρας. Λένε ότι σκότωσε 32 ανθρώπους στην Άφρικανική ζούγκλα ως ότου τον συλλάβουν. Πάμε αν θέλεις να τον δούμε. Έστ' μάλιστα που πρόκειται να παίξης σ' αυτό το φίλμ, πρέπει να συνηθίσεις στην έπαφή με το τέρας.

ΡΟΖΑΛΙΑ.— Ό,τι που θα σου έλεγα κι' εγώ να με συνοδεύσεις ως εκεί. Έχω όμως ραντεβού έξω από το κλουβί το τεράτος με τον Τζάκ Φορσντάιχ, τον περίφημο κυνηγό άγριών ζώων, για να μου εξηγήσει ώρισμένες σκηνές του έργου, που διαδραματίζονται στην ζούγκλα. Τον γνωρίζεις βέβαια τον κ. Φορσντάιχ. Είπε ο ψηλάς εκείνος μουστακαλής άνδρας, που ή εταιρία σου προσέλαβε ως ειδικό σύμβουλο την ταινία «Μάυρη Άφρικη» επειδή έχει μεγάλες γνώσεις από τις άφρικανικές ζούγκλες.

ΡΟΖΑΛΙΑ.— Ό,τι που θα σου έλεγα κι' εγώ να με συνοδεύσεις ως εκεί. Έχω όμως ραντεβού έξω από το κλουβί το τεράτος με τον Τζάκ Φορσντάιχ, τον περίφημο κυνηγό άγριών ζώων, για να μου εξηγήσει ώρισμένες σκηνές του έργου, που διαδραματίζονται στην ζούγκλα. Τον γνωρίζεις βέβαια τον κ. Φορσντάιχ. Είπε ο ψηλάς εκείνος μουστακαλής άνδρας, που ή εταιρία σου προσέλαβε ως ειδικό σύμβουλο την ταινία «Μάυρη Άφρικη» επειδή έχει μεγάλες γνώσεις από τις άφρικανικές ζούγκλες.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Ο Φορσντάιχ περιμένει έξω από το κλουβί του θηρίου, γαϊδεύοντας το με ένα μακρό μπασιτόνι. Μόλις βλέπει την Ροζαλία, τρέχει να την προύπαντήση και χωρίς να ρίξει ούτε μια ματιά στο συνοδό της, την οδηγεί κοντά στο κλουβί του γορίλλα. Ο Μοντροζ τους παρακολουθεί χωρίς να πλησιάζι το κλουβί).

Φορσντάιχ.— Λοιπόν, χαριτωμέ-

νη δεσποινίς, σέ φοβίσει μήπως το ζώο αυτό;

ΡΟΖΑΛΙΑ.— Γιατί να σέ το κρύψω; Φαίνεται τόσο άγριο! Έσείς δεν φοβάστε καθόλου;

ΦΟΡΣΝΤΑΙΧ (με ύφος περιφρονητικό).— Πφφ!... Να φοβηθί αυτό το ψοφίμι! Έχει γούστο! Έγώ τα γνωρίζω άρκετά αυτά τα φοβερά θηρία, (με ύφος ύπεροπτικό). Κάποτε στην Άφρικανική ζούγκλα κυνηγούσα μοναχός μου. Εαφρικά άκούω έναν τρουερό θύροβο και βλέπω να πηδούν από τα δέντρα μπροστά μου δυο πελώριο γορίλλες και να μου δείχνουν τα μεγάλα τους δόντια. Χωρίς να χάσω την ψυχραιμία μου, ξεκρεμώ από τον ώμο μου την καρμπίνα μου και μπάμ-πούμ, με δυο μονάχα τουφεκίες τους ξαπλώνω χάμω!

ΡΟΖΑΛΙΑ (χτυπώντας τον συγκεκριμένο και με μεγάλο θαυμασμό).— Έχετε μεγάλο θάρρος, κύριε Τζάκ!

ΦΟΡΣΝΤΑΙΧ (με κομπασμό).— Μπροστά στα θηρία και τις γυναίκες πρέπει κανείς να δείχνι πάντοτε πως είναι γενναίος. (Θωπευτικά). Έρχεσθε άπόψε να δεϊνήσωμε μαζί! Είναι τόσο εύχαριστη ή συντροφιά σας!

ΡΟΖΑΛΙΑ (με φανερή συκίνηση).— Όχι... εύχαριστώ. Πρόκειται να δεϊνήσω με τον κ. Μούλινερ (άπευθυνόμενη στον άραβωνιαστικό της) Μοντροζ. Έλα να σου γνωρίσω τον κ. Φορσντάιχ.

(Ο Μούλινερ δίδει με ψυχρότητα το χέρι του στον Φορσντάιχ. Εκείνος τον σφίγγει δυνατά κάνοντας τον να πονέσει).

ΦΟΡΣΝΤΑΙΧ (προς τον Μοντροζ).— Χαίρω πολύ κύριε (προς την Ροζαλία). Έστω. Δειπνούμε μαζί ένα άλλο βράδυ. —(Και προς τους δυο). Χαίρετε. (Άπομακρύνεται κομπάζοντας).

ΡΟΖΑΛΙΑ (έπειτα από άρκετη ώρα σιωπής).— Όταν να μονολογί, ενώ παρακολουθεί τον Φορσντάιχ που έρχεται στο βάθος του δρόμου).— Άνδρας μια φορά!

ΜΟΝΤΡΟΖ (παγερά).— Ποιός;

ΡΟΖΑΛΙΑ.— Ο Φορσντάιχ. Άκουσες; Αυτό θα πη θάρρος! Να μην τρέμη

οδτε μπροστά στα θηρία! Αυτός έπρεπε ναμναι στη θέση σου, να δης πως θα φορόταν στον κ. Σέλλεν. Θα τον χτυπούσε ομικά στον ώμο και θα τούλεγε. «Γέρω Σέλλεν, θέλω άξηση!» Ένθ' έστ'... φοβάσαι και να τον παρακαλέσεις γι' αυτό.

ΜΟΝΤΡΟΖ (με πείσμα).— Δεν φοβόμαι καθόλου. Και μπορώ να του χτυπήσω κι' εγώ τον ώμο και να του ζητήσω άξηση. Άλλά... Βλέπεις Ροζαλία. Δεν είναι ακόμα καιρός. Αυτά τα γοηματικά ζητήματα, θέλουν τάκτ, λεπτότητα, και την κατάλληλη εύκαιρία. Τώρα, ο κ. Σέλλεν είναι πολύ άπασχολημένος. Δεν μπορώ εγώ να τον ένογώ για τέτοια άσχημαντα ζητήματα. Κατάλαβε.

ΡΟΖΑΛΙΑ (χωρίς να έχι πεισθί).— Ναι... ναι... κατάλαβα. Άλλά ές γυρίσω με τώρα, γιατί είναι πολύ άργά.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

(Την έπομένη στο σπίτι του Μόντροζ, η Ροζαλία κι' ο άραβωνιαστικός της συζητούν τρώοντας την ποτιγκα τους).

ΡΟΖΑΛΙΑ (με ύφος μυστηριώδες).— Έμαθες τα νέα Μοντροζ; Ο Φορσντάιχ....

ΜΟΝΤΡΟΖ (την διακόπτει νευρικά).— Άν αυτό το ύποκειμενο τόλιμπε να σε ποσοδάη θα του... θα θυμώσω πολύ, Ροζαλία!

ΡΟΖΑΛΙΑ (με χαμόγελο).— Μην έσαι άνόητος, Μοντροζ! Ο Φορσντάιχ λοιπόν ποτέσις στην Αίλα Μπέσταντ να παντρευθί! Έκείνη δέχτηκε και ο Φορσντάιχ της έπεε να τελέσουν τους γάμους τους μέσα στο κλουβί του γορίλλα, για ορκλάμα!

ΜΟΝΤΡΟΖ (καθησυχασμένος).— Θα ήταν πολύ έκκεντρικός ένας τέτοιος γάμος. Λοιπόν; Τι άπεφασισαν;

ΡΟΖΑΛΙΑ.— Η Αίλα φυσικά δεν δέχθηκε την πρόταση αυτή. Είπε πως με κανένα τρόπο δεν θα δεχόταν να μπη μέσα στο κλουβί του γορίλλα.

ΜΟΝΤΡΟΖ.— Δεν έχει και τόσο άδικο το χαρίτσι...

ΡΟΖΑΛΙΑ.— Άποδ λοιπόν εκείνη δεν δέχτηκε ο φίλος σου ο κ. Πίμπους,

—Νά με χτυπήσει το θηριο; Όχι δά!

ο δημοσιογράφος, ο οποίος έμαθε την ιδέα του Φορσντάιχ ήλθε και με βρήκε και μου είπε να δεχτώ οι δικοί μας γάμοι να γίνουν μέσα στο κλουβί του γορίλλα!

ROZAALIA (μ' αδιαφορία).— Άπλούστατα δεχτήκα! Δεν φαντάζομαι εσύ να έχεις αντίρρηση;

MONTPOZ (σάν να μ'ήν καταλαβαίνει).— Τί έκανε λέει; Τί απάντησες;

ROZAALIA (πεισματωμένη).— Απάντησα πως εγώ κι' εσύ θα κάμουμε τους γάμους μας μέσα στο κλουβί του γορίλλα.

MONTPOZ (προσπαθώντας να φανή ήρεμος).— Ο Ζώρζ Πίμπους σου το πρότεινε αυτό;

ROZAALIA.— Ναί! Ο Ζώρζ, ο φίλος σου.

MONTPOZ (κατ' ιδίαν χωρίς ν' ακούεται από την Ροζαλία).— Τόν άτιμο! Φταίω γ'ω που του διηγήθηκα την συνάντηση της Ροζαλίας με τον Φορσντάιχ και τους φόβους μου, μήπως εκείνη τον αγαπήσει για τ'ό θάρρος και την τόλμη του. Αυτή λοιπόν ήταν η βοήθεια που μου ύπεσέθη για να κουραλιάσω τ'ό γόητρο του Φορσντάιχ; Τόν άθλιο! Με κατέταραψε!

ROZAALIA.— Τί μουρμουρίζεις, Μόντροζ; Μήπως φοβάσαι να μπής μέσα στο κλουβί του γορίλλα;

MONTPOZ.— Δεν είναι αυτό. Άλλά κέφου, Ροζαλία, δεν ταιριάζει να κάμω με τ'ό γάμο μας υπ'όψηση ροκλάμας. Δεν είναι καθόλου σωστό. Έγώ είμαι σοβαρός άνθρωπος και δεν έγνοώ καθόλου, να καθόλου.....

ROZAALIA.— Ωστε άρνείσαι;

MONTPOZ.— Δεν είπα αυτό, αλλά...

ROZAALIA (έντονα).— Φοβάσαι λοιπόν;

MONTPOZ (δειλά).— Καθόλου, αλλά...

ROZAALIA (νευρικά).— Φοβάσαι! Αυτό είναι έλο! Κι' εγώ κάθουαι και συζητώ μ' έναν δειλό! (Αποφασιστικά). Άλλά άκουσε να σου πώ: Άπεφάσισα να παντρευτώ μέσα στο κλουβί του γορίλλα γιατί, όπως μου είπα κι' ο φίλος σου ο κ. Πίμπους, θα γίνη μεγάλος θόρυβος από τις εφημερίδες και θ' άκουσθ' τ'ό δ'νομά μου σ' έλο τόν κόσμο όπως άκούεται και τ'ό όνομα της Μαρλένε Ντ'ήτριχ. Λοιπόν, έν εσύ δεν δεχθής να γίνουαι ο γάμοι μας μέσα στο κλουβί του γορίλλα, θα παντρευτώ τόν Φορσντάιχ. (Φεύγει με θυμό). Χαίρετε... Καί σέψου καλά αυτά που σοβ' είπα!

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

(Στ'ό γραφείο του δημοσιογράφου Τζώρτζ Πίμπους. Έτοιμάζεται να φύγη, όταν άνοιγη ή πόρτα και μπαίνεαι ο Μόντροζ Μοδλίμπερ).

ZQZP.— Καλώς τόν Μόντροζ. Έλθεαι όμως σ'ε άκατάλληλη ώρα, γιατί φεύγει.

MONTPOZ (έξω φρονών).— Οραίμ' μου τ'ό κατάρασε, Τζώρτζ! Έγώ περιμένα να με βοηθήσει και σ'ε με κατέταραψες, με την πρόταση που έκαμες στην Ροζαλία.

ZQZP (φύσημα).— Άλήθεια, έκείνη μου είπα πως άρνείσαι να κάμεται τ'ό γάμος σας μέσα στο κλουβί του γορίλλα. Και όμως, η εταιρία σου μ'ε ζητά να διαφημίσουμε πολύ αυτό τ'ό ζώο. Βρήκα λοιπόν πως αυτός ο τρόπος ήτανε μια από τις καλύτερες ροκλάμες. Έτσι...

MONTPOZ.— Επρότεινες στην Ροζαλία να στεφανωθούμε μέσα στο κλουβί, της ξεσήλωσες τ'α μυαλά και τώρα κινδυνεύει να μ' άφιση στ'α κούα, γιατί εγώ

είμαι π'ό λογιχός κι' από τους δύο σας, και δεν ε' κάμω ποτέ την κουταμάρα να μπώ στο κλουβί του θηρίου. Είναι η άλήθεια ότι προσπάθησα να κάμω φίλο τόν γορίλλα και τόν φιλοδώρησα ένα σωρό μπανάνες. Έπειτα όμως σκέφθηκα πως οι γορίλλες δεν είναι καθόλου εύγνώμονες όπως οι ελέφαντες και πως οι κόποι μου πήγαν χαμένοι.

TZQZP.— Τέλος, δεν έχει σημασία γιατί βρήκαμε έναν άλλο τρόπο να δημιουργήσωμε θόρυβο γύρω από τ'ό ζώο.

Σ'ε λίγο θα σκηνοθετήσωμε μια δραπέτευση του. Τ'ό θηρίο θ' άφισθ' στους δρόμους του Χόλλυγουντ. Ο κόσμος θα τρομάξη, οι εφημερίδες θα γράψουν...

MONTPOZ (τρέμοντας).— Μά αυτό είναι επικίνδυνο! Μπορεί να πνίξη άνθρωπος.

TZQZP.— Άν πνίξη και μερικούς, δεν έχει σημασία. Θάνατοι κοινοί άνθρωποι, χωρίς αξία, αφού όλοι οι αστέρες εidoποιήθησαν να κρυφθούν. Άστα τώρα, πήγαινε και σ'ε να βρής καταφύγιο! Σ'ε μισή ώρα ο γορίλλας θα κυκλοφορη στ'ή πόλη!

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

(Ο Μόντροζ καταφεύγει στην κουρση ενός ουρανοξύστη απ' όπου βλέπει τόν κόσμο να τρέχη στους δρόμους. Έπειτα από αρκετή ώρα, άκούει σιμά του τ'ό κλάψιμο ενός παιδιού).

MONTPOZ (άπορώντας).— Τί διάβολο!... Ένα μωρό εδ'ω πάνω; Είναι δυνατόν! Πώς μπόρεσε να ανέβη... (με φόβο). Θεέ μου... Θα τ'ό άρπαξει ώρισμένως τ'ό θηρίο! Έχω άκουσει πως οι γορίλλες άρπάζουν μικρά παιδιά και σκαρφαλώνουν στ'α π'ό ψηλά σημεία. Ωστε ούτε εδ'ω δεν είμαι ασφαλής, αφού πιθανόν τ'ό τέρας να βρίσκεται κοντά μου. (Προσπαθεί να κινωθ' και βρίσκεται ξαφνικά αντίκρου στον γορίλλα. Τ'α χάνει και κλείνει τ'α μάτια του).

GORIALLAS (με φωνή ανθρώπου).— Μήπως τυχόν κύριε είσθε ο πατέρας τ'ού παιδιού;

MONTPOZ (άνοιγει τ'α μάτια του, και ψαχουλεύει τ'ό σώμα του).— Μιλεί ο γορίλλας... Άν δεν ύντερωθωμ'αι ώρισμένως τ'ό ζώο μ' έχει κατασπαράξει και εδ'ω είναι ο παράδεισος όπου τ'α ζώα μιλούν...

Γορίλλας (έξετάζοντας μ' έπιμονή τ'ό πρόσωπο του Μόντροζ). Ά! είσθε σεις που μου φέρατε κείνες τις ώραιες πανάνες! Δόστε μου λοιπόν τ'ό χέρι σας να σας εύχαριστήσω.

MONTPOZ (βρίσκοντας λίγο την ψυχραιμία του).— Μά δεν μου λέτε; Σεις μιλείτε έξαίσια τ'α άγγλικά. Είσθε λοιπόν η δεν είσθε γορίλλας;

GORIALLAS (γελώντας).— Τ' άγγλικά τ'α έμαθα στ'ό πανεπιστήμιο της Οξφόρδης πριν άποφασίσω να γίνω κινηματογραφικός αστέρας και να με κάμω ο έμπροσθαίριος μου γορίλλα!

MONTPOZ (με άμισθολα).— Ωστε λοιπόν δεν είσαι άληθινός γορίλλας;

GORIALLAS (γελώντας).— Όχι... είμαι ένας γορίλλας συνθετικός που βγήκα από τ'ό εργαστήριο του μάνατζέρμου!

MONTPOZ (δίδοντας του τ'ό χέρι).— Τότε χάρω πολύ... Έγώ ονομάζομαι Μόντροζ... Μόντροζ Μοδλίμπερ.

GORIALLAS.— Είμαι εύτυχός για την γνωριμία. Έγώ λέγομαι Κύριλλος Βαντεολέυ-Δάβερποντ. Και αφού γνωριστήκαμε, θα μ' έξηγησέτ'ε σ'ε κάτι. Για να δείξω στους ανθρώπους πως είμαι ένας άληθινός γορίλλας, π'όσα ένα μωρό μαζί μου, που τ'ό συνώδευε η μητέρα του περιπατο. Τώρα όμως δεν ξέρω τί να τ'α κάμω. Νά τ'ό γορίσα πίσω ο ίδιος δεν

γίνεται, γιατί υπάρχει κίνδυνος να μ'ε κτυπήσουν. Έπειτα, ένας γορίλλας ποτέ δεν έπιστρέφει τ'α μωρά που κλέβει. MONTPOZ (ένθουσιασμένος).— Μήν στενοχωρείσθε! Τ'ό πάω εγώ σπ'ίτι του.

(Ο γορίλλας σκύβει, παίρνει τ'ό μωρό, και τ'ό δίδει στ'όν Μόντροζ ο οποίος τόν άποχαιρειτά).

GORIALLAS (με γέλια).— Τώρα μπορείτε να κάνετε και τόν ήρωα! Κι' άν θέλετε, όταν θάρητε στην Νέα Υόρκη, έλάτε στ'ό «Λόττος Κλάμπ» να πάρωμε ένα ούισκω.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

(Στ'ό σπ'ίτι της μητέρας τ'ού μωρού. Η μητέρα κλαίει για την συμφορά που την βρήκε. Η Ροζαλία την παρηγορεί. Ο Φορσντάιχ στρίβει τ'α μουστάκια του συλλογιμένως).

FORSENTA-I-K (σκεφτικά).— Άν είχα μαζί μου την καρραμπίνα μου...

ROZAALIA.— Δεν τ' άρνείτε αυτό; Έσεις που κάνετε τ'ό γενναίο, φοβηθήκατε μόλις αντίκρουσάτε τ'ό θηρίο και τ'ό θάλατε στ'α πόδια (ειρωνικά). Και έπειτα θέλατε να παντρευθ'ε και μέσα στο κλουβί του!

FORSENTA-I-K (δ'ήθεν ειρωνικά).— Νά φοβηθ'ω εγώ... ο Τζάκ Φορσντάιχ... Έπρεπε να είχα την καρραμπίνα μου...

ROZAALIA.— Άστε τ'α λόγια, κύριε Φορσντάιχ (σάν να μονολογ'η). Κι' εγώ η κουτή παρ'ό λίγο να τ'α χαλάσω με τόν καυμένο τόν Μόντροζ, τόν θαυμάσιο αυτό άνθρωπο, ε'ε αίτίας σας!

(Έκείνη την στιγμή φαίνεται από μακριά ο Μόντροζ κρατώντας τ'ό μωρό στην άγκαλιά του. Η μητέρα τ'ού παιδιού τρέχει, παίρνει τ'ό παιδί στ'α χέρια της, τ'ό φιλεί και πέφτει στ'α πόδια τ'ού σωτήρα του. Η Ροζαλία τόν άγκαλιάζει).

ROZAALIA (με δάκρυα στ'α μάτια).— Μόντροζ... Έσύ τ'ό έσωσες; Άγαπημένο μου Μόντροζ. Θα κινδυνεύσεις; Πόσο σ'ε άδίκησαι! (Ψαχουλεύοντας τον). Μήπως τ'ό ζώο σ'ε κτύπησε;... (Κυττάζοντας περιφρονητικά τόν Φορσντάιχ). Και πού να ξέρης ότι η άφεντιά του δεν έκαμε ούτε ένα βήμα για να σώση τ'ό παιδί, αλλά τ'όβαλε στ'α πόδια μόλις φάνηκε τ'ό θηρίο!

MONTPOZ (περιφρονητικά).— Μπάρ... ΡΟΖΑΛΙΑ (άνήσυχη).— Μήπως σ'ε κτύπησε τ'ό θηρίο;

MONTPOZ (με γέλιο).— Νά με κτυπήσει... Όχι δά! Με μια γροθιά τ'ό κύλησα γάμω και πήρα τ'ό μικρό από τ'α χέρια του. Και τώρα, π'όσα, άγάπη μου! Κι' άν θέλ'ης, κάμωμε και τ'ους γάμους μας μέσα στο κλουβί του γορίλλα.

ROZAALIA (χαϊδεύοντας τόν Μόντροζ).— Όχι, άγάπη μου! Τρόμαξα πολύ σάν είδα στ'ό δρόμο τ'ό θηρίο. Καλύτερα να παντρευθ'ουμε σ' ένα μικρό εκκλησάκι.

(Άπομακρύνονται, ένθ' η Ροζαλία ρίχνει ένα βλέμμα γεμάτο περιφρόνηση στ'όν Φορσντάιχ).

ROZAALIA (στ'όν Μόντροζ).— Έπρεπε να έβλεπες τόν τρόπο τ'ού Φορσντάιχ μόλις είδε τόν γορίλλα... Αυτός ο γενναίος έτρεχε να κρυφθ'η σάν λαγός...

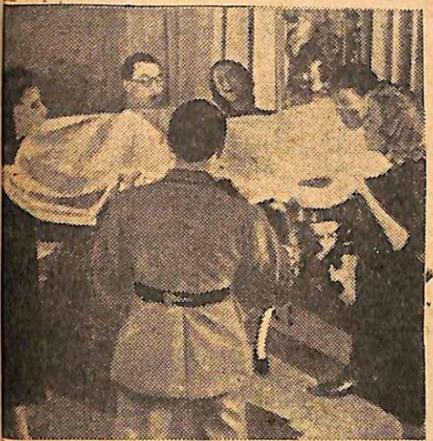
ΑΥΛΑΙΑ

Η. ΓΟΥΝΤΧΑΟΥΖ

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Φτερ'ό στ'όν άνεμο

Οι παίκται λαμβάνουν θέσιν γύρω σ' ένα σεντόνι, τ'ό όποιο κρατούν τετωμένο στ'ό ύψος τ'ού π'ώνωνος. Στ'ή μέση τ'ού

σεντονιού τοποθετείτε ένα φτερό δονιθός (βγαλμένο συνήθως από κάποιον μαζιλάρι). Κάθε παίκτης θα φυσά με τ'ό στόμα του τ'ό φτερό, σ'ε τρόπο ώστε να τ'ό απομακρύνη όσο μπορεί από τ'ή δική του πλευρά, και να τ'ό στείλη π'ρος την διεύθυνση τ'ών άλλων. Φυσικά, στ'ό μεταξύ, και οι άλλοι παίκται φυσούν τ'ό φτερό αντίθετως. Οι δύο παίκται που θα άφισουν να περάση τ'ό φτερό άναμεταξύ των και να πέση από τ'ό σεντόνι, έχασαν.

Οι γάτες και τ'α γαϊδούρια

Οι παίκται χωρίζονται σ'ε δύο ομάδες: Στ'ήν «ομάδα τ'ών γάτων» και στ'ήν «ομάδα τ'ών γαϊδουριών». Κάθε ομάδα εκλέγει κι' έναν άρχηγό. Ένα πρόσωπο που δεν συμμετεχει στ'ό παιγνίδι άναλαμβάνει να κούψη σ'ε διάφορα μέρη και σ'ε διάφορα δωμάτια καρραμέλλες.

Έπειτα δίδεται τ'ό σύνθημα και τ'α μέλη τ'ών ομάδων άρχίζουν να άναζητούν παντού τις καρραμέλλες. Μόλις ένας παίκτης άνακαλύψη μια καρραμέλλα, ύποχρεούται να φωνάξη «Χι-χάν» ή «αι-άου-μια-όου», αναλόγως άν είναι «γαϊδούρι» ή «γάτα».

Ο άρχηγός της ομάδας του άκούει, έρχεται και παραλαμβάνει την καρραμέλλα. Έάν μια «γάτα» και ένα «γαϊδούρι» άνακαλύθουν συγχρόνως μία καρραμέλλα, φωνάζουν φυσικά και οι δύο τ'ους άρχηγούς των, ο καθένας με τ'ή δική του φωνή. Τότε, όποιος άρχηγός άκούση ποωτήτερα και σπέυση γρηγορώτερα, εκείνος παίρνει την καρραμέλλα.

Όταν βοθηούν όλες οι καρραμέλλες, τ'ό παιγνίδι τελειώσε, και άνακηρύσσεται νικητής η ομάδα που βοήσε τις περισσότερες. Έκείνη η ομάδα τρώει και όλες τις καρραμέλλες.

ΔΙΚΤΥΩΙΟΝ

A-A-AP-BOY-GA-GO-AH-EP-ΛA-AIS-AOS-ME-MI-NE-NH-NOΣ-ΠE-POΣ-SI-TAI-TE-THE.

Αι άνωτέρω 22 συλλαβαι να τ'εθούν εις

Πρωτότυπη διαδρομή

Όσοι λαμβάνουν μέρος στ'ό παιγνίδι αυτό είναι ύποχρεωμένοι να διαδοούν, ο ένας έπειτα από τόν άλλο, ένα μεγάλο

Σήμερα, δεν θα δημοσιεύσωμε τ'α συνηθισμένα σταυρόλεξα και παιγνίδια. Θα άφιερώσωμε την σελίδα μας άποκλειστικώς σ'ε ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΩΝ. Έτσι, θα μπορέσετε να διασκεδάσετε στις οικουμενικές συγκεντρώσεις, στις όποιες θα λάβετε μέρος κατά τ'ας έορτάς.

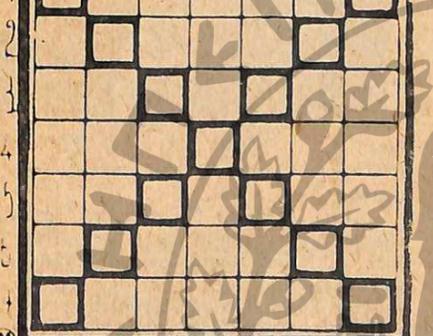
Η κούρα τ'ών πεταούων

Οι παίκται χωρίζονται σ'ε δύο ομάδες. Κάθε ομάδα έχει μπροστά της μια πεταλούδα (ένα μικρό χρωματιστό χαρτάκι άκσει).

Μόλις δοθ'η τ'ό σύνθημα, κάθε ομάδα προσπαθεί με βεντάχτες ή με διπλωμένες εφημερίδες να σχηματίση ρεύματα άερος ώστε να διώξη την πεταλούδα της π'ρος ένα σημείο ώρισμένο εκ τ'ών προτέρων.

Όποια ομάδα κατορθώση πρώτη να φθάση την πεταλούδα της στ'ό ώρισμένο σημείο, άνακηρύσσεται νικητρια.

Ός σημείο, ορίζεται συνήθως η άλλη πλευρά τ'ού δωματίου.

τ'ό κάτωθι σχέδιον (ένα γράμμα σ'ε κάθε τετράγωνο) ώστε να σχηματισθούν 9 λέξεις, 2 διαγωνίως Α-Β, Γ-Δ και 7 οριζοντίως, με την εξής σημασίαν: Α=Β= Ημεροδίο Γ=Δ= τραγουδιστής.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: 1) Βιοπαλαιστής, 2) Δεν έχει θέλησιν, παρασύρεται εύκόλως, 3) Μέταλλον, 4) Χώρα της Ηελοποννήσου, 5) Γαλήνη, 6) Τακτικοί άγορασταί, 7) Ναός, ίδίως τ'ών Μουσουλμάνων.

ΜΗΝΑΣ ΕΜ. ΜΑΤΣΑΚΗΣ

(Άγ. Παρασκευή)

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ προηγούμενου φύλλου

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

1) Κατηγορούμενος- Πολυαγαπημένος, 2) Σώ-Δά-ΙΡ-ΡΑ-ΑΡΩ, 3) Τε-Εε-Έν-Τά-Κλάκ ΛΩ, 4) ΠΓ Νά-Τι-Όρα- Ένα- ΆΛ, 5) Τό-Άτ-Νά-Αι-Ραυί- Μ. Τ. 6) Φι-Νανά-Οι- Πόα- Πώ-ΗΛ, 7) Λά-Άπώλεια- Άστρείος- Σά, 8) ΙΜ- Έπτά-ΕΙ Σάς-Άγω- Ιάσιο- ΜΜ, 9) Ιατία- Βαρονώφ, 10) Νι- Μς- ΕΣ-ΔΩ, 11) Άστix-Γάδ, 12) Νεα- Άπό-Μήν-Μόν- Νέα- Άστα, 13) Άλ- Έλογίμ- Άπασα- Αϊν- Ρίς, 14) Κί-Όνέ, 15) ΑΚ- Δουσαν- Μά- Έσε, 16) Τόν- Έλένη-Μέν, 17) Σκευοφλάκιον- Σπουδαστήριον.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Κωνσταντινούπολις, 2) Σί, 3) Τσίπ- Φλίτ- Άνάκτα, 4) Ήώς-Μιαμί- Τελικώ, 5) Τά- Νό, 6) Όλιγοκεί, 7) Ρά-Παγκάλ, 8) Έν-Νάτ

(Συνέχεια στ'ή σελίδα 489)

Παραμονή Πρωτοχρονιάς ...κάπου σ'ό μέτωπο

Ένα ώραίο αισθηματικό διήγημα το
ά αθημαϊκού κ. ΑΝΡΥ ΜΠΟΡΝΤΩ

«Θά μ'ε βρή; σ'ό τελευταίο σπίτι
πρός τ'α δεξιά, στην άκρη του χω-
ριού...»

Αυτή ήταν η μόνη πληροφορία
που περιείχε η επιστολή. Και η Λου-
ίζα Ντυκλό, η ξανθή νοσοκόμος του
Έρυθρου Σταυρού, αφού κατέθηκε
από τ'ο στρατιωτικό αυτοκίνητο που
την έφερε, προχώρησε μέσα στον
σκοτεινό κι' έρημον δρόμο.

Τ'ο χωριό είχαν έκκενωθ' από την
πρώτη στιγμή τ'ης έναρξεως των έχ-
θροπραξιών, γιατί βρισκόταν πολύ
κοντά στην γραμμή του πυρός. Τ'ο
έχθρικό πυρεθολικό θά μπορούσε
εύκολα νά τ'ο κάνη στάχτη.

Η Λουίζα διέσχισε τ'ον κεντρικό
δρόμο του χωριού και στάθηκε
μπροστά σ'ό τελευταίο σπίτι προς
τ'α δεξιά. Από τις γρίλλες ενός πα-
ραθυριού ξέφευγε ένα μικρό, αδύνα-
το φως. Η νοσοκόμος χτύπησε την
πόρτα κι' άμέσως άκούσθηκαν βή-
ματα από μέσα:

—Λουίζα!
—Μαντελέν!

Οι δύο αδελφές άγκαλιαστήκαν
και αφού ξανάκλεισαν την πόρτα,
προχώρησαν σ'ό έσωτερικό του σπι-
τιού. Ήταν και οι δύο νοσοκόμες.
Η μεγαλύτερη, η Μαντελέν, ύπηρε-
τούσε στις προκεχωρημένες γραμ-
μές. Και τ'ο σπίτι αυτό έπετάχθη έ-
πίτηδες από τ'η στρατιωτικήν ύπη-
ρεσία, για τ'η διαμονή της. Η μι-
κρότερη, η Λουίζα, ύπηρετούσε κον-
τά σ'ό Σάρρεμπρουκ. Μιά και τ'α
πόστα των δύο αδελφών βρισκόταν
κοντά, τ'ο ένα σ'ό άλλο, επέτυχ'ε ά-
πο τ'ον άρχίατρο την άδεια, νά έπι-
σκεψθ'η την αδελφή της, για νά πε-
ράσουν μαζί τ'η νύχτα τ'ης Πρωτο-
χρονιάς.

—Τ'ο ρεβεγιόν μας θά είναι πολύ
πρόχειρο, είπε η Μαντελέν. Δέν μπό-
ρεσα νά συγκεντρώσω πολλά πράγ-
ματα. Έδω πέρα, είναι πολύ δύσκο-
λο νά προμηθευθ'η κανείς αυτό που
του χρειάζεται.

—Μή σ'ε νοιάζ'η, απήντησε η Λου-
ίζα γελώντας. Νά τ'ο σακκιδιό μου.

Κι' έβγαλε από μέσα ένα κοιμά-
τι πατέ-φουά γκρέ, ένα κουτί με
σοκολάτες και λίνα μήλα.

—Άρχισαν νά στρώνουν τ'ο τραπέ-
ζι. Δέν πρόφθασαν όμως καλά-καλά
νά καθήσουν, όταν άκούσθηκαν χτυ-
πήματα στην πόρτα.

—Προμένει έπισκέψεις; ρώτησε
η Λουίζα τ'ην αδελφή της.

—Έδω: Ποτέ. Μόνον όταν πρόκει-
ται για ύπηρεσία έρχονται και μ' ά-
νησιχόβ. Τί άτυχία!

Τ'α χτυπήματα στην πόρτα έγιναν
πίδ δυνατά.

Οι δύο αδελφές κατέθηκαν τ'ο-
ύγοντας τ'η σκάλα, αλλά πριν ακόμα
φθάσουν στην πόρτα, ακούσαν τ'ο

τριξίμο ενός κλειδιού, μέσα στην
κλειδαριά. Η εξώθυρα άνοιξε και
σ'ό κατώφλι της παρουσιάσθηκε έ-
νας ψηλός κύριος, ηλικιωμένος, που
κρατούσε σ'ό χέρι ένα ηλεκτρικό
φαναράκι.

—Ποιός είσθε; Τί θέλετε; ρώτησε
η Μαντελέν κατάπληκτη.

—Έγώ πρέπει νά σ'ας ρωτήσω ποι-
ός είσθε, απήντησε ο άγνωστος.

—Η Μαντελέν θύμωσε:

—Που τ'ο βρήκατε αυτό τ'ο κλειδί

—Αλλά τότε πώς ξέρετε ότι θά
έλθ'η;

—Πρέπει νά βρίσκεται κάπου έδω
κοντά. Ύπηρετεί σ'α άρματα μάχης
Του Έγγραφα ότι έπληττα σ'ό Ντορ-
ντόν και του ζήτησα νά έλθ'η σ'ό
σπιτάκι μας για τ'η νύχτα τ'ης Πρω-
τοχρονιάς. Θά έλθ'η, όμως; Άγνω-
στον.

Οι δύο αδελφές αντίλλαξαν ένα
βλέμμα συνεννοήσεως.

—Θά θέλατε νά φύγουμε, είπε η

Ύστερ' από μισή ώρα, η συντροφιά θρυσκότανε σ'ε κέφι.

και πώς τολμήσατε ν' άνοίξετε την
πόρτα;

—Είχα ξεχάσει ότι τ'ο είχα στην
τσέπη μου, απήντησε ο άγνωστος.
Και γι' αυτό χτυπούσα προηγουμε-
νως. Είχα δη φώς στις γρίλλες.

—Μά ποιός είσθε επί τέλους;

—Είμαι ο ιδιοκτήτης τ'ου σπιτιού,
ώραία μου κοπέλλα. Ξαναγυρίζω
σ'ό σπίτι μου και βρίσκω δύο νοι-
κάρισσες που δέν πληρώνουν νοίκι,
ώρατες, όμως, νοικάρισσες. Άλλά
πώς βρεθήκατε έδω;

—Είμαι νοσοκόμος, απήντησε η
Μαντελέν Ντυκλό και τ'ο σπίτι σας
επέτάχ'η για νά μένω μέσα. Η ά-
δελφή μου ύπηρετεί έδω κοντά και
ήρθε νά γιορτάσουμε μαζί την Πρω-
τοχρονιά.

—Δέν ήξερα ότι τ'ο σπίτι μου είχε
επιταχ'η. Έμ'ας μ'ας έχουν έγκατα-
στήσει σ'ό Ντορντόν. Τ'ο έσκασα
και ήρθα έδω, όπου έχω ραντεβού
με τ'ον γιού μου, για νά κάνουμε α-
ρεβειγιόν.

—Που είναι ο γιούός σας;
—Δέν ξέρω.

Μαντελέν, για νά μέινετε μόνον με
τόν γιού σας;

—Κάθε άλλο, δεσποινίς. Θά χαρ'η
πολύ όταν δη δύο προσωπάκια δρο-
σερά σαν τ'α δικά σας. Έκει που μέ-
νει, δέν υπάρχουν καθόλου γυναί-
νες.

—Δέν είμαστε γυναίκες, κύριε, εί-
μαστε νοσοκόμες.

—Χαριτωμένες, όμως, νοσοκόμες
και πάντως γυναίκες. Θά γιορτά-
σουμε, λοιπόν, μαζί την νύχτα τ'ης
Πρωτοχρονιάς.

Και ο νεοφερμένος, έρριξε ένα
βλέμμα πάνω σ'ό τραπέζι.

—Τ'α φαγητά σας δέν είναι άρκε-
τά, είπε. Θά συμπληρώσω έχω τ'ο
μενού.

Και άνοίγοντας τ'ον σάκκο του, έ-
βγαλε μία χήνα ροδοψημένη, ένα
γλύκισμα, πορτοκάλια, χουρμάδες
και διάφορα άλλαντικά.

—Ω! είπε η Μαντελέν. Απόψε
θά φάμε όπως σ'όν παλιό καλόν
καιρό. Μονάχα που ξεχάσαμε νά πά-
ροουμε κρασί.

—Μή στενοχωρήσθε, είπε ο σπιτο-

νοικοκύρης. Θά κατέβω σ'ό υπό-
γειο νά πάρω. Δέν πιστεύω νά έχ'η
επιταχ'η και η κάβα μου;

—Δέν ξέρω κ'αν ότι ύπάρχει κάβα
σ'ό σπίτι, άποκρίθηκε η Μαντελέν.
Μόλις ο ιδιοκτήτης κατέθηκε σ'ό
υπόγειο, η Λουίζα ρώτησε την αδελ-
φή της:

—Είσαι βεβαία ότι είναι ο ιδιοκτή-
της τ'ου σπιτιού;

—Ποιός άλλος θάθελες νά είναι;

—Μπορεί νάβ'η κανείς κλέφτης ή
κατάσκοπος.

—Μή λ'ες άνοησίες, Λουίζα. Δέν εί-
δες που έχει τ'ο κλειδί τ'ης πόρτας
και γυρνάει όλα τ'α κατατόπια τ'ου
σπιτιού; Νάτος, ξαναθεβαίνει.

Πράγματι, ο νοικοκύρης επέστρε-
ψε, φορτωμένος με κατασκοπισμένα
μπουκάλια, γεμάτα κρασί τ'ου Μο-
ζέλλα.

— — —

Νέα χτυπήματα στην πόρτα.

—Νάτος! Ήρθε ο γιούός μου!

Φώναξε ο σπιτονοικοκύρης και κα-
τέβηκε τρέχοντας τ'η σκάλα.

Κι' άμέσως σχεδόν, επέστρεψε
στην τραπεζαρία, μαζί με δύο νεα-
ρούς αξιωματικούς.

—Περιμένω έναν, είπε γελώντας,
και δέχτηκα δύο.

Οι δύο νέοι, ξαφνιασμένοι από
την παρουσία των δύο νοσοκόμων,
έσπευσαν νά αυτοσυστηθούν:

—Ύπολοχαγός Άμλέρ. Ύπολοχα-
γός Λαρώ.

—Ο πρώτος είναι γιούός μου, έξη-
γησε ο ιδιοκτήτης.

—Και ο δεύτερος είναι φίλος μου,
έξηγησε ο ύπολοχαγός Άμλέρ.

—Και τώρα, έμπρός, καθήστε δλοι
σ'ό τραπέζι! πρόσταξε ο πατέρας.

Από δύο που έπρόκειτο νάμαστε,
γίναμε πέντε. Ύπάρχει, όμως, άρ-
κετό φαγητό για όλους. Σταθήτε νά
φ'ερω σερβίτσια.

Και βγάζοντας από την τσέπη του
έναν κρικό με κλειδιά, άνοιξε τ'ον
μπουφέ και πήρε πετσέτες, ποτή-
ρια, μαχαιροπήρουνα και ό,τι άλλο
χρειάζότανε.

Ύστερ' από μισή ώρα, η μικρή
συντροφιά βρισκότανε σ'ε μεγάλη
εύθυμία. Τ'ο κρασί έρρευσε άφθονο
και τ'ο κέφι άναψε για καλά. Κάποια
στιγμή, η Μαντελέν κτύπησε τ'ον ύ-
πολοχαγό Άμλέρ κατάματα. Έ-
κείνος τ'ης απήντησε μ' ένα γλυκό
χαμόγελο και άμέσως η κοπέλλα
χαμήλωσε τ'ο βλέμμα τ'ης με γλυ-
κεία συστολή. Ο πατέρας τ'ου ύπο-
λοχαγού που πρόσεξε τ'η σκηνή, δέν
είπε τίποτε, άλλ' από μέσα του χά-
ρηκε.

Σηκώθηκαν νά χορεύουν.

Τ'ο γραμμόφωνο τ'ου σπιτιού θά
άντικαθιστούσε τ'ην ορχήστρα.

Ο ύπολοχαγός Λαρώ πήρε τ'η Λου-
ίζα και ο ύπολοχαγός Άμλέρ τ'ην
Μαντελέν. Κάποια στιγμή που τ'ο
πρώτο ζευγάρι βρέθηκε κάτω από
τ'ο κλωνάρι τ'ου γκά, ο ύπολοχαγός
Λαρώ είπε σ'η Λουίζα:

—Βρεθήκαμε κάτω από τ'ο γκά.

Πρέπει νά φιληθούμε. Έτσι είναι τ'ο
έθιμο.

Είναι πράγματι έθιμο; Η μικρή
συντροφιά στρέφει τ'α βλέμματα
πρός τ'ον Άμλέρ, πατέρα. Έκείνος
άπαντά:

—Ναί, έτσι επιβάλλει τ'ο έθιμο.

Πρέπει, όμως, νά θέλουν και τ'α κο-
ρίτσια.

—Εσείς είσθε άρραβωνιασμένοι,
λέγει τότε η Λουίζα σ'όν ύπολοχαγό
Λαρώ. Μ'ας τώπατε πρό όλιγου. Έ-
πομένως δέν έχετε δικαίωμα νά φι-
λήσετε άλλη γυναίκα.

—Τις αδελφές μου, όμως, τις φιλώ,
απήντησε ο Λαρώ.

—Ωραία! Φιλήστε με, λοιπόν, σαν
αδελφή.

—Ύστερα ήρθε η σειρά τ'ου ύπολο-
χαγού Άμλέρ και τ'ης Μαντελέν. Η
ξανθή νοσοκόμος, κατακόκκινη σαν
παπαρούνα, έπρότεινε τ'ο μάγουλο
σ'όν καθαλλιέρο τ'ης, λέγοντας:

—Φιλήστε με σαν αδελφή.

—Δέν έχω αδελφή, ψιθύρισε ο Άμ-
λέρ σιγαλά. Θά μ' άφίσετε νά σ'ας
φιλήσω, όμως;

—Ναί, απήντησε η Μαντελέν.

—Κι' έχω; φώναξε ο πατέρας τ'ου
ύπολοχαγού.

Η Μαντελέν έδωκε τ'ο μάγουλό
τ'ης και σ'όν πατέρα, εκείνος δέ, κα-
θώς τ'η φιλούσε, τ'ης ψιθύρισε κρυφά
σ'ό αυτί:

—Νά προσέυχεσθε μαζί μου για
νά ξαναγυρίσ'η ο γιούός μου!..

ΑΝΡΥ ΜΠΟΡΝΤΩ

Ο ΠΝΕΥΜΑ
ΣΙΑ ΕΠΙΘΕΤΩΝ

Ός γνωστόν, όλος ο κόσμος σ'α
μετόπισθεν των έπολέμων χωριών
εργάζεται για τους στρατιώτες. Κυρί-
ως οι γυναίκες, σ'α νοσοκομεία, σ'α
έργοστάσια, σ'ους «Όίκους τ'ου στρα-
τιώτου». Ακόμη κι' οι κομφετούμενες
τ'ης άριστοκρατίας διοργανώνουν τσά-
για κατά τ'α όποια πλέκουν θερμά
μάλλινα για τους στρατιώτες.

Μιά άπ' αυτές που θέλει νά κάνει
την πολύ νέα, προσκαλεί τις φιλενά-
δες της:

—Θά είμαστε όλο νέες! λέει. Όσες
πέρασαν τ'α τριάντα αποκλείονται...
Και μία από τις φιλενάδες, που δέν
τά σηκώνει αυτό:

— Τότε, αγαπητή μου, πρέπει νά
διαστούμε. Γιατί σ'ε λίγον καιρό δέν
θά μ'ορής νά προσκαλής τ'ον εαυτό
σου...

Ευθυμες ιστορίες

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΔΕΝ ΒΙΑΖΕΤΑΙ

Ο Μάριος πάει νά ζητήσ'η την
χείρα μ'ας χαριτωμένης νέας.

—Αφού τ'ην αγαπάτε, σ'ας τ'ην δί-
δω, λέγει ο μέλλον πενθερός. Πρέ-
πει όμως νά σ'ας είδοποιήσω ότι δέν
έχει προίκα...

Ο Μάριος στραβομουτσουιάζει:

—Αυτό είναι πολύ λυπηρό, λέγει.

—Έχω όμως λίγα χρηματάκια,
συνεχίζει ο πατέρας τ'ης κόρης, και
όταν πεθάνω...

Ο Μάριος συνέρχεται λίγο:

—Δέν πειράζει, κάνει τότε. Προτι-
μώ νά περιμένω...

ΤΑ ΧΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΟΛΙΒ

Ο Όλιβ είναι άρρωστος. Παρα-
καλεί λοιπόν τ'ον συνάδελφό του
Μάριο νά πάη νά τ'ον εισπράξ'η τ'ον
μισθό του και νά τ'ο δώ τ'ον φέρ'η.

Ο Μάριος δέχεται ευχαρίστως,
φεύγει και... δέν έπιστρέφει. Τ'ην
άλλη μέρα έμφανίζεται περίλυπος
σ'ό σπίτι τ'ου Όλιβ.

—Αγαπητέ μου φίλε, τ'ο λέγει,
έχασα τ'α λεπτά σου...

—Βρέ μίλα καλά! κάνει ο Ό-
λιβ...

—Τί τ'α θές!... Έπεσαν από τ'α χέ-
ρια μου, χωρίς νά τ'ο καταλάβω...

—Πώς διάβολο έπεσαν από τ'α χέ-
ρια σου; φωνάζει έξω φρενών ο Ό-
λιβ.

—Δέν με πιστεύεις; άπαντά ο Μά-
ριος. Παρά λίγο νά χάσω και τ'α δι-
κά μου λεφτά...

ΕΞΟΦΛΗΣΙΣ ΕΠΙΤΑΓΗΣ

Η κυρία Όλιβ πληρώνει τ'ην ύπη-
ρέτρια τ'ης Βικτωρίνα με μία έπι-
ταγή.

Η ύπηρετρια έμφανίζεται σ'ην
Τράπεζα για νά πάρ'η τ'α λεφτά:

—Εξοφλήστε, τ'ης λέγει ο ύπάλλη-
λος.

—Νά εξοφλήσω; Πώς, διερωτάται
η κουμένη.

—Γράψτε τ'ον αριθμό σας από πίσω
από τ'ο χαρτί, όπως γράφετε
σ'α γράμματα σας...

Και η Βικτωρίνα γράφει σ'ην έ-
πιταγή:

«Σ'ας φιλώ, Βικτωρίνα».

ΣΤΑΘΜΟΣ

Η κυρία Παριαλέτ συμβουλεύε-
ται έναν γιατρό, γιατί ο άνδρας τ'ης
υπόφέρει από τ'α μάτια του.

—Νά τ'α πλύν'η κάθε πρωί με κωνι-
άκ, άποφαιίνεται ο δόκτωρ.

Έπειτα από λίγες μέρες, ο για-
τρός ρωτά τ'ην κυρία Παριαλέτ:

—Έκαμε ο κ. Παριαλέτ τ'ην συν-
ταγή μου;

—Δυστυχώς όχι, άπαντά έκείνη.

—Παράξενο, λέει ο γιατρός. Και
δέν είναι δύσκολη!

—Δέν είναι δύσκολη, αλλά συμ-
βαίνει τ'ο έξη; Ο άνδρας μου δέν
κατορθώνει ποτέ νά φέρ'η τ'ο κωνιάκ
δ'ε τ'α μάτια του... Τ'ο στοματά σ'ό
στόμα του...

ΣΤΗ ΓΡΑΜΜΗ ΜΑΖΙΝΟ

Ο στρατιωτικός ταχυδρο-
μος.— Βοή για τ'ο Θεό πάσα γραμμάτα!
Αυτές οι γυναίκες των στρατιωτών δέν
έχουν κανένα τίποτα νά κλάουν, κι'
όλο γάφουν... Κι' έπειτα ύπόγειον άν-
θρωποι που ύποστηρίζουν τ'ην πολυγαμία.
Γιά φαντάσου τί θά ταβούσα άν ο κάθε
στρατιώτης είχε δύο-τρεις γυναίκες!

Από τα προηγούμενα

Ο βαρώνος ντε Ροζεγκρίζ, ένας μυστηριώδης αριστοκράτης, που έχει οργανώσει σε εταιρία τους ε-παίτες του Παρισιού, προσπαθεί να οικειοποιηθεί την τερραστία κληρονομία που έχει άρσει κάποιος Γάλλος που πέθανε στην Αμερική, στην κόρη ενός φίλου του, του Πολωνού ζωγράφου Ρολάνδου Ροζίνσκυ. Ο ζωγράφος αυτός έχ-καταλειφθείς από την έρωμένη του, που του έκλεψε και το παιδί του, ένα κορίτσι ηλικίας σή-μερα είκοσι έτων, τρελλάθηκε και τώσα ο βαρώνος προσπαθεί να τον κάνει καλά με την βοήθεια του φίλου του, διαστήμου φρενολόγου Λιεβέρ. Από κάποιο σκίτσο γυ-ναϊκός που είχε κάνει ο τρελλός, ο βαρώνος υποπτεύεται ότι η άλ-λοτε έρωμένη του Ρολάνδου δεν είναι άλλη από την σύζυγο του γιατρού Λιεβέρ. Και δεν άργει να πεισθεί γι' αυτό από την στάση της Κας Λιεβέρ και από τις πλη-ροφορίες που πήρε από τον γυιό του Έκτορα για την οικοδιδασκά-λισσα της κόρης της Κας Λιεβέρ Λευκή, μία έκθετη, την οποία πο-λείται να παντρευτεί ο γυιός του γιατρού. Άδριανός και την οποία αναπαί έπίσης ο Έκτωρ ντε Ρο-ζεγκρίζ.

Γιὰ να βεβαιωθεί καλύτερα ο βαρώνος, πηγαίνει στο Βουαλερουά ένα προάστιο των Παρισίων στο οποίο μεγάλωσε η Λευκή, και βρί-σκει την γοητή υπηρέτρια της θε-της μητέρας της, Μαγδαληνή. — Περσάτε μέσα, του λέγει αυτή.

20ον

Ο βαρώνος μπήκε στο σπίτι όπου είχε ζήσει άλλοτε η Λευκή. Η Μαγδαληνή τον ώδηγησε σ' ένα δωμάτιο και του προσέφε-ρε κάθισμα.

— Είμαι δικαστής, άρχισε να της λέγει ο βαρώνος και έχωμαι υπό την ιδιότητα αυτήν να μιλήσω μαζί σας για μία σπου-δαία υπόθεση, την οποίαν είνε περιττόν να αναθέσωμε στην αστυνομία και κατό-πιν στα δικαστήρια, αν μπορούμε να συνεννοηθούμε οι δύο μας... Αν θελήσης δηλαδή να μās δώσης εσύ τις πληροφο-ρίες που μās χρειάζονται...

Η Μαγδαληνή κύτταξε τρομαγμένη τον συνομιλητή της.

Δικαστής!... Αστυνομία!... Δικαστή-ρια!... Τι ήθελαν όλα αυτά από αυτήν!...

— Είμαι έτοιμη να άπαντήσω σ' ό,τι με ρωτήσετε ψιθύρισε.

— Αυτό είναι ευάριστο, άπήντησε ο βαρώνος, γιατί θα βοηθήση πολύ την ά-νάκριση...

— Την άνάκριση! φώναξε η δυστυχι-σμένη κερά-Μαγδαληνή. Μά τί έφταιξα, Θεέ μου, και ήλθαν οι δικαστές στο σπί-τι μου!...

Και ένωσε με άπόγνωση τα χέρια της.

— Δεν έφταιξες σε τίποτε, αλλά ξε-ρεις μερικά πράγματα τα όποια είναι ά-πόβλητη να ξέρη έπίσης και η δικαιοσύνη, διαπορευτικά κινδυνεύεις να πάς με τον χωροφύλακα στον άνακριτή!

— Με τον χωροφύλακα!... Στον άνα-κριτή!... Θεούλη μου!... Έκανε τρέμοντας η γοητούλα. Μά τί έγινε; Κανένα έγκλη-μα μήπως; Δεν ακότωσα δόξα τώ Θεώ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ

ΕΝΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΔΙΔΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

κανέναν, ούτε έδραφα κανέναν στο πα-ραμικρό, δεν έχω, λοιπόν, να φοβηθώ τί-ποτα...

— Δεν σου είπα ότι δεν έφταιξες εσύ; Θα σε ρωτήσω μονάχα ως μάρτυρα.

— Άλ είπε η Μαγδαληνή, άνακου-φισμένη.

— Ναι, αλλά οι μάρτυρες έχουν κι' αυ-τοί μεγάλην εύθυνη, και όταν τους ρωτά η δικαιοσύνη, πρέπει να άπαντούν και να λένε όλη την άλήθεια.

— Δεν είπα ποτέ ψέμματα στη ζωή μου κύριε...

— Τόσο το καλύτερο για σένα. Λοιπόν, άρχίζω τώρα.

— Ρωτήστε, κύριε.

— Άπό πότε κατοικείτε στο Βουαλε-ρουά;

— Έδω και τριάντα χρόνια, κύριε.

— Και πόσον καιρό έμεινες στην ύ-πηρεσία της οικογενείας Βερτιέ;

— Είκοσι οκτώ χρόνια.

— Όσα το 1860 ήσουν στην ύπηρε-σία της...

— Τότε ήμουν στού έφημέριου. Άλλ' έ-πειδή η Κα Βερτιέ, ήλθε, μετά τον θά-νατο του άντρός της, και έμεινε μαζί με τον άδελφό της, έγινε και εγώ υπηρέ-τρια της.

— Άλλωστε, στην οικογένεια αυτή ή-σουν περισσότερο άνθρωπος του σπιτιού, ρίλη της Κας Βερτιέ, παρά υπηρέτρια, δεν είναι έτσι;

— Είναι άλήθεια ότι είχα πίσια, σε πολύ καλά χέρια και οι κύριοί μου μ' έ-κτιμούσαν και με άγαπούσαν σαν δικό τους άνθρωπο...

— Και από τις πληροφορίες που έχω για σένα, είπε ο βαρώνος, βλέπω ότι είχαν πολύ δικη να σε έχουν σ' αυτή τη θέση. Ήσουν καθ' όλα άξια της εμπιστο-σύνης των. Έτσι, δεν είχανε μυστικά από σένα...

Η Μαγδαληνή έφρικίασε.

— Πές μου τώρα, ρώτησε ο βαρώνος, τί συνέβη το 1860;

— Τι να έχη συμβή κύριε; Έγιναν βέβαια πολλά πράγματα, αλλά πέρασαν και τόσα χρόνια από τότε, ώστε να μην μπορή πια κανέναν να θυμάται τίποτε...

— Δεν έννοώ τα γεγονότα της καθη-μερινής ζωής, αυτά βέβαια που δεν τα θυ-μάται κανείς, θέλω να πώ αν δεν θυμά-σαι να συνέβη την εποχή εκείνη τίποτε το έξαιρετικό. Είμαι βέβαιος ότι το έτος εκείνο το 1860, υπήρξε για σένα έτος έκ-τάκτου σπουδαιότητας.

— Δεν σάς καταλαβαίνα. Τι θέλετε να πητε...

— Για θυμήσου καλά... και θα κατα-λάβης. Μήπως στα 1860 πήρατε στο σπίτι της κυρίας σου κανένα κοριτσάκι; Την φορά αυτή η Μαγδαληνή χλώ-μισσε. Κατάλαβε ότι έπρόκειτο για την Λευκή. Τι ήθελε, όμως, η δικαιοσύνη ά-πό αυτήν;

— Ό! έ,τι κι' αν κάμουν, σκέφθηκε δεν θά μιλήσω!...

— Σε παρακαλώ να μου άποκριθής, έ-πέμενε ο βαρώνος.

— Άλλά κύριε, έκανε η Μαγδαληνή προσπαθώντας να πάρη ύφος ανθρώπου που δεν καταλαβαίνα, γιατί μου κάνετε αυτές τις ερωτήσεις;

— Γιατί η δικαιοσύνη θέλει να μάθη. Πρόκειται άλλωστε, για το συμφέρον της δος Βερτιέ.

— Της Λευκής!... Την ξέρετε, λοιπόν;

— Ναι. Θα σου εξήγησω σε λίγο. Τι μήνας ήταν όταν παραλάβατε την κόρη αυτή;

— Μάρτιος.

«Μάρτιος! σκέφθηκε ο βαρώνος. Ή ή-μερομηνία συμπίπτει ακριβώς με την ή-μερομηνία κατά την οποία η Ειρήνη έ-ξηφανίσθη από το σπίτι της παραμάννας της, όπως είπε ο Ρολάνδος».

— Όσα, είπε άποτεινόμενος στην Μαγδαληνή, η δός Λευκή δεν είναι κόρη της κυρίας Βερτιέ...

Η Μαγδαληνή κοκκίνισε, άλλ' άποκρι-θηκε χωρίς να διστάση:

— Όχι κύριε, το πράγμα έκρατήθηκε χρόνια όλόκληρα μυστικό, αλλά δεν μπο-ρεί πια να μη μαθευτή γιατί η δός Βερ-τιέ πρόκειται να παντρευτή και είναι, όπως ξέρετε, υποχρεωμένη να παρουσιά-ση την ληξαιρχική πράξη της γεννήσεώς της.

— Όραία! Δεν άγνωσί, λοιπόν, η δε-σποινίς Βερτιέ το μυστικό της γεννήσε-ώς της;

— Όχι, κύριε.

— Μονάχα εσύ και εκείνη το ξέρετε αυτό;

Η Μαγδαληνή δίστασε για λίγες στιγ-μές, αλλά κατόπι σκέφθηκε ότι δεν ήταν υποχρεωμένη να κρύψη την άλήθεια και ούτε ώρισήθηκε να κρατήση μυστικό το πράγμα, έφόσον μάλιστα με τον καιρό θα καθίστατο αυτό γνωστόν.

— Δηλαδή κύριε, άπήντησε, η οικογέ-νεια Λιεβέρ δεν το άγνωσί. Το έμαθε πρό-όλιγο.

— Άλ είπε ο ντε Ροζεγκρίζ.

— Ναι, κύριε, πρόσθεσε η Μαγδαληνή με κάποια ύπερηφάνεια, εύτυχισημένη που θα μπορούσε να εξυψώση εκείνη που ά-γαπούσε, το ξέρουν και η δός Λευκή, παρ' όλα αυτά θα παντρευτή...

— Ναι, ξέρω. τον γυιό του γιατρού, τον Άδριανόν Λιεβέρ. Το ξέρομε αυτό...

Η Μαγδαληνή κύτταξε τον βαρώνο με πολλή έκπληξη.

Τα πάντα, λοιπόν, έγνώριζε ο άνθρω-πος αυτός;

— Και τί λέγει η προέξισ της γεννή-σεώς της; ρώτησε ο βαρώνος.

— Λέγει ότι κοριτσάκι, ηλικίας ένδος έτους, βρέθηκε έγκυαταλειμμένο στην εκκλησία του Βουαλερουά, την 1 Μαρτίου κατά τας 10 το βράδυ.

— Καλά. Και η Κυρία Βερτιέ, πήρε το κοριτσάκι αυτό και το ανέθερε ως κόρη της!...

— Ναι, κύριε.

— Τα ήξερα όλα αυτά, είπε ο βαρώνος, ο οποίος στην πραγματικότητα, δεν ήξερε τίποτε και ήταν καταναρούμενος.

— Τότε τί έπιθυμείτε να μάθετε κύριε.

— Το όνομα της κόρης αυτής.

— Λευκή, κύριε. Σεις ο ίδιος το είπα-τε πρό-όλιγο.

— Δεν σάς ρωτώ το όνομά της, αλλά το έπίθετό της, το όνομα της μητέρας της.

— Δεν το ξέρω, άποκριθηκε ζωηρά η Μαγδαληνή, γλωμιάζοντας.

— Πρόσεξε καλή μου γυναίκα! Βλέπω

ΤΟΝ ΕΠΑΙΤΟΝ

ΤΟΥ ARTHUR ARNAUD

ότι είσαι πολύ καλά πληροφορημένη, έν τούτοις δεν θέλεις να πής όλα όσα γνω-ρίζεις. Ο νόμος, όμως, τιμωρεί άυστηρά τους μάρτυρας που δεν λένε όλη την άλή-θεια.

Πρόσεξε μήπως, εξαναγκασθώ και πά-ρω άλλα μέτρα εναντίον σου.

— Άλλά κύριε, ψιθύρισε η Μαγδαλη-νή, τρέμοντας, αφού είναι έκθετος η Λευ-κή κανείς δεν ξέρει το όνομα της μητέ-ρας της.

— Ένωώ τους διαταγμούς σου, εξη-κολούθησε ο βαρώνος, έχοντας πάντα κασσωμένα τα μάτια του επάνω της. Φοβάσαι μήπως ένογοποίησης την μητέ-ρα που είναι κυρία της άνωτέρας κοινω-νίας, πλουσία... παντρωμένη, και που έ-χει και άλλα παιδιά...

Η Μαγδαληνή τον άκουγε με την ά-γωνία άποτυπωμένη στην μορφή.

Δεν έπετροπέτο πια κανέναν διαταγμός έν τούτοις, η ηλικιωμένη γυναίκα προ-σπάθησε να άρηθθή:

— Άλλά, κύριε, δεν καταλαβαίνα τί θέλετε να πητε.

— Μαγδαληνή Λερού, διέκοψε ο βα-ρώνος άυστηρά, κουνώντας άπειλητικά το δάκτυλό του, βρίσκεισαι σε κακό δρόμο και η τακτική που άκολουθείς θα έχη λυπηρές συνέπειες και για σένα και για εκείνη που θέλεις να σώσης...

Η Μαγδαληνή δεν άπήντησε. Ο Ι-δρός έβρεχε το μέτωπό της.

— Αν άρηθής, λοιπόν, να άποκριθής, συνέχισε ο βαρώνος, θα σε εξαναγκάσω δημοσία μιστά σ' έλον τον κόσμο, να πής το όνομα εκείνο που θέλεις να άπο-σπώσης. Είναι άνάγκη να άποκαταστα-θώ η άληθινή ταυτότης της κόρης αυτής, προς το συμφέρον της. Αν φανής λογι-κή και μου πής όλη την άλήθεια, κανείς δεν θα μάθη τίποτε. Το μυστικό θα μεί-νη άναμταξό μας, σου το υπόσχομαι!...

Η Μαγδαληνή κύτταξε τον βαρώνο σαν γαμμένη. Δεν ήξερε τί να κάμη.

Άπό το ένα μέρος, ήταν ο δόκος που είγε δώσει και από το άλλο οι άπειλές αυτού του ανθρώπου, η δαυόκλειος σπάθη του Νόμου!

— Άνοιξαι, λοιπόν, συνέχισε ο βα-ρώνος, έτι γνωρίζεις την μητέρα της δος Λευκής;

— Όχι, κύριε... άποκρίθηκε με φωνή που μόλις άκούσθηκε η Μαγδαληνή.

— Όνόμασε την, λοιπόν!...

— Δεν υποσώ! Όκείσθηκα!...

— Καλά, τότε θα σου την πώ εγώ...

Η Μαγδαληνή τον κύτταξε με βλέμμα φευατό φόβο και ίκεσία. Έτρεψε, μήπως ο βαρώνος προσέφη το όνομα που τόσο ή-θελε εκείνη να άποκρύψη.

Ο βαρώνος όμως, έκανε πως δεν έπρό-σεξε το βλέμμα αυτό. Σηκώθηκε και πλη-σιάζοντας την Μαγδαληνή είπε άργά:

— Η μητέρα της Λευκής είναι η Κυ-ρία Ίνές Λιεβέρ!...

Η Μαγδαληνή έβγαλε μια μικρή κραυγή και έκρυψε το χλωμό πρόσωπό της μέσα στα χέρια της.

Έπεκοάτησε για λίγες στιγμές σιωπή. Ποώτος την διέκοψε ο βαρώνος:

— Βλέπεις, είπε, ότι οι πληροφορίες μου ήταν σωστές, αφού δεν μπορούσε να είς διαψεύσης!...

— Είναι πια άργά για να μπορέσω να τις διαψεύσω, ψιθύρισε η Μαγδαληνή, και έξ άλλοι δεν ξέρω να λέω ψέμματα... Άλλά, πρόσθεσε, ποίος σάς έδωκε τις πληροφορίες αυτές; Μετά τον θάνατο της Κας Βερτιέ, οι μόνες που ξέραμε το μυστικό της γεννήσεως της Λευκής, ήμασταν εκείνη... της οποίας προσέφατε το όνομα πριν από λίγο, και εγώ. Και έφόσον εγώ δεν μίλησα ποτέ σε κανέναν γι' αυτό θα πη ότι το φανέρωσε εκείνη, πράγμα που δεν το πιστεύω.

— Και έχεις δίκαιο, Μαγδαληνή.

— Τότε πως το ξέρετε;

— Αυτό δεν σε άφοσά.

— Πέστε μου, όμως, η κυρία που μου άναφέρατε, δεν έχει να φοβηθή τίποτε ά-πό όσα γνωρίζετε, ούτε και η Λευκή; Πέστε μου, γιατί άνησυχώ πολύ... Πρό πάντων για την Λευκή... Την δυστυχι-σμένη εκείνη μικρούλα... Θα πέθαινε η καυμονούλα μου από την λύπη της...

— Ησύχασε, καλή μου γυναίκα. Η είλικρινεία σου σώζει και τις δύο από το σκάνδαλο. Εγώ δεν σκοπεύω να φανε-ρώσω τίποτε... Άλλά υπό ένα βρον...

— Ποίον; Ό! μιλήστε μου κύριε. Θα κάμω ό,τι μου πητε σπάνι να μην...

— Θα μου όρκισθής την δίοκοις ο βα-ρώνος, ότι η συνομιλία μας αυτή θα μεί-νη μυστική, θα την ξέρομε μό-ον εμείς οι δύο!...

— Πώς! Η Κα Λιεβέρ, η Λευκή, δεν πρέπει να μάθουν!...

— Όχι, τουλάχιστον από το στόμα σου... Και αυτό προς το συμφέρον της κό-ρης την όποια φέινεται τόσο άγαπάς.

— Ναι, κύριε, αυτό είναι άλήθεια. Πε-ρισσότερο και από την ζωή μου...

— Λοιπόν, αν πής τίποτε, θα είσαι ύ-πεύθυνος για όλες τις μεγάλες καταστρο-φές που θα έπακολουθήσουν. Η δικαιοσύ-νη, άποφύγει τα σκάνδαλα και ξέρει να συμβιδάξη όσα επιδέχονται συμβιδασμόν. Δεν ενεργώ εναντίον της Κας Λιεβέρ, ούτε εναντίον της δεσποινίδος Βερτιέ...

Όταν θα παραστή άνάγκη για να εξα-σφαλισθή μια μεγάλη περιουσία για την δα Λευκή!...

Η Μαγδαληνή άνοιξε διάπλατα τα μάτια της.

—...θα ζητήσω την μαρτυρία σου, συνε-πλήρωσε ο βαρώνος. Αν θα παραστή άνάγκη... Ός τότε, όμως, θα μου όρκι-σθής στο Θεό ότι θα σιωπήσης!... Βλέπεις ότι εγώ σε διήθησα, ώστε να κρατήσης τον δόκο σου. Σου άπεκάλυφα εγώ, μό-νος μου, το μυστικό. Δεν άμφοβάλλω, τώρα ότι θα κρατήσης το ίδιο πιστά τον δόκο που σου ζήτησά τώρα.

— Σας όρκίζομαι κύριε, στο όνομα του Θεού, ότι θα κρατήσω και τλ μυστικό αυτό.

— Καλά, έκανε ο βαρώνος. Τώρα με-οικές λεπτομέρειες. Πώς το παιδί αυτό βρέθηκε στην εκκλησία του Βουαλερουά; Πώς έμαθε το όνομα της μητέρας του;

— Θα σάς το πώ κύριε, άποκρίθηκε η Μαγδαληνή, μην κάνοντας πια καμιά προσπάθεια να άντισταθή στον πανίσχυρο γι' αυτήν, άνδρα.

— Σε άκούω. Και ίδίως πρόσθεσε να μην ξεγάρσης τίποτε.

— Ήταν ένα βράδυ του Μαρτίου, άρ-γιστε η Μαγδαληνή. Ο κύριος έφημέριος βρισκόταν στο θυσιαστήριο... Δεν θυμού-μαι για ποιό σκοπό... Θα ήταν δέκα ή ώ-ρα. Καθώς έκανε πολύ κρύο, σκέφθηκα ότι δεν θα έκαμνα άσχημα αν πήγαινα του έφημέριου την γούνα του. Ήταν άσθενοϋς κράσεως και έν τούτοις δεν φε-

Η άγνωστος γυνάικισ και άρχισε να προσεύχεται.

λαγότανε διόλου. Αυτό του στοίχισε ο-
στερ' από λίγα χρόνια την ζωή... Λοιπόν,
αφού έφερα στον εφημέριο την γούνα
του και έφυγε εκείνος για να πάη σπιτι,
εγώ βγήκα από τὸ θυσιαστήριο. Δεν εί-
γα κάμει μερικά θήματα μέσα στο μισο-
σκόταδο που επικρατούσε στην εκκλησία,
όταν είδα μία σκιά να προχωρή με πολ-
λές προφυλάξεις. Φαινότανε σαν να γλυ-
στούπε μ' άλλον παρά να περπατά.

«Εγώ σταμάτησα εκπληκτική και συγ-
κινήμενη, αναρωτιόμουν, τί άραγε ήθελε
τέτοια ώρα η γυναίκα αυτή—γιατί γυναί-
κα ήταν ή σκιά. Όταν μπαίνει κανείς για
έναν τιμίο σκοπό κάπου, και μάλιστα σε
μια εκκλησία, δεν παίρνει τέτοιες προ-
φυλάξεις, σαν κλέφτης... Στάθηκε λοιπόν
σε μια γωνιά, πίσω από μια κολόνα και
κύτταξε να ιδω τι θα συνέβαινε. Η άγνω-
στη, που ήταν ντυμένη στα κατάμαυρα
και είχε τὸ κεφάλι της σκεπασμένο μ'
ένα μαύρο, επίσης σάλι, αφού έκανε με-
ρικά θήματα στάθηκε και έριξε ένα
έλεμμα γύρω της. Κατόπιν γονάτισε και
άογισε να προσεύχεται. Έχειν την σπι-
γιά είδα καθαρά ότι κρατούσε στα χέρια
της ένα μικρό δέμα τυλιγμένο σε λευκά
πανιά. Η περιέργειά μου είχε κορυφωθεί.
Πλησίασα σιγά-σιγά από πίσω την γυ-
ναίκα και είδα κατάπληκτη ότι τὸ λευκό
δέμα ήταν ένα μωρό!... Τὸ παιδί κοιμό-
τανε εκείνη την ώρα και γι' αυτό τὸ πή-
ρα για νεκρό. Άγανάκτησα... Υπέθεσα
ότι κάποιος έγκλημα θά είχε γίνει. «Πα-
λογογυναίκα! φώναξα μὴ υπονόητας να
συγκρατηθώ άλλο, τί κάμνεις εδώ» Η
άγνωστη στράφηκε απότομα κατατομα-
γμένη. Τότε για πρώτη φορά είδα τὸ
πρόσωπό της. Ήταν κατάγλωμο, σαν
πεθαμένης, αλλά πολύ δυσοσφ!

«Έλεος! Έλεος! Ψιθύρισε ὅπως ή-
ταν γονατιστή με τὰ γόνατα της υψωμέ-
να σε μέν. Μή με καταστρέψης. Σιώ-
πα... άφισέ με να φύγω!...»

«Σκότωσες τὸ παιδί σου, είπα εγώ
και θύλεις να σωπάσω;

«Όχι, ὄχι, δεν τὸ σκότωσα. Ξή! Ά-
φισέ με να φύγω, μή με καταγέλλησι!...»

«Τὴν στιγμή εκείνη, πὴν νόηλε να
τὴν βοηθήσει τὸ υιοδ ξύπνησε και άογι-
σε να κλαίη.

«Η μητέρα του ανατρίχιασε, σηκώ-
θηκε και πιανοντας με από τὰ χέρια άρ-
γισε πάλι να με παρακαλή. Εγώ, ὅμως,
δεν είχα σκοπό να τὴν άφισω να φύγη
έτσι. Αὐτή τότε, χωρίς να προσέξη τὸ
δυστυχισμένο μωρό που έκλαιε, με έσπρω-
ξε δυνατά και έκανε να φύγη... Οέλησα
να τρέξω από πίσω της, αλλά εκείνη την
ώρα άκουσα μία δυνατή κραυγή. Μπρο-
στά της βρισκότανε ὁ κύριος εφημέριος.

— Καταλαβαίνω, διέκοψε ὁ βαρώνος.
Άκουσε τις φωνές σας και ήλθε
να ιδη τί συνέβαινε...»

— Άκριβώς, κύριε.
— Έξακολούθησε.

— Συνεγίζω «Τί τρέχει;» ρώτησε ὁ
κύριος εφημέριος.

« Η άλλη στεκόταν άκίνητη και άφωνη
σαν κεραυνόπληκτος.

«Εγώ πλησίασα.

«Η γυναίκα αυτή, είπα του ίερέως,
άφήνει εδώ τὸ παιδί της και φύγει.

«Ο κ. εφημέριος έριξε μία ματιά στο
μωρό που έκλαιε, άφημένο πάνω στις
πλάκες της εκκλησίας και κατόπιν γυρ-
νόητας ποδὸς τὴν άγνωστη:

«Κυρία της είπα αὐστηρά, δεν φα-
νέζομαι να είναι η πείνα αυτή που σας
κάμει να φέρεσθε τόσο σκληρά στο άθώο
αὐτὸ πλάσμα!

«Πραγματικά, η γυναίκα αυτή δεν
συνόταν, μ' ἄλλο τὸ ἄπλό της ντύσιμο, να
ἀντὶν στην γαλή τήξη.

«Εγώ, κούφιος πλησίασε περισσό-
τερο και τὴν είδε καλύτερα, ὁ εφημέριος,

έβγαλε μία κραυγή.
«Η δεσποινίς Δεπαίβα! Ψιθύρισε. Εί-
ναι δυνατόν;

—Τὴν εγνωρίζε, λοιπόν, διέκοψε ὁ
ντὲ Ροζεγκριζ.

«Όπως φαίνεται, ναι, κύριε, τὸ ἔ-
μαθα κατόπιν. Η Δεσποινίς Δεπαίβα ἄ-
νήκε σε μία ισπανική οικογένεια. Ὁ πα-
τέρας της, παλιός Καρλιστής, σύναζε
πολύ στα σπίτια τῶν κληρικῶν... Ὁ κύ-
ριος εφημέριος πολλές φορές πήγαινε
σπίτι τους... Γι' αυτό ίσως, αποφάσισε
να άρίσει τὸ παιδί της στην εκκλησία
του Βουαλεσουά.

«Εξόντας καλά πόσο αγαθός ήταν ὁ
θαυμάσιος εκείνος κ. Ζιβέραι, έλιξις ὅτι
θα λυπότανε τὸ παιδί της και δεν θα τὸ
έγκατέλειπε.

«Βλέποντας η νέα ὅτι είχε άναγνω-
ρισθῆ, έβγαλε μία μικρή κραυγή και κα-
τόπιν, χαμηλώνοντας τὸ κεφάλι, κυριεύ-
θηκε από λυγμούς.

«Ό! Σεις, σεις, λοιπόν! Έκανε ὁ κ. ε-
φημέριος, πολύ συγκινημένος.

«Και άογισε να υαλήνη την νέα.
Αὐτή τότε σήκωσε τὸ κεφάλι και τὸν
κύτταξε. Ήταν πολύ ώραία κοπέλλα, κύ-
ριε, και δεν θα ξεχάσω ποτέ, τὰ αἰτία
της εκείνη, ὅπως έλαμπαν τότε μέσα
στο μισοσκόταδο που μὲς τοιγούτοις.

«Κόβει εστρημείε είπε, ἄν με κατα-
στρέψετε δεν θά μπορέσω να ζήσω. Θά
αὐτοκτονήσω!

«Δηλαδή θά ποσθέσετε ένα έγκλημα
στο σπυρινοῦ σας σφάλμα!...»

—Αὐτὸ που θά κάμω θά είναι ἀπλῶς
η συνέπεια του ποότου.

«Και γιατί, ἀντί να έγκαταλείψετε
τὸ παιδί σας έτσι, στο έλεος και στην
πεισοδόνηση, ίσως, της κοινωνίας, δεν ὁ-
υλολογείτε τὰ πάντα στους γοναίς σας;

«Η καρδιά εκείνον που μὲς έωσαν στον
κόσμο, περικλείει θησαυρούς έπεικειάς
και συννώμης.

«Ποτέ! Ποτέ!... είπε η νέα. Ὁ
πατέρας μου θά με σκοτώση, σας λέγω.
Και ἄν δεν με σκοτώση, θά με διώξη, θά
με καταρασθῆ.

— Και ὅμως, δεν θά τὸ κάμω ἄν ὁ ἄν-
θρωπος που σας έωσε σ' αὐτή την θέση,
έπανοσθητὸ τὸ σφάλμα του. Και έφθον
—ὅπως έξω— είναι ένας τίμιος άνδρας
και σας αξίζει, δεν βλέπω τὸν λόγο, για-
τί να μὴν του υπενθυμίσετε την υπο-
γρέωση που έχει ἀπάναντί σας, ἀπάναντι
του παιδιού του... Άν θέλετε, μπορώ
εγώ να του μιλήσω.

«Ποτέ! Όχι, ποτέ! φώναξε η δίς
Δεπαίβα.

«Δεν μπορώ να καταλάβω την έπι-
μονή σας, είπε ὁ εφημέριος. Νά ὑπόχρη
τρόπος να έπανορθωθῆ ένα κακό θύμα
του ὁποίου πρόκειται να είναι ένα άθώο
βρέφος και να μὴν τὸ θέλετε!...»

Στὰ λόγια αὐτὰ τὸ πρόσωπο της ὁμορ-
φης κοπέλλας ἤμεσεψε κάπως.

«Έστο είπε σε χαμηλότερο τόνο,
θα σας τὰ πῶ ὅλα κ. εφημέριε. Αλλά
—και λέγοντας αὐτὰ μ' έδειξε με τὸ γέρι
της—δεν θάμιαστε ὄνομι και η γυναίκα
αὐτή που ξέρει ἤδη τὸ ὄνομά μου, θά ὁ-
πῶνε σῶθος να με καταγείλη!...»

«Έξω πολύ καλά την Μαγδαληνή,
ἀποκοίτησε ὁ καλός μου κύριος, είναι μυ-
στική και θά σιωπήσει.

«Τότε, ἄς δοκισθῆ εδώ υποροσῆ
στην Άννα Τσάπελα. ὅτι δεν θά αναρ-
ρόση τίποτε. Διαφορετικά εγώ σιωπῶ...
και περτώνομαι!...»

«Οκίσιου, Μαγδαληνή, μὲς είπε ὁ
κ. εφημέριος.

«Έχασα τὸν ὄρο που μου ζή-
τησε, ποσθέσε ἄνα η Μαγδαληνή, της έποίη-
ς ἡ σωνή έωσει ἄλλα και τὰ συζητώμενα
υποροσῆ πῶς είναι ἄνα καταγέλλωσι.

«Ο Θεός ἄς με συγχωρήσει από τόσο

κακά έκράτησα τὸν ὄρο μου!
—Δεν τὸν κατεπάτησε διόλου! είπε
ὁ βαρώνος. Έσὸ δεν είπες τίποτε. Εγώ
τὰ ἤξερα ὅλα.

— Ὁρκίσθηκα ὅτι ποτέ τὸ ὄνομα της
γυναίκας αὐτῆς δεν θά έβγαίνε από τὰ
χέρη μου.

— Και πάλι σου λέγω ὅτι δεν φάνηκες
έπίορκος, εξακολούθησε την ἀφήρησή
σου.

— Έτελείωσε κύριε. Αφού ὀρκίσθηκα
ὁ κ. εφημέριος πήρε την δεσποινίδα
Δεπαίβα στο εξομολογητήριο ὅπου άκου-
σε την εξομολογησή της. Τὰ παρακάτω
τὰ ξέρετε.

—Δεν ξέρετε, λοιπόν, τί διηγήθηκε στον
κύριό σου;

— Όχι. Αὐτὸ τὸ ξέρουν μοναχά οί
δύο τους.

— Και δεν άκουσε ποτέ να γίνεται
λόγος για τὸν πατέρα της μικρῆς;

— Οὐδέποτε!

«Χωρίς ἄλλο, σκέφθηκε ὁ βαρώνος,
δεν μὲς τὰ είπε ὅλα. Οὔτε και μὲς είπε
ὅλη την ἀλήθεια!... Θά τὰ είπε ὅπως ἤ-
θελε.»

Και ἀποτεινοόμενος στην Μαγδαληνή:
—Μετὰ την εξομολόγηση Κάβια, σας
άφηκε τὸ παιδί και έφυγε. Και δεν ήλθε
κατόπιν να τὸ ιδη;

— Ό! Ὑστερ' από γρόνια. Όταν πιά
είχε παντοσθη και ἀποκτήσει την Ὑου-
λιέττα. Ὅσπου μία ώρα πήρε την Λευ-
κή στο σπίτι της ὅθθεν ὡς οίκοδιδασκά-
λισσα τῆς κόρης της.

— Πολύ καλὴ, σε εύχαιστῶ πολύ,
καλή μου γυναίκα.

— Δεν θέλετε λοιπόν τίποτε ἄλλο ἀπὲ
μένα;

— Άφού δεν ξέρετε ἄλλα...
— Κι' οὔτε θάλοθῶν οί γνωροφύλακες
να με πάνε στον άνακριτή;

— Όχι, ἤσυχασε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 19ον

ΚΑΙ ΜΙΑ ΑΚΟΜΗ ΑΙΤΗΣΙΣ
ΕΙΣ ΓΑΜΟΝ

Τὴν ἴδια μέρα, κατά τὰς δύο τὸ ἀπό-
γευμα ὁ βαρώνος ντὲ Ροζεγκριζ πήγε στο
μέγαρον Μονσά και ζήτησε να ιδῆ την
Κα Λισβέρ.

Ὁ θαλαμηπόλος τὸν εισηγάγε σε μία
μικρὴ αἴθουσα ὅπου η σύζυγος του για-
τουῦ δεχότανε συνήθως, τὸς φίλους του
σπιτιῦ.

Η Κα Λισβέρ δεν έκανε την βαρώνο
να την περιμένει.

Σγεδὸν ἀμέσως, μία πόρτα άνοιξε ἀ-
θροῦθα και σάνηκε ἡ Ἰνές.

Ήταν ντυμένη κομψότατα.
Ὁπλισμένη με τὸ πῆ χαριτωμένο της
γαυμάλο προχώρησε ποδὸς τὸν βαρώνο.

—Με συγχοῦητε, φίλτατε βαρώνε ἄν
σας έκαμα να περιμένετε...
— Αλλά δεν ποσόμενα διόλου, κυρία
μου!... Έκανε ὁ βαρώνος, προχωρώντας
ποδὸς την ώραία ἀντίπαλό του και φιλών-
τας της τὸ γέρι.

— Έγυετὸ να μὲς μιλήσετε; ρώτησε
η Ἰνές

— Μάλιστα, ἄν ὄχι είγατε την καλω-
σύνη να με άκοσάτε... Σας θεσθαίω δὲ ὅτι
δεν ήλθα να σας ένογλήσω για τὸ τί
ποτε...
— Τὸ πιστεύω. Θά είναι πάλι καμμιὰ
καλή ποάξιε ἀπὸ αὐτὰς στίς ὁποίαις μὲς
έγυετὸ συνήθισει.

— Όχι, ἀκριβώς, κυρία μου. Δεν πρό-
κειται αὐτὴ την φορὰ για κανέναν δυο-
τυνη ἢ νιὴ καμμιὰ ὁμοσνη και ἀπορο-
στάτσητη κόρη... ἄλλα για τὸν γυιό μου.
— Τὴν κ. Έκτορα;
— Ναι, κυρία.

(Συνέχεια στο προσεχές)

«να διήγημα του μέλ'οντος

Τὸ μηχανήμα που έκανε βροχή

Του Τζων Ρούσελ

ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ στο έτος
1970.

Γεμάτος συγκίνηση, αλλά
με φωνή καθαρή, ὁ νεαρός μη-
χανικός Ροβέρτος Βερνέ έξηγοῦσε
στοῦς ἀντιπροσώπους της μεγάλης
τεχνικής Έταιρίας «Μπροντέν και
Σία», την τελευταία του εφεύρεση:
'Επρόκειτο για ένα μηχανήμα πραγ-
ματικά καταπληκτικό, του ὁποίου η
πρακτικὴ ὠφελιμότης θά ήταν άνω-
πολόγηστη.

Κατὰ τοῦς ἰσχυρισμοῦς του νεα-
ροῦ εφευρέτη, τὸ μηχανήμα που εί-
χε κατασκευάσει θά μπορούσε να
προκαλέση βροχὴ στίς χῶρες ἐκεί-
νες που έρημόκει η Ήρασία, και ἀν-
τιθέτως καλοκαιρία στίς βόρειες
χῶρες, που ὁ οὐρανός ταν είναι δι-
αρκῶς σκεπασμένος ἀπὸ σύννεφα
και βρέχει χωρίς διακοπή.

Τὸ μηχανήμα αὐτὸ είχε την δύνα-
μη να προκαλῆ πτώση της θερμο-
κρασίας στα κατώτερα ἀτμοσφαιρι-
κά στρώματα μίας ὠρισμένης περι-
οχῆς. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θά δι-
μιουρούσε συμπίκνωση τῶν ἀτμο-
σφαιρικῶν ἀτμῶν και ἐπομένως βρο-
χὴ. Ἀντιστρόφως, ὅταν προκαλοῦσε
ὕψωση της θερμοκρασίας, τὰ σύννε-
φα διελύοντο και ὁ καιρός γινόταν
αἰθρίας.

Ὅταν ὁ Βερνέ τελείωσε την έρημ-
νεία τῶν θεωριῶν του, γύρισε έναν
διακόπτη και τὸ ἠλεκτρικὸ ρεύμα
διωχετεύθηκε ἀμέσως στο μικρὸ μη-
χάνημα που είχε τοποθετημένο μπρο-
στά του. Ένα χαμόγελο ἱκανοποίη-
σεως ἀνθισε στα χέρη του, ἐνῶ
συγχρόνως άκούοταν ὁ ξηρός κρό-
τος του μικροσκοπικοῦ μοτέρ.

Βουβοί και σοβαροί οί τεχνικοί
ἀντιπρόσωποι της Έταιρίας παρα-
κοιλοῦσαν τὸν πείραμα. Η ἀτμό-
σφαιρα του μικροῦ εργαστηρίου γι-
νόταν ὀλοένα βαρύτερη και πιὸ ὀ-
γρη. Σιγά-σιγά, άρχισε να σχημα-
τίζεται μέσα στο δωμάτιο ένα ἀραιό
σύννεφο που συνεπικνοῦτο ὀλοένα,
και έπειτα ἀπὸ λίγο, χοντρές σταγό-
νες βροχῆς άρχισαν να πέφτουν στο
πάτωμα του δωματίου. Οί ἀντιπρό-
σωποι έμειναν κατάπληκτοι ἀπὸ την
έπιτυχία του πειράματος κι' ὁ νεα-
ρός σοφός, ἱκανοποιημένος, έστοψε
ξανά τὸν διακόπτη και σταμάτησε
την λειτουργία της μηχανῆς.

— Ὁ γέρω Μαρτέν, ένας ἀπὸ τοῦς
κυριωτέρους μετόχους της Έταιρί-
ας, πλησίασε τότε τὸν νεαρὸ ἐπιστή-
μονα και του είπε με φωνή που έ-
τρεμε ἀπὸ συγκίνηση:

—Τὸ πείραμά σας μὲς έπεισε για
την ὄποτελεσματικότητά της και-
νοῦργίας σας εφευρέσεως. Θά σας
ένισχύσωμε και θ' ἀναλάβωμε να έ-
φαρμιώσωμε με ξεοδά μας την εφεύ-
ρησή σας. Προσέξτε ὅμως! Αὐτὸ τὸ
κάνομε γιατί θέλομε να ἐπιτύχωμε
ἀντί πάσης θυσίας κάτι νέο που να

ἀποτελέση έναν τέτοιο θρίαμβο, ὡ-
στε να ἐπισύρωμε πάλι την προσοχὴ
του παγκοσμίου κοινού γύρω ἀπὸ
την Έταιρία μας. Σας εξομολογού-
μεθα ὅτι κατά τὰ δύο τελευταία
χρόνια ὑπῆρχαμε πολὺ άτυχοι σ' ὅ-
λες τίς καινούργιες εφευρέσεις που
προσπαθήσαμε να λανσάρωμε. Πολ-
λοὶ συνεργάτες μας σκοτώθηκαν την
ώρα που δοκίμαζαν τὰ νέα μας μη-
χανήματα. Πολλὰ χρήματα ξωδεύ-
τηκαν ἀδίκαι, και η Έταιρία μας
κινδυνεύει να χρεωκοπήση την σιγι-
μὴ ἀκριβῶς που η «Νοβὰτε-

«Ὅλα ήταν έτοιμα για την ἐκτέλε-
ση του πειράματος στην ἀπόμεινη ἐ-
κείνη γωνιά της γῆς. Την ἐπομένη
μέρα, μπροστά στοῦς ἀντιπροσώ-
πους του Κράτους, τὸ τεραστιο μη-
χάνημα θ' άρχιζε να λειτουργη, τὰ
σύννεφα θά σκέπαζαν τὸν πυρα-
τωμένον οὐρανὸ και η καυτερὴ ἀμμου-
διά της ἐρήμου θά κατεκλύζετο ἀπὸ
νερά.

Ὁ Βερνέ, ἐκνευρισμένος, κουρα-
σμένος, είχε πέσει να κοιμηθῆ νωρίς
για να ἀποκτήση δυνάμεις για την
μεγάλη στιγμή. Κοιμόταν βαθειά,
ὅταν ένας τρομερός θορύβος τὸν ξύ-
πνησε. Για μία στιγμή νόμισε πως
ἀνευρεῖτοταν. Γρήγορα ὅμως συνήλ-
θε και ἀντελήφθη την τραγικὴ πραγ-
ματικότητα.

Καπιο ἀγνωστο χέρι είχε θέσει
σε κίνηση τὸ μηχανήμα που ὀρλια-
ζε τώρα σαν θηρίο της Ἀποκαλύψε-
ως μέσα στην σιγαλιά της ἐρήμου.

Ένας ἰσχυρός άνεμος σήκωνε σύν-
νεφα ἀμμου και σε λίγο άρχισε μιά
μεγάλη θύελλα.

—Βρέχει! φώναξε ὁ Ρύχαρτ, ένα
ἀπὸ τὰ μέλη της ἀποστολῆς, μπαί-
νονται χαροῦμενος στην στιγμή του
Εερνέ. Τὸ μηχανήμά σου, Βερνέ,
λειτουργε!

Ὁ νεαρός ὅμως ἐπιστήμων, κότω-
χρος, δεν ἀπήντησε. Ντύθηκε βια-
στικά, πήρε τὸν περιτρίφο του κι'
έρχισε να τρέψη πρὸς τὸν τόπο, ὅ-
που βρισκόταν οί εγκαταστάσεις.
Ήταν φανερό πως κάποιος είχε θέ-
σει σε κίνηση τίς μηχανές για να
τίς καταστρέψη. Μοῦρα σύννεφα
σκέπαζαν τὸν ὀρίζοντα και η βιογῆ
που έρχόταν ἔτροπτα, κινδύνευε
να παρασῶρη τὰ πάντα.

Ὅταν έφτασε στον τόπο ὅπου ή-
ταν τὸ μηχανήμα, ἤρθε τὸν διευ-
θυτῆ Λουζ μπροστά στην εγκατά-
σταση. Κρατοῦσε κι' ἐκείνος ένα πε-
ρίστροφο.

—Θθάνετε πολὺ άργά, φώναξε εί-
ρωνικά στον Βερνέ, μόλις τον είδε.
Άκουσα τὴ συζήτησή σου με τὸν
Ρύχαρτ τὸ πρωί, και έμαθα τοῦς φό-
βους σου, μήπως τὸ μηχανήμα προ-
καλέσει τέτοια θύελλα που να κατα-
στρέψη τὰ πάντα. Εί! Λοιπόν! Τὸ
μηχανήμά σου λειτουργε! Τὸ έθεσα
ὅμως σε κίνηση ἀκριβῶς για να τὸ
καταστρέψω. Σε λίγο η καταρρα-
κτώδης βροχὴ θά τὸ έξη ξεαφανί-
σει!...

—Τρελλάθηκες; φώναξε ὁ Βερνέ.
Σταμάτησε ἀμέσως τοῦς κινητήρες!

«Επειτα ἀπὸ πολλές περιπέτειες, η
ἀποστολὴ έφτασε σε μιά δαση-
ρείου Σαγάρας.

«Επειτα ἀπὸ πολλές περιπέτειες, η
ἀποστολὴ έφτασε σε μιά δαση-
ρείου Σαγάρας. Ἐκεί ἐγκα-
τεστάθηκαν τὰ μηχανήματα κι' έγι-
νε τὸ κέντρον τῶν πειραμάτων. Ὁ
νεαρός Βερνέ ήταν ἀνήσυχος και
νευρικός. Είχε σαφὴ συνείδηση τῶν
ὕποχρεώσεων που ἀνέλαβε και της
τεραστίας εθῶνης του. Τόσοι κόποι,
τόσα χρήματα θά πήγαιναν χαμένα,
ἄν τὸ μηχανήμα του δεν λειτουργε-
»

«Επειτα ἀπὸ πολλές περιπέτειες, η
ἀποστολὴ έφτασε σε μιά δαση-
ρείου Σαγάρας. Ἐκεί ἐγκα-
τεστάθηκαν τὰ μηχανήματα κι' έγι-
νε τὸ κέντρον τῶν πειραμάτων. Ὁ
νεαρός Βερνέ ήταν ἀνήσυχος και
νευρικός. Είχε σαφὴ συνείδηση τῶν
ὕποχρεώσεων που ἀνέλαβε και της
τεραστίας εθῶνης του. Τόσοι κόποι,
τόσα χρήματα θά πήγαιναν χαμένα,
ἄν τὸ μηχανήμα του δεν λειτουργε-
»

«Επειτα ἀπὸ πολλές περιπέτειες, η
ἀποστολὴ έφτασε σε μιά δαση-
ρείου Σαγάρας. Ἐκεί ἐγκα-
τεστάθηκαν τὰ μηχανήματα κι' έγι-
νε τὸ κέντρον τῶν πειραμάτων. Ὁ
νεαρός Βερνέ ήταν ἀνήσυχος και
νευρικός. Είχε σαφὴ συνείδηση τῶν
ὕποχρεώσεων που ἀνέλαβε και της
τεραστίας εθῶνης του. Τόσοι κόποι,
τόσα χρήματα θά πήγαιναν χαμένα,
ἄν τὸ μηχανήμα του δεν λειτουργε-
»

«Επειτα ἀπὸ πολλές περιπέτειες, η
ἀποστολὴ έφτασε σε μιά δαση-
ρείου Σαγάρας. Ἐκεί ἐγκα-
τεστάθηκαν τὰ μηχανήματα κι' έγι-
νε τὸ κέντρον τῶν πειραμάτων. Ὁ
νεαρός Βερνέ ήταν ἀνήσυχος και
νευρικός. Είχε σαφὴ συνείδηση τῶν
ὕποχρεώσεων που ἀνέλαβε και της
τεραστίας εθῶνης του. Τόσοι κόποι,
τόσα χρήματα θά πήγαιναν χαμένα,
ἄν τὸ μηχανήμα του δεν λειτουργε-
»

«Επειτα ἀπὸ πολλές περιπέτειες, η
ἀποστολὴ έφτασε σε μιά δαση-
ρείου Σαγάρας. Ἐκεί ἐγκα-
τεστάθηκαν τὰ μηχανήματα κι' έγι-
νε τὸ κέντρον τῶν πειραμάτων. Ὁ
νεαρός Βερνέ ήταν ἀνήσυχος και
νευρικός. Είχε σαφὴ συνείδηση τῶν
ὕποχρεώσεων που ἀνέλαβε και της
τεραστίας εθῶνης του. Τόσοι κόποι,
τόσα χρήματα θά πήγαιναν χαμένα,
ἄν τὸ μηχανήμα του δεν λειτουργε-
»

«Επειτα ἀπὸ πολλές περιπέτειες, η
ἀποστολὴ έφτασε σε μιά δαση-
ρείου Σαγάρας. Ἐκεί ἐγκα-
τεστάθηκαν τὰ μηχανήματα κι' έγι-
νε τὸ κέντρον τῶν πειραμάτων. Ὁ
νεαρός Βερνέ ήταν ἀνήσυχος και
νευρικός. Είχε σαφὴ συνείδηση τῶν
ὕποχρεώσεων που ἀνέλαβε και της
τεραστίας εθῶνης του. Τόσοι κόποι,
τόσα χρήματα θά πήγαιναν χαμένα,
ἄν τὸ μηχανήμα του δεν λειτουργε-
»

«Επειτα ἀπὸ πολλές περιπέτειες, η
ἀποστολὴ έφτασε σε μιά δαση-
ρείου Σαγάρας. Ἐκεί ἐγκα-
τεστάθηκαν τὰ μηχανήματα κι' έγι-
νε τὸ κέντρον τῶν πειραμάτων. Ὁ
νεαρός Βερνέ ήταν ἀνήσυχος και
νευρικός. Είχε σαφὴ συνείδηση τῶν
ὕποχρεώσεων που ἀνέλαβε και της
τεραστίας εθῶνης του. Τόσοι κόποι,
τόσα χρήματα θά πήγαιναν χαμένα,
ἄν τὸ μηχανήμα του δεν λειτουργε-
»

«Επειτα ἀπὸ πολλές περιπέτειες, η
ἀποστολὴ έφτασε σε μιά δαση-
ρείου Σαγάρας. Ἐκεί ἐγκα-
τεστάθηκαν τὰ μηχανήματα κι' έγι-
νε τὸ κέντρον τῶν πειραμάτων. Ὁ
νεαρός Βερνέ ήταν ἀνήσυχος και
νευρικός. Είχε σαφὴ συνείδηση τῶν
ὕποχρεώσεων που ἀνέλαβε και της
τεραστίας εθῶνης του. Τόσοι κόποι,
τόσα χρήματα θά πήγαιναν χαμένα,
ἄν τὸ μηχανήμα του δεν λειτουργε-
»

«Επειτα ἀπὸ πολλές περιπέτειες, η
ἀποστολὴ έφτασε σε μιά δαση-
ρείου Σαγάρας. Ἐκεί ἐγκα-
τεστάθηκαν τὰ μηχανήματα κι' έγι-
νε τὸ κέντρον τῶν πειραμάτων. Ὁ
νεαρός Βερνέ ήταν ἀνήσυχος και
νευρικός. Είχε σαφὴ συνείδηση τῶν
ὕποχρεώσεων που ἀνέλαβε και της
τεραστίας εθῶνης του. Τόσοι κόποι,
τόσα χρήματα θά πήγαιναν χαμένα,
ἄν τὸ μηχανήμα του δεν λειτουργε-
»

Θά πνιγούμε όλοι. Δέν τό σκέφθη-
κες;

—Ένα σατανικό γέλιο ύπήρξεν ή
απάντησις του Λούζ:

—Θά πνιγίητε όλοι, έκτός από
μένα! Τό αυτόκίνητό μου μέ περι-
μένει... Όσο γιά τά δικά σας, μήν
κουρασθήτε άδικά... Δέν είναι σί
κατάσταση νά κινήθουν...

Καί τό σατανικό γέλιο του έξακο-
λουθούσε ν' άντηχή, ένθ' εκείνος συ-
νέχισε:

—Τί μέ κυττάξεις έτσι σά χαζός;
"Ε, φυσικά, δέν μπορείς νά καταλά-
θης... Έγώ όμως θά έπωφεληθώ
των λίγων λεπτών που θά μείνω ά-
κόμη έδώ, γιά νά σου έξηγήσω..." Ε-
τσι, ή έκδίκησίς μου θάνη πλήρης...

Καί μπροστά στά θρβάνοιχα από
τρόμο μάτια του Βερνέ, που ή κατά-
πληξις κι' ή άπελπισία τάδειχνε ά-
κόμη μεγαλύτερα, ό Λούζ του άπε-
κάλυψε όλο τό μίσος που από καιρό
έτρεφε γι' αυτόν... Του έπτε άκόμη,
μέ έγκαύχηχη, πώς ό ίδιος είχε προ-
καλέσει τίς προηγούμενες άποτυχί-
ες της 'Εταιρίας, γιατί ήταν πληρω-
μένος από τους άνταγωνιστάς της,
τήν Νοβάτεκνίκ!

—Καί τώρα, ή δουλειά σας είναι
κανονισμένη! συνεπέρανε. "Ό,τι και
νά κάμετε, θά μείνετε έδώ γιά πάν-
τα!

Καταβάλλοντας μιά υπεράνθρωπη
προσπάθεια, και άδιαφορώντας γιά
τόν κίνδυνο που διέτρεχε, ό Βερνέ έ-
πέτεθη ένάντιον του κακούργου. Την
ίδια στιγμή του επέτέθη και κάποι-
ος άλλος συνάδελφος, που είχε τρέ-
ξει νά ίδιή τί συμβαίνει. Άκολούθη-
σε μιά δραματική πάλη, μέσα στην
τρομερή ύπόρα που είχε πιά έσοπά-
σει. Όλόκληρα ποτάμια είχαν σχη-
ματισθή γύρω και παρέσυραν τά
πάντα. "Όταν οι δυό άνδρες κατώρ-
θωσαν τέλος νά καταστήσουν άκί-
νδυνο τόν κακούργο, τό θέαμα που
άντίκρουσαν ήταν τραγικό. "Όστόσο,
ή σωτηρία είχε έπέλθει από εκεί που
δέν την περίμεναν: Η θύελλα είχε
σταματήσει μόνη της, γιατί τά νε-
ρά είχαν καταστρέψει τίς ηλεκτρι-
κές έγκαταστάσεις, που ό έγκλημα-
τικός Λούζ δέν είχε σκεφθή νά προ-
φυλάξη μέ τά ειδικά στεγανά κα-
λύμματα...

Γύρω, τά πάντα ήσαν έρείπια: Οι
σκιές είχαν παρασυρθή από τά όρ-
μητικά νερά και οι άνδρες της άπο-
στολής δέν έφάνιντο πουθενά. "Ι-
σως και νά είχαν παρασυρθή από
τήν τρομερή θύελλα ή νά είχαν πνι-
γίη μέσα στη λάσπη της άπέραντης
λίμνης που είχε δημιουργηθή γύρω
από τόν τόπο του καταπληκτικού
μηχανήματος.

Άπελπισμένος, ό Βερνέ έγυρε κά-
που γιά νά συγκεντρώση τίς σκέ-
ψεις του, γιά νά συνέλθη: ή έξάν-
τλησις, όμως, τόν κατέβαλε, και σέ
λίγο τόν πήρε ό ύπνος.

Εαφνικά, ένας άνδρας τόν έσκούν-
τησε άπτότομα, και ένθ' ό Βερνέ δέν
είχε προφθάσει νά ανοίξη τά μάτια,
άκουσε σαν μέσα σέ όνειρο:

—Τά συγχαρητήριά μου, κ. Βερ-
νέ! Μή λυπάσθαι! Όλη αυτή ή κα-
ταστροφή δέν άποδεικνύει παρά έ-
να πράγμα: τόν θρίαμβο της έφευ-
ρέσεώς σας!

Τό κατορδύματο του «Λωποδύτη-Φάντασμα»

Τό βαζάκι της Πάγκ - Γκού - Κέ

Ιού Χέρμαν Λόντον

Η ΑΠΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΤΟΚΟΓΛΥΦΟΥ

Ο Ινσπέκτωρ Σούμερ ήταν βυθι-
σμένος στην άνάγνωση διαφό-
ρων έκθέσεων των όργάνων
του, όταν μπήκε στο γραφείο
του ένας τύπος ντυμένος άψογα, άλ-
λά μέ τερατώδη μύτη και μάτια Κι-
νέζικα.

—"Ο Ινσπέκτωρ Σούμερ;

—"Ο ίδιος.

—Είμαι ό παλαιοπώλης "Εντμοντ
Γκέν. Θά γνωρίζετε βέβαια τό κατά-
στημά μου στην Βικτώρια Στρήτ.
"Επιπλά και ταπισερι όλων των έ-
ποχών.

—Καθήστε, παρακαλώ. Σέ τί μο-
ρῶ νά σας φανῶ χρήσιμος;

—"Ηλθα νά μου λύσετε μιά άπο-
ρία, Ινσπέκτωρ. "Εμπορεύομαι όχι
μόνο παλαιά έπιπλα και ταπισερί,
άλλά και παλαιά μιμπελώ, και πορ-
σελάνες και ό,τι άφορά την έπίπλω-
ση ενός σπιτιού ανθρώπου μέ καλλι-
τεχνικές αξιώσεις. Πρό τριών έβδο-
μάδων, μπαίνοντας τό πρωί στο κα-
τάστημά του, διεπίστωσα ότι είχε δι-
σπραχθή κλοπή κατά τό διάστημα
της νυκτός.

—Πώς τό καταλάβατε;

—"Όχι από την πόρτα ή την κλει-
δαριά της. "Επρόκειτο περί άριστο-
τεχνικής διαρρήξεως. Σ'τό τραπέζι
μου βρήκα τό έπισκεπτήριο του «Λω-
ποδύτη-Φάντασμα»!

—Πάλι αυτός!

—Φυσικά, άνησύχησα. "Αρχισα λοι-
πόν νά κυττάζω στίς βιτρίνες μου
γιά νά δω τί μου είχε πάρει. Φαντα-
σθήτε την έκπληξή μου, όταν διεπί-
στωσα ότι δέν μου πήρε παρά ένα
Κινέζικο βαζάκι χωρίς αξία.

—Είσαθε βέβαιος ότι τό βαζάκι αυ-
τό δέν είχε καμιά αξία;

—Νά σας πῶ την άλήθεια, δέν εί-
μαι βέβαιος γιά τίποτα. "Εγώ, τό ά-
γόρασα γιά πέντε σελλίνια μαζί μέ
άλλα πολλά μιμπελώ από την χή-
ρα ενός αξιωματούχου, που είχε κά-
νει στην "Απω "Ανατολή. Θά τῶδινα
στον πρώτο άγοραστή που θά μου
πρόσφερε έστω και μιά λίρα. Στο έ-
πισκεπτήριό του ωστόσο, ό «Λωποδύ-
της-Φάντασμα» ζήτησε γιά νά μου
έπιστρέψη, νά καταθέσω 200 λίρες
ύπέρ του ταμείου της «εταιρίας πρὸς
προστασίαν τῶν ζῶων»! Φαντασθή-
τε την άναστατάσή μου! Είχα ένα
βαζάκι αξίας 500 ίσως λιρών και
δέν τό γνώριζα! Μέρες και νύχτες
δέν σκεπτόμουν άλλο, παρά άν έπρε-
πε νά καταθέσω τίς 200 λίρες στο
ταμείο της «εταιρίας πρὸς προστα-
σίαν τῶν ζῶων» γιά νά μου έπιστρέ-
ψη τό βαζάκι μου!

—Μιά έρώτηση, παρακαλώ: "Ο
«Λωποδύτης - Φάντασμα» είχε τίπο-
τα ένάντιον σου;

—Δέν φαντάζομαι. Δέν τόν γνωρί-

ζω τόν άνθρωπο. Τόν γνωρίζετε
σείς;

—"Αν τόν γνωρίζω; Μιά άλλη έ-
ρωτηση: Μήπως δανείζετε μέ μεγά-
λο τόκο έναντι ένεχύρων;

—Κάνω και τέτοιες δουλειές, άλ-
λά είμαι δίκαιος. Δέν είμαι τοκογλύ-
φος μέ όλη τή σημασία της λέξεως.

—Τό γεγονός ότι ό «Λωποδύτης -
Φάντασμα» διέρρηξε τό κατάστημά
σας, μέ πείθει ότι είσαθε τοκογλύ-
φος... μέ τή μισή τουλάχιστον σημα-
σία της λέξεως. "Ο «Λωποδύτης -
Φάντασμα» άντιπαθεί τους άνθρώ-
πους που δανείζουν μέ τόκο. "Εξα-
κολουθήσατε.

—Σήμερα τό πρωί, άλλη έκπληξη
μέ περίμενε μόλις μπήκα στο κατά-
στημά μου.

—Σας διέρρηξε γιά δεύτερη φορά
την πόρτα σας;

—Ναί, αλλά γιά νά έπανορθώση
τό κακό που μου έκαμε μέ την πρώ-
τη του διάρρηξη.

—Δηλαδή;

—Βρήκα τό βαζάκι μου στη θέση
του και στο τραπέζι μου αυτό τό έ-
πισκεπτήριο.

Και βγάζοντας από την τσέπη του
ένα έπισκεπτήριο, τό έβρινε πρὸς τόν
διάσημο άστυνομικό έπιθεωρητή, ό
όποιος διάβασε κατάπληκτος:

«Μίστερ "Εντμοντ Γκέν,
» Συμπληρωματικές πληροφορίες που
» συνέλαβα γιά τό ατομό σας, μέ πεί-
» θουν ότι δέν είσατε τόσο άσυνείδητος
» όσο σας νόμιζα. Σας έπιστρέφω λοιπόν
» τό βαζάκι σας και σας ζητώ συγγνώ-
» μη γιά την ένόγησή. Σας προσέδο-
» πωώ όμως ότι άν τρίτες πληροφορίες
» διαφύσσουν τίς δεύτερες, θά σας κλέ-
» ψω και τό βαζάκι της Πάγκ-Γκού-
» Κέ και άλλα θαούτμα μιμπελώ.

» "Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα».

—Είσαθε βέβαιος πώς σας έπέστρε-
ψε τό ίδιο βαζάκι;

—Είναι δυνατό νά γελασθῶ έγώ;

—Αυτό όνομάζει βαζάκι της

«Πάγκ - Γκού - Κέ»;

—Δέν μπορεί νά ένοήθῃ άλλο, γιατί
άλλο βαζάκι στο κατάστημά μου
δέν έχω. "Ανοίξα από περιέργεια
την έγκυκλοπαίδεια και από αυτήν
πληροφορήθηκα πώς ή Πάγκ - Γκού
Καί ήταν αυτοκράτειρα του Μάμ, άλ-
λα ξοπίστησε και έτάφη ζωντανή ά-
πό τους φανατικούς ύπηκόους της.

—Τότε, άν τό βαζάκι αυτό ήταν
δικό της, θά είναι άνεκτίμη-
το. Καί τό πήρατε, είπατε, γιά πέν-
τε σελλίνια;

—Μάλιστα. "Από την χήρα ενός ά-
ξιωματικού που είχε κάνει στην "Α-
πω "Ανατολή.

—Καλά ως έδώ. Πήτε μου τώρα
τί περιμένετε από μένα;

—"Εχω πελανώσει, Ινσπέκτωρ. Τί

μέ συμβουλευετε νά κάνω;

—Ξέρω τί νά σας πῶ κι' έγώ; "Ε-
χετε νά κάνετε μέ ένα σατανά. Καλό
θά είναι νά προφυλάξετε τό βαζάκι
σας.

—Μά μήπως είναι τό μόνο βαρύτι-
μο αντικείμενο του καταστήματός
μου; "Αν ό σατανάς αυτός διαρρή-
ξη γιά τρίτη φορά τό κατάστημά
μου γιά νά μου τό ξαναπάρη και δέν τό
βρῆ, θά μου πάρη άλλα πράγματα
πολύ πιο βαρύτιμα ίσως.

—Λάβετε τά μέτρα σας. "Εγώ, σας
ύπόσχομαι νά λάβω τά δικά μου
γιά νά μη σας συμβῆ κανένα δυσά-
ρεστο. Πάντως, είδοποιήσατέ μέ άν
παρητηρήσετε τίποτα τό ύποπτο.

ΕΝΑΣ ΚΑΛΟΣ ΠΕΛΑΤΗΣ

"Υστερα από τρείς εβδομάδες, έ-
να βράδυ, καθώς ό παλαιοπώλης έ-
τοιμαζόταν νά κλείση τό κατάστημά
του, άφησε μέ κλειστήν εύχάριστη
έκπληξεως, βλέποντας ένα συμπα-
θητικό νέο νά μπαίνει μέσα σ' αυτό.

—"Αου! "Ο μίστερ Μάρτεν Ντάλ!
Νά μιά εύχάριστη έκπληξη. Πώς αυ-
τό τό καλό;

—"Ούμ! Περνούσα κατά τύχη και
μπήκα νά δω άν έχετε κανένα κελε-
πούρι.

—Χωρεί άμφιβολία ότι κάτι θά
βρῆτε στο κατάστημά μου; Πώς
σας φαίνεται αυτό γραφειάκι; Είναι
της Μαίρης Στούαρτ! Κι' αυτό έ-
κει τό νεσεαίρ κεντήματος; Μ' αυ-
τό ή τελευταία αυτοκράτειρα πα-
σών των Ρωσσιών περνούσε τίς ω-
ρες της στην Λουμπιάνκα. Αυτό τό
βαζάκι της Πάγκ - Γκού - Κέ; Φαν-
τασθήτε ότι πρὸς μὴνός μου τό έκλε-
ψε ό «Λωποδύτης - Φάντασμα» και
μου ζήτησε 200 λίρες γιά νά μου
τό έπιστρέψῃ! Κα' έξέρετε! Γιά νά
ρίξη τό μάτι του σ' αυτό ό «Λωπο-
δύτης - Φάντασμα»!

—Μά είναι πραγματικά της Πάγκ
- Γκού - Κέ;

—Μπορείτε νά άμφιβάλλετε όταν
έγώ σας βεβαιώνω; Σας πούλησα
ως τώρα τόσα και τόσα μιμπελώ
και όμως...

—Μέ τυλίξατε πρὸ δυό μηνῶν!
διέκοψε γελώντας ό άριστοκράτης.

—"Εγώ;

—Ναί. "Ο δπάλινος Βούδδας που
μου δώσατε γιά τριάντα λίρες, δέν
άξιζε ούτε τριάντα σελλίνια!

—"Αν είναι δυνατό! "Ο δπάλινος
Βούδδας του Ζίγκυς Χάν;

—"Ετσι μέ βεβαιώσαν τουλάχισ-
τον.

—"Εγώ νά τυλίξω ένα πελάτη ο-
πως σας!

—"Ας είναι. Δέν έπιμένω. Καί κα-
ταθέσατε στην «εταιρία πρὸς προ-
στασίαν τῶν ζῶων» τίς διακόσιες λί-
ρες γιά νά σας έπιστρέψῃ ό «Λωπο-
δύτης - Φάντασμα» αυτό τό βαζά-
κι;

—Συμβιβάσθηκα στο τέλος μαζί
του και έτσι ξαναπήρα αυτό τό άρι-
στοურγηματάκι, πληρώνοντας μόνο
τριάντα λίρες!

—Πώς συμβιβασθήκατε; Τόν είδα-
τε;

—"Όχι. Δέν τόν είδα. Εύτυχώς μέ
πήρε στο τηλέφωνο και ύστερα από
παζάρια που κράτησαν μισή ώρα
συμβιβάσαμε τά τῶάνματα.

—Μοῦ άρέσει αυτό τό βαζάκι. Πό-
σα ζητείτε;

—"Όσα μου ζήτησε αρχικά ό «Λω-

ποδύτης - Φάντασμα» γιά νά μου
τό έπιστρέψῃ. Θά στοιχίση τουλάχι-
στον τό τριπλάσιο!

—Διακόσιες λίρες! Τί λέτε, μίστερς
Γκέν! Αυτό όνομάζεται αίσχροκέρ-
δεια!

—Μέ προβάλλετε, μίστερ Ντάλ.

—Δέν είσαθε δά και τόσο εύθι-
κτος! Προσφέρω πενήντα λίρες!

—Γιά τό βαζάκι της Πάγκ - Γκού

— Κέ; Τί λέτε, μίστερ Ντάλ!

—"Ούτε ένα σελλίνο περισσότερο!

—"Αλλά ό «Λωποδύτης - Φάντα-
σμα» ζήτησε 200 λίρες γιά νά μου
τό έπιστρέψῃ!

—Μπορεί νά τρελλάθηκε ό «Λωπο-
δύτης-Φάντασμα»! Πρέπει νά τρελ-
λασθῶ κι' έγώ; Καί ύστερα, τό γεγο-
νός ότι σας τό έπέστρεψε γιά τριάντα
λίρες, δέν σας γεννάει την ύποψία ό-
τι ό σατανάς αυτός, πιθανόν νά βε-
βαιώθηκε πώς δέν είναι τό βαζάκι
της Πάγκ - Γκού - Κέ και γι' αυ-
τό φάνηκε συγκαταβατικός;

"Η έρώτησις αυτή έβαλε σέ σκέ-
ψεις τόν παλαιοπώλη. Πιθανόν ό
«Λωποδύτης - Φάντασμα» νά του
τό έπέστρεψε, γιατί δέν άξιζε δεκά-
ρα! Γιατί νά μη τό δώση γιά πε-
νήντα λίρες; Του στοιχισε πέντε
σελλίνια! "Εκέρδιζε λοιπόν από αυ-
τό τό βαζάκι 49 λίρες και 15 σελλί-
νια!

"Υστερα από λίγο, ό άριστοκράτης
Μάρτεν Ντάλ πλήρωνε τίς 50 λίρες
και έβγαине μέ τό πολύτιμο ιστορικό
βαζάκι. "Ο παλαιοπώλης "Εντμοντ
Γκέν είχε κάνει μιά έμπορική πρά-
ξη πρώτης τάξεως!

Φαντασθήτε όμως την έκπληξή του,
όταν ύστερα από λίγες μέρες, έπιλη-
ροφορείτο στην αγορά ότι ό άριστο-
κράτης Μάρτεν Ντάλ είχε πωλήσει
άντι 200 λιρών, ένα Κινέζικο βαζά-
κι, στον Κινέζο παλαιοπώλη Τσάο-
Τσέν! "Ηταν άλήθεια λοιπόν; Είχε
τυλιχθῆ από τό άριστοκράτη; Χωρίς
νά χάνη καιρό, γιά νά βεβαιωθῆ, έ-
πεσκέφθη τό παλαιοπωλείο τό Τσάο
- Τσέν. Οι δυό παλαιοπώλοι έγνωρι-
ζοντο.

—"Αου! ό μίστερ Γκέν! Πώς αυτό
τό καλό;

—Περαστικός είμαι.. Πώς πάνε οι
δουλειές;

—"Όχι και τόσο καλά. "Αφθονούν
οι πωλητάι και σπανίζουν οι άγορα-
σταί. "Επαφα πιά νά άγοράζω. Εί-
ναι άπελπισία νάχη κανείς κοιμισμέ-
να τά κεφάλαιά του.

—Αυτό έδῶ τό βαζάκι;

—Αυτό; Είναι της Πάγκ - Γκού -
Κέ. "Εκανα την τρέλλα νά τό άγο-
ράσω προχθές γιά 200 λίρες από έ-
να ξεπεσμένο άριστοκράτη. Ποιός
ξέρει πόσα χρόνια θά σκονίζεσαι
στην βιτρίνα μου.

—Διακόσιες λίρες! Πολλά!

—Τίς άξίζει! "Αξίζει και περισσό-
τερα! Φτάνει νά βρεθῆ ό συλλέ-
κτης!

ΚΑΙ Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ ΒΡΙΣΚΕ-
ΤΑΙ!

Αυό μήνες ό "Εντμοντ Γκέν τό φυ-
σοῦσε και δέν κρύνει! Αυτός που
στην αγορά τόν άνόμαζαν «πονηρή
άλεπου» νά τυλιχθῆ από ένα πελά-
τη του; Νά βρίσκεται τώρα τό πο-
λύτιμο βαζάκι της Πάγκ - Γκού -
Καί στην βιτρίνα του συχαμερού έ-
κείνου Κινέζου!

"Ενα άπόγευμα, σταμάτησε μπρὸς

στο παλαιοπωλείο του ένα πολυτε-
λέστατο ιδιαιτικό αυτοκίνητο και
κατέθηκε απ' αυτό ένας ηλικιωμέ-
νος κύριος. Μπήκε στο κατάστημα
και άρχισε νά έξετάζη μέ προσοχή
τό κάθε τι. Τίποτα ωστόσο δέν εῦρι-
σκε της άρεσκείας του.

—Είσαθε πολύ δύσκολος, τζέντλε-
μαν! διαμαρτυρόταν ό "Εντμοντ
Γκέν. Δέν σας άρέσει αυτό τό γρα-
φειάκι της Μαίρης Στούαρτ; Αυτή
ή τουαλέττα της Αικατερίνης των
Μεδίκων; Αυτό έδῶ τό ιστορικό έρ-
μάρι του Μαζαρίνου;

—"Ωραία όλα αυτά, αλλά όχι γιά
μένα. "Εγώ είμαι συλλέκτης πορσε-
λανῶν! Καί δέν βλέπω καμιά στο
κατάστημά σας!

—Πορσελανῶν είπατε; Τί θά λέγα-
τε γιά ένα αθηντικό βαζάκι της
Πάγκ - Γκού - Καί;

—Πάγκ - Γκού - Καί; Γνήσιο;

—Τό κατάστημά μου είναι γνωστό
σ' όλη την "Αγγλία!

—"Ενα τέτοιο βαζάκι θά τό άγό-
ραζα εύχαρίστως.

—Είναι λιγάκι άκριβά.

—Δηλαδή;

—Τετρακόσιες λίρες.

—Μπορώ νά τό δω;

—Τέτοια αντικείμενα δέν τά έχω
στο κατάστημά μου. Τό έχω στο ίδι-
αίτερο χρηματοκιβώτιό μου, στην
Τράπεζα της "Αγγλίας. Αύριο τέ-
τοια ώρα άν περάσετε, θά είμαι εῦ
τυχής νά σας τό δείξω.

—"Εστω. "Αν μου άρέση, πιθανόν
νάσυμφωνήσουμε στην τιμή. Γκούντ-
μπάθ...

—Πρωί-πρωί την άλλη μέρα, ό
"Εντμοντ Γκέν βρισκόταν στο παλαι-
οπωλείο του Τσάο-Τσέν, προσπα-
θώντας νά τόν τυλίξη.

—Τί λέτε, άγαπητέ συνάδελφε! Ε-
λεγε ό Τσάο-Τσέν! Νά σας έμπι-
στευθῶ τό βαζάκι της Πάγκ - Γκού
— Καί; Μόνο αυτό δέν γίνεται! Φέρ-
τε μου τόν συλλέκτη και νά σας δώ-
σω δέκα τοίς εκατό!

—Τί φιλόποπος που είσαθε, συνά-
δελφε!

—Καταλαβαίνετε τί μου ζητάτε;
"Αδύνατα πράγματα! Αυτό τό βα-
ζάκι μόνο πουλημένο θά μπορούσε
νά βγῆ από τό κατάστημά μου.

—"Εστω! Πόσα θέλετε;

—"Επειδή είσατε συνάδελφος μου
και πρέπει νά κερδίσετε κάτι, σας
τό άφήνω γιά 250 λίρες.

—Σας προσφέρω εκατό.

—"Αστείο πράγμα!

"Υστερα από παζάρια που κράτη-
σαν αλόκληρη ώρα, ό "Εντμοντ
Γκέν έμέτρησε 200 λίρες και βγήκε
μέ τό πολύτιμο βαζάκι.

Τό ίδιο άπόγευμα, ένθ' περίμενε
τόν συλλέκτη, άντήχησε τό τηλέφω-
νο. "Επήγε στο άκουστικό.

—"Αλλά - άλλό!... "Ο ίδιος... "Α!

Σας είσαθε;... Τό βαζάκι της Πάγκ-
Γκού - Καί σας περιμένει... Πώς;

Είσαθε ό «Λωποδύτης-Φάντασμα»;

Τί;... Μοῦ προσφέρετε πέντε σελλί-
νια γιά νά τό σπάσω στο κεφάλι
μου;... Μή διακόπτετε... Μή διακό-
πτετε! Και έπεσε λιπόθυμος χωρίς ν' άπο-
τελειώση τη λέξη του, μέ τό άκου-
στικό σ' αῦτό του.

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

"Απόδοσις ΤΑΣΟΥ ΑΥΛΩΝΙΤΗ

(Άπαγορεύεται ή άναδημοσί-
σις).

Ευχές πρωτοχρονιάτικες

Τι να σας ευχηθώ για την Πρωτοχρονιά; Υγεία και ευτυχία; Ναι, αλλά τί είναι η ευτυχία; Κατι το διαφορετικό για τον κάθε άνθρωπο. Για μερικούς είναι το χρήμα, για άλλους η δόξα, για πολλούς η αγάπη, για τα παιδιά τα παιχνίδια, για άλλους η υγεία. Πάντως, εύχομαι σε όλους και στον καθένα την εκπλήρωση των επιθυμιών σας, εφ' όσον αυτή η επιθυμία σας δεν πρόκειται να βλάψη τρίτους...

Ας ελθωμε τώρα σε σας, κορίτσια. «Και νοφούλες, του χρόνου στο σπίτι σας!» Δεν σας εύχομαι όμως έναν πλούσιο γαμπρό. Σας εύχομαι έναν καλόν άνθρωπο που να μπορεί να σας καταλαβαίνει, που να κερδίζει βέβαια άκοστα για να μη στερείστε, αλλά όχι τόσο πλούσιο ώστε να χάσετε την αξία των μικροπραγμάτων που κάνουν την χαρά της ζωής. Και σας συμβουλεύω, αν θέλετε να ευ-

Τὸ ΚΑΡΝΥΕ

Τὸ δίχτυ πού θά σκεπάζη τὰ μαλλιά θά ἔχη τὴν ἴδια ἀπόχρωση μὲ τὸ μπόρ τοῦ καπέλλου καὶ τοῦ φιογκοῦ. Μπορεῖτε

ν' ἀγοράσετε τὸ δίχτυ ἔτοιμο ἢ νὰ τὸ πλέξετε μόνες σας. Τὸ μπόρ γίνεται ἀπὸ κροσέ.

ΔΟΡΑ

Τρία φορεματάκια ἄμηνιέ

Τὸ πρῶτο, μοντέλο γίνεται ἀπὸ μάλλινο βρασιμα, ἀλλὰ κι ἀπὸ βελούδο ἢ σατέν. Τὸ μεσοκρινὸ μέρος τοῦ φορέματος καὶ τὰ μανίκια εἶνε κομμένα στὸ λοξὸ τοῦ βράσιματος. Ἡ μπροστινὴ ραφή τοῦ ἐπάνω μέρους τοῦ φορέματος κρύβεται μέσα στις σούρες.

Τὸ δεύτερο εἶναι ἀπὸ σατέν. Τὸ υπαστάκι γίνεται ἀπὸ τὸ μέρος τὸ

μὰτ τοῦ βράσιματος. Ἡ φαρδιά ζώνη ἐπίσης. Τὰ μανίκια καὶ ἡ φούστα ἀπὸ τὴν γυαλιστερὴ πλευρὰ τοῦ βράσιματος. Τὸ τρίτο γίνεται ἀπὸ μάλλινο βρασιμα πολὺ λεπτό. Τὸ πίσω μέρος τοῦ φορέματος εἶναι κομμένο στὸ ἴσιο τοῦ βράσιματος, τὸ μπροστινὸ στὸ λοξό. Τὸ κοσμάκι σχηματίζει τὸ μοντέρνο μπολερό καὶ ἡ φούστα τὴν μπάση. Στοιλίζεται μὲ ἓνα κολλιέ κι ἓνα βραχιόλι χρυσοῦ.

Κομψὸ καὶ σεμνὸ χτένισμα

Τὸ χτένισμα αὐτὸ εἶναι πολὺ κατάλληλο γιὰ κυρίες. Ἔχει κατὶ τὸ σοβαρὸ, τὸ κομψὸ καὶ τὸ σεμνὸ μαζί.

Σκέψεις

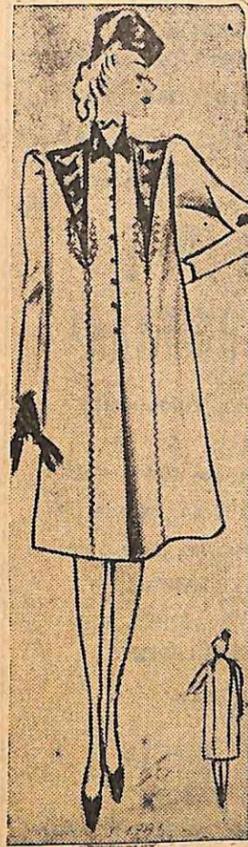
Ἔχουμε ὄλοι γίλια μύρια θάνατα. Ἡ λύπη, ἡ χαρά, ἡ ἐλπίδα καὶ ὁ ἔρωσ ἦσαν δικὰ μας ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ κόσμου καὶ ἴδια γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ὄλων τῶν φυλῶν.

Ἡ μουσικὴ ὅμως εἶναι τὸ μόνον μέσον μὲ τὸ ὁποῖον δυνάμεθα νὰ τὴν αἰσθανθοῦμε σὲ ὅλη τὴν ὀλοκληρότητά τους.

τῆς ΓΥΝΑΙΚΑΣ

λα. Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ τὸ γαννίσετε μὲ μερικὰ φύλλα μαρουλιοῦ στὰ ὁποῖα ἔχετε βάλει ὀλίγη μαγιονέζα κι' ἓνα αἰγὸ βραστό. ...Ἐνα πιάτο αὐτὰ τηγανιτὰ. Τοποθετεῖτε τριγύρω μικρὰ κρουτόνια εἰς τὰ ὁποῖα βάζετε ὀλίγον κωστὶ ταναντῆ.

Δυὸ ὡραία παλτά

Ἐὰν ἡ μέση σας εἶναι ὀλίγον τι χαμηλὴ αὐτὸ, τὸ μοντέλο θά εἶναι πολὺ κατάλληλο γιὰ σᾶς. Τὰ μακρὰ ντεκουίπ καὶ τὸ σχῆμα τοῦ γιακά λεπταίνουν πολὺ. Ἡ ἴσια φόρμα τοῦ σαοδαίνει ὀλίγον στὸ κάτω μέρος. Τὰ κουμπιά καὶ οἱ γαννιτοῦρες γίνονται ἀπὸ βελούδο.

Ἐὰν εἶσθε ὀλίγον τι γαμάτη, τὸ ἐφαρμοστὸ παλτὸ προσθέτει ὕψος καὶ ἀφαίρει φάρδος στὰ σώματα. Ὁ γιακάς, οἱ τσέπες καὶ τὰ κουμπιά γίνονται μὲ γούνα ἢ μὲ βελούδο στὴν ἴδια ἀπόχρωση.

Ἑορταστικὲς προεπιμαθίες

Μέσα στὸν κυκεῶνα τῶν ἐργασιῶν μας προστίθενται αὐτὲς τὶς μέρες καὶ οἱ εορταστικὲς προεπιμαθίες. Γλυκα φώνια, κλπ. Οἱ νοικοκυρὲς, δηλαδὴ αὐτὲς, οἱ εὐτυχημένες γυναῖκες πού ἔχουν νὰ ἀσχοληθοῦν μόνον μὲ τὶς σπιτικὲς δουλειὲς τους, φροντίζουν οἱ ἴδιες γιὰ τὴν κατασκευὴν τῶν γλυκῶν πού θά προσφέρουν στὶς ἐορτές. Ἐμεῖς, ὅμως, οἱ ἄλλες, οἱ ἐργαζόμενες δὲν ἔχουμε ἀρκετὸν καιρὸ διαθέσιμο γι' αὐτὲς τὶς δουλειές.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ μᾶς, θά εἶναι ἀσφαλῶς ἐφέτος καὶ πολλὲς ἄλλες πού θά καταρῶνουν στὰ ἔτοιμα γλυκὰ τῶν ζαχαροπλαστείων. Καὶ οἱ λόγοι εἶναι διάφοροι. Ὅθι μού ἐπιτρέψετε λοιπὸν νὰ σας συμβουλέψω πού νὰ κάτε νὰ πάρετε ἐφέτος τὰ γλυκὰ σας.

Γνωρίζετε, ἀσφαλῶς, τὸ ὡραϊότατο κατὰστημα τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου πού ὀνομάζεται «Πικαντίλλου» Τὸ ζαχαροπλαστεῖο αὐτὸ τιμᾶ τὴν πόλη μας, τὸσον γιὰ τὴν καλλιτεχνικὴν του ἐμφάνιση ὅσον καὶ γιὰ τὰ ἐκλεκτὰ προϊόντα του. Τὰ ὀλιχὰ μὲ τὰ ὁποῖα κατασκευάζονται τὰ γλυκίσματά του εἶναι ἐξαιρετικὰ καθὼς ἐπίσης καὶ ἡ τέχνη τους. Ἐκεῖ θά βρῆτε τσουρέκια, κρουαπιέδες, μελομακάρονα, σοκολατάκια καὶ φοντᾶν ἐκλεκτὰ. Ἐπίσης

τοῦρτες περιφρμας, πάστες καὶ ἄτῃ ἄλλ ἐπιθυμηστές.

Εἶδα ἐκεῖ καὶ ὡραϊότατα κουτιά καὶ διάφορα ἄλλα ἀντικείμενα γιὰ δῶρα. Ἐγὼ τουλάχιστον θά προμηθευθῶ τὰ εἶδη ζαχαροπλαστικῆς πού θά χρειασθῶ ἀπὸ τὸ κατὰστημα αὐτό.

Γιὰ νὰ διακοσμησθε

...Ἐνα ψητὸ βωδινό. Τοποθετεῖτε τριγύρω μικρὰ καὶ τρυφερὰ φύλλα παρμένα ἀπὸ τὴν καρδιά τοῦ μαρουλιοῦ. Κατόπιν βάζετε ἀνάμεσα τους, κατὰτες ὅσες εἶτε φέτες στρογγυλές, στὸ μέσον τῶν ὁποίων ἔχετε βάλει ἄλλες μὲ τὸ κομποῦτα βγαλιμένα.

...Ἐνα ψᾶρι. Κόβετε μερικὲς γκομάτες σὲ φέτες καὶ τὶς γαννίσετε στὸ κέντρον μὲ μιά φέτα αὐγοῦ βραστοῦ ἢ μὲ ὀλίγα μπικελάκια ἢ φασόλια πράσινα, τὰ ὁποῖα σκεπάζετε μὲ τὸ κίτρινο ἐνδὲ αὐγοῦ, πολὺ βρασιμένου.

...Ἐνα ψητὸ μοσχαριεῦ. Ὅλιγο πορὲ ἀπὸ πατάτα, τὸν ὁποῖον τοποθετεῖτε σὲ μικροὺς λοσιόκους, τριγύρω στὴν πιατέλα. Στὸ κέντρο κάθε λοσιόκου, βάζετε ἓνα κομματάκι ἀπὸ ἀλαμπὴ σαρόδι.

Πρωτοχρονιάτικη κίνηση

Ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν ἔχει πάρει αὐτὲς τὶς ἡμέρες ὄψιν ξένης πρωτοεοῦσης. Τὰ μεγάλα κατὰστημα εἶναι ὅλα φωτισμένα μὲ «Νέον». Τὸ Νέον εἶναι τὸ τελειότερο καὶ τὸ πιὸ συγχρονισμένο εἶδος φωτισμοῦ καὶ ξέρετε πόση αἰγλή προσδίδει τὸ φῶς αὐτό. Οἱ βιτρίνες κοιάζουν ὅσον νοφούλες στολισμένες, τὰ δανδράκια τῶν Χριστουγεννίων θυμίζουν τὸν Ἅγιο Βασίλη τὸν ὁποῖον περιμένουν τὰ παιδιά μὲ μεγάλη χαρά. Οἱ γυναῖκες στολισμένες περὸν καμαρωτὲς καὶ σταματοῦν ἐκεῖ πού οἱ βιτρίνες τὶς τραβοῦν. Εἶναι γαρούμενες καὶ ἀπησπολημένες... Νὰ μὴ ξεγάσουν νὰ πάρουν δῶρα γιὰ τὸν ἑνα... γιὰ τὴν ἄλλη...

Ἡ ὁδὸς Ἑρμοῦ καὶ ἡ ὁδὸς Σταδίου ἔγουν τὴν μεγαλειότερα κομπομορροή. Ἀλλὰ ἐκεῖ ὅπου ἡ κίνηση εἶνε ὅπως διόλου ἐξαιρετικὴ εἶναι στὸ κατὰστημα «Ἰλιον» τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ. Σὺν μέλισσες στὸ μέλι τρέγουν ὄλες γιὰ νὰ προσβάσουν νὰ διαλέξουν κάτι. Καὶ ἔχουν δικαίω, διότι ἐκεῖ θά βροῦν ὅ,τι θέλουν καὶ σὲ ὅ,τι τιμὴ θέλουν. Κοσμήματα φανταζὶ ἀπὸ 60 δοχ. καὶ ἄνω. Περὶοήματα σιμιλί, τσαντάκια, ἄνθη ἐκλεκτὰ, μπιμπελό, ὡραία σεοβίτσια ποσελάνης, σεοβίτσια τσαγιού, ἀσημικά, κρυστάλλα, ἀγάλματα... Πού νὰ σᾶς ἀραδιάσω τὸ τί ὑπερτερεῖ γιὰ νὰ πᾶνε ὄλες μαζί στὴν πηγή τῶν δῶρων.

Τὸ κατὰστημα ἐξ ἄλλου εἶναι τόσο συμπαθητικὸ, μοντέρνο, πού ἐσκουράζεται κανεὶς κυριολεκτικῶς φωνίζοντας ἐκεῖ. Εἰς τὴν ἄλλη ἀρτηρίαν τῆς πόλεως, στὴν ὁδὸ Σταδίου, τὸ μαγαζὶ πού τραβᾶ τὸν περισσότερο κόσμο εἶναι τὸ «Ἄκρον». Πρὸ ἡμερῶν σᾶς εἶχα γράψει γιὰ τὴν ἔδωμιά μου γιὰ τὸ κατὰστημα αὐτό. Διεπιστώσα ὅμως αὐτὲς τὶς ἡμέρες πᾶρα τὴν ἀδυναμία μου αὐτὴ τὴν ἔχουν πᾶρα πολλὲς ἄλλες Ἀθηναῖες κι' ἔτα παρηγορήθηκα. Ὅλες ἐβγαίνουν ἀπ' ἐκεῖ γελαστές καὶ φοροταμένες.

Χαίρωμαι πάντοτε ἐξαιρετικὰ βλέποντας τοὺς ἄλλους φορτωμένους μὲ φώνια. Χαίρωμαι δὲ περισσότερο ὅταν ἡ ἐκλογὴ τῶν δῶρων εἶναι καλὴ καὶ δὲν μπορεῖ παρά νὰ εἶναι ἐξαιρετικὴ ὅταν τὰ φώνια προδέρχονται ἀπὸ κατὰστημα τῆς περὶ ὁπῆς τοῦ «Ἄκρον» καὶ τοῦ «Ἰλιον».

ΚΟΥζίΝΑ

Κουραμπίδες

Δόσετε.— 2 1)2 φλιτζάνια βούτυρο ἐκλεκτῆς ποιότητος, 4 1)2 κίλο ἀλεύρι, 2 κρόκους αὐγῶν, 4 κουταλιὰ γλυκοῦ κρέμιν-κινουνο, 1 κουταλιὰ τῆς σούπας μαρτίχα ποτῶν, ἕνα ζάχαρος καὶ ἀνθάνερο διὰ κατόπι.

Ἐκτελέσετε.— Βάζουμε τὸ βούτυρο σὲ λεκάνη καὶ τὸ δουλεύουμε μὲ τὸ χερὶ μέχρις ὅπου πᾶρη λευκὴν ὄψιν. Κατόπιν προσθέτουμε τοὺς κρόκους τῶν αὐγῶν χωρὶς νὰ παύσουμε νὰ τὸ δουλεύουμε, οἷπτους σπᾶμε τὴν μαρτίχα καὶ τὸ ἀνθάνερο ὅπως προδέρχεται ἀπὸ τὸν ἀνθάνερο.

λευρι με το μπέκιν και τους ζυμώνουμε καλά επί ένα περίπου τέταρτο της ώρας. Κατόπιν τους πλάθουμε σε διάφορα σχήματα και αφού μπήκουμε από ένα γαρύφαλλο επάνω τους τους βάζουμε κατά σειράν σε ταψί ή σε πλάκα του φούρνου χωρίς να το βουτυρώσουμε.

Τους αφήνουμε να ψηθούν σε μέτριο φούρνο επί 20 λεπτά της ώρας σχεδόν. Αφού δε ψηθούν τους ραντίζουμε με ανθόνερο και τους τυλίγουμε σε ζάχαρη άγνη. μετά τους βάζουμε σε πινακίτσα και τους πασπαλίζουμε, απ' επάνω πάλι με ζάχαρη άγνη δια να κολλήσει άρκετά επάνω τους. ειδικά στο είδος αυτό των κουραμπιδιών δεν βάζουμε καθόλου ζάχαρη μέσα στην ζύμη.

Με ομοκάρωνα κυμιγδάλι

Δόσεις. — 5 φλυτζάνια συμμιγδάλι φιλό 2 φλυτζάνια λάδι έκλεκτό, μισό φλυτζάνι ζάχαρη φιλή, 2 φλυτζάνια μέλι, μισό ποτήρι κρασιού κονιάκ, 2 πορτοκάλια τον ζυμών τους, 1 πορτοκάλι την φλούδα τριμμένη, 1 κουταλιά της σούπας κανελλογαρόφαλα και μισή κοπανισμένα, 1 κουταλιά μπέκιν-πάουντερ.

Κατόπιν δια σιρόπι 1 κιλό μέλι σε 2 φλυτζάνια νερό.

Εκτέλεσις.— Ζεσταίνουμε το λάδι στο τηγάνι και ρίπουμε το συμμιγδάλι, το οποίο έχουμε βάλει μέσα σε λεκάνη, τα τρίβουμε καλά μέχρις ότου ανακατωθούν καλά και τότε προσθέτουμε την ζάχαρη και το μέλι (αυτό το βάζουμε πρίν ν' αναλύση λίγο στην φωτιά ρίπτοντες και μισό ποτήρι του κρασιού νερό) εξακολουθούμε δε να τα δουλεύουμε καλά, προσθέτοντας τ' άρωματικά το κονιάκ, τον ζυμό, των πορτοκαλιών και τέλος το μπέκιν-πάουντερ το οποίο έχουμε ανακατεμένο με μισή χούφτα άλευρι, ζυμώνουμε καλά, όλη την μάζα όλίγη ώρα, τα πλάθουμε σε διάφορα σχήματα, τα βάζουμε σε ταψί και τα ψήνουμε σε μέτριο φούρνο άρκετά, κατόπιν δε δυνατώτερο ώστε να προσλάβουν γράμμα.

Αφού τ' άποσύρωμε από τον φούρνο, καθώς είναι ζεστά τα ρίπουμε μέσα στο σιρόπι (το έχουμε ένοστίσει προετοιμάσει) το οποίο έχουμε και βράζει, το άποσύρωμε δε από τη φωτιά μόλις τα ρίψουμε μέσα και αφού παραμείνουν επί 5-6 λεπτά της ώρας τα βγάζουμε με τρυπητή κουτάλα και τα βάζουμε σε πινακίτσα, πασπαλίζουμε δε αυτά απ' επάνω με όλίγη κανέλλα και ζάχαρη φιλή και ρίπτομεν επάνω των και λίγα καρόδια με σουσάμι κοπανισμένα.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Η περιποίηση του προσώπου

4ου

ιά να διατηρηθή το πρόσωπό σας, φυσιολογικώς άνθρωπό και ρόδινο, χωρίς ρυτίδες, στίγματα κι ανηθαισθητικές παραμορφώσεις δεν έχει ανάγκη μόνον καλλυντικών, αλλά πρό παντός χρειάζεται άρισμένη και τακτική μέθοδο περιποιήσεως. Μόνο με την τακτική αυτή περιποίηση θα προστατεύσετε το πρόσωπό σας από τους διάφορους εχθρούς του δηλ. τα διάφορα μακιγιάζ, τις βαφές, τις καιρικές μεταβολές, τον ήλιο, τις διάφορες εσωτερικές παθήσεις κ.τ.λ.

Και για μὲν τα καλλυντικά μιλήσαμε λεπτομερώς σε όκτώ κατά συνέχεται προηγούμενα άρθρα. Σήμερα και εις σειράν νέων άρθρων, θα σας μιλήσω για τή κα-

θημερινή ύγιεινή περιποίηση του προσώπου σας, την οποίαν πρέπει να κανονίζεται αναλόγως της ποιότητας της επιδερμίδος σας.

Γενικοί κανόνες για όλα τα πρόσωπα. Όλες οι επιδερμίδες ανεξαιρέτως της ποιότητος των (ξηρές, λιπαρές ή νορμάλ) πρέπει απαραίτητως κάθε πρωί να άπλώνονται με νερό. Για όλες τις ποιότητες της επιδερμίδος, ή χρήσις πολύ ζεστού νερού ή αντίθετως πολύ ψυχρού, κι' ιδίως πάγου είναι καταστρεπτική στην υγεία και την άνθηρότητα της. Ακόμη και ή χρήσις οιδιούηπτος είδους σαπουνιού— πλύν ειδικών και σπανίων περιπτώσεων— αποξηραίνει και μαλακώνει την επιδερμίδα, προκαλούσα συγγρόνως σπιθουράκια, σκασιματα και λειχήνες. Αντί σαπουνιού θα κάνετε, όπως έπανειλημμένως έχουμε γράψη, χρήση κτυπημένου αυγού— αναλόγως της ποιότητος της επιδερμίδος κρόχου ή ασπραδιού— που καθαρίζει και τονώνει την επιδερμίδα.

Η χρησιμοποίησις πηγαδίστου νερού πρέπει ν' αποφεύγεται έντελώς, γιατί τα διάφορα βλάτα που περιέχονται στο νερό αυτό, άποξηραίνουν την επιδερμίδα.

Προτού προχωρήσω στην τακτική που πρέπει ν' ακολουθήτε για την ύγιεινή και καλλωπιστική περιποίηση της επιδερμίδος σας, ή οποία για να έγη καλά αποτελέσματα, πρέπει πάντοτε να είναι σύμφωνος προς την ποιότητά της, θα άνοίξω μια παρένθεση. Θα σας γράψω πώς κατά το δυνατόν, θα μπόρέσετε να καθορίσετε μόνη σας την ποιότητα της επιδερμίδος σας, ούτως ώστε να εφαρμόσετε την κατάλληλη γι' αυτήν τακτική. Λοιπόν όταν το πρόσωπό σας υδλις ξυπνήσετε το πρωί, άδιακρίτως εποχής χειμώνα ή καλοκαίρι, φαίνεται σαν λαδωμένο καθώς επίσης αν παρουσιάξη την ίδια κατάσταση και κατά το διάστημα της ημέρας και άπορροφή άμέσως την πούδρα, τότε ή ποιότης της επιδερμίδος σας είναι λιπαρά.

Όταν ή λιπαρότης αυτή είναι πολύ άνεπτυγμένη, εύκολα άναπτύσσονται στο πρόσωπο σπιθουράκια, κοκκινίλες και ύπερτρίχωσης. Όταν πάλιν ή πούδρα δεν στρώνη στο πρόσωπό σας, αλλά μεταβάλλεται σε λεπτότατα λέπια, όταν ή επιδερμίς σας τσούξη, σας τραβάη σκάη εύκολα και κάνει λειχήνες τότε έχετε ξηρά επιδερμίδα. Η ξηρότης αυτή, πολλές φορές είναι ύπερβολική και καθιστά την επιδερμίδα πολ' ευαίσθητη σε κάθε καιρική μεταβολή και την προδιαθέτει στην πρόωρη ρυτίδωση.

Όταν τέλος ή κατάσταση της επιδερμίδος σας δεν παρουσιάζει ένα από τα παραπάνω συμπτώματα τότε είναι μετρία (νορμάλ).

Προσπαθήστε λοιπόν τώρα να βρήτε την ποιότητα της επιδερμίδος σας (λιπαρά, ξηρά ή μέτρια), σύμφωνα μ' αυτά που σας γράψω παραπάνω και ακολουθήσατε την τακτική που θα καθορίσω εν συνεχεία στο ποσειγές άρθρο μου, ξεχωριστά για την καθεμιά ποιότητα.

Δερματολόγος ιατρός
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΛΑΣ
Σόλωνος 40
ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ του Δερματολόγου ιατρού μας στη σελίδα 50.

ΜΟΝΤΙΑΛ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ

ΚΥΡΙΑΚΟΣ
ΚΟΚΚΙΝΗΣ
ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΣ
Η Λουίζα Ποζέλλι
Σε νέες δημιουργίες

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΗΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

Αθηναϊκή Ήθογραφία
Οι θεατρόφιλοι έχουν πολλο
χρόνια να Ισούν έργον μ' **Ισσην** μεγάλην επιτυχίαν

Ο ΚΥΡΙΑΚΟΣ,
Ο ΚΟΚΚΙΝΗΣ,
Ο ΙΑΤΡΙΔΗΣ
είναι

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΗΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

της ΠΟΖΕΛΛΙ
ο ΜΑΝΟΣ ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΣ
«κορόιδο δεν πιάνεται
στις χαρτορίχτρες»
ή ΣΟΦΙΑ ΒΕΜΠΟ

σε τραγούδια με έξαιρετη
κήν επιτυχίαν.

ΕΚΑΣΤΗΝ ΤΡΙΤΗΝ —
ΠΕΜΠΤΗΝ — ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΜΕΓΑΛΑΙ
ΛΑ-Ι-ΚΑΙ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΑΙ
Ώραι έναρξεως:

Απογευματινά 6.15' μ. μ.
Βραδυναί 9.45' μ.μ. κριθώδ
Αριθ. τηλεφ. 23.727.

Ι. ΧΡΥΣΟΜΑΛΗΣ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Νοσηλιές σε βροδυ Πρωιχρονιάς

Απόψε που φωνές χαρούμενες καινούργιο χρόνο προμύνανε φαντάσματα καιρών που πέρασαν μέσ' στο δωμάτιο μου γυρνάνε:

...Μενεξελιά μια δύση κι' άλλα ρόδα, σε μάγουλα δροσάτα μύρα γυμένα στην ατμόσφαιρα και τα τρελλά, χρυσά μου νειά-α.

Μιά φοίτζα κάπου σταγυροσκέπαστη κι' ο Κάμπος γύρω με τ' άμπέλια —των τρυγητάδων μ'ε ξετρέλλαιναν τα τραγουδάκια και τα γέλια.—

Στο λιακωτό το δειλί—δνειρο—κουδουλιού μ'ες κελαιδούσαν σαν κάτι άγγέλινο, ανιστόρητο οι μαγικές ώρες κυλούσαν...

Η νύχτα, τ' άηδόνια, τ' άγροαντο μυστήριου, της καρδιάς το κλάμμα, των γυλλών το τραγούδι, κάποιο μας φιλί, του φεγγαριού τ' θάμμα,

Το αυγινό με το κουδούνισμα, των κοπαδιών μέσ' στο θυμάρι και της φλογόρας τ' άναστέναγμα έρωτευμένου προδατήρη...

...Όλα καινούργια για τή ζήση μας μοτίβα, της γαούς ή γνώρα: μια μαγική μ'ε ειχ' ή άγάπη μας γνωρίσει Παραδείσια χώρα.

Κι' έλο ή ζωή τότε μ'ες κέοναγα το νέκταρ και την άμβροσία —πεταλούδιτρες που μ'ε μάγεψε των λουλουδιών κάποια ίκυσία—

Τί λόγια νάπαν τα χειλάκια σου; Πόσες φορές νάγουμε κλάμει μ'εξί; Μονάχι πόσες κλάψαμε; Ποιός το ρωμάντζο μας θα γράψη;

...Πέοναγε ο γόνος από πάνω μας σινά, μ'ε τήν τήνη άνησηση τον όνειροόχοσμο που ζούσαμε στο έρωτικό μας το μεθύσι.

Τη γελιδόνια μ'ες εκότ-αξαν απ' το παόθυσο και λέγαν μ'εμία τραγούδια, και τα μάτια μας απ' εύρυγία σιγοκλαίγαν.

...Και πέρα ο Κάμπος έλο γέλαγε κι' οι πουνητές μέσα στ' άμπέλια έκουβαλούσαν τα κορίνια τους με τραγουδάκια και με γέλια...

Κι' ήρθεν ή μέρα ή τρισκατάρατη: του χωρισμού σήμαν' ή ώρα —στιγμές αιώνες που μ'ες φάνηκαν — και μίσεψα για ξένη χώρα.

Στη μοναξιά μου αναλογίζομαι τ' όνειρο πουσθυσε και μόνο έγω έδώ μακρού σου σύντροφο τον καρδιοκαταλύτη πόνο.

Καλή χρονιά

Μέσ' στού τσιγάρου τή γαλάζια συννεφιά για συντροφιά σε φέρνω μπρός μου ώ γλυκειά μου ζωγραφιά έλ' όμοσφία μέσα κλεισμένοι στο δωμάτιο. Κι' είσαι μόνος τί πόνος!

Απόψε π' έλοι τους γελούν... που φεύγει ο χρόνος... θολά τα κρέπια της ή νύχτα τα κυλά...

Και έλο βρέχει... Πόσα δάκρυα πολλά κι' αυτά θολά, θολά τα μάτια μου. Και τέτοια μια νυχτιά... ή ξηνητιά... ..Καλή Χρονιά...

ΠΑΝΤΕΑΗΣ ΜΟΡΑ-Ι-ΤΗΣ
— τπ —
Ταξί!

Θά με πάρη ένα βράδυ στις στροφές του το φεγγάρι, θά λυγίση μια ζωούλα και για πάντα θά την εδύση. Συνοδεία θάν' τα νέφη στην ύπερκοσμη κηδεία και ξεστέια τα γλωμά και πολυάσθενα τ' άστέρια...

Και κεί πάνω, τί παράπονα θά έχω να του κάνω από τώρα; στη γιοιάτη του πώς μ' έφερε τή χώρα! Θά μου λέη πως για μένανε κουράστηκε να κλαίη κι' οί άγτίδες του εχλωμίασαν και μούγιναν ρυτίδες...

ΝΙΚΟΣ ΚΙΟΥΣΗΣ

Ήθε και τούτη έτσι βαρούνη ή γεμινιά, θλιμμένη κόρη, μέσ' στην ψυχή μου λές και φώλησας το παγερό της ξεροβόρι.

Τά λυρικά έντερομέτζα γάθηκαν, σβύσαν τα γάδια των κουάτων, ψυχρές πνοές με νανουρίζουνε με το εσφραίν πικρών κλαμμάτων.

Οί παγερές νυχτιές με ζώνουνε σε ξένα κι' άγνωρα λιμάνια —πύλαι τ' άστέρια που τρεμόσθουαν και παραμύλιασαν στα ούράνια;

Πούναι τα ρόδα που με μάγευαν στη δύση και στα μάγουλά σου; Που τά κωσέρτα, που με μάγαγαν, πούναι τ' άηδόνια κι' ή λιλιά σου;

Πούναι κι' ο Κάμπος π' έλο γέλαγε κι' οι πουνητές που μέσ' στ' άμπέλια έκουβαλούσαν τα κορίνια τους με τραγουδάκια και με γέλια;

Απόψε που φωνές χαρούμενες καινούργιο χρόνο προμύνανε φαντάσματα καιρών που πέρασαν μέσ' στο δωμάτιό μου γυρνάνε...

(Χίος)

Λυγμοί

— Εσνοβλα άπ' του ξενητεμού σου τή μέρα τυλώς πλανιέμαι κάτω απ' τους θόλους των κατιών σου π' άπόμειναν όθόναοιγτα καρφωμένα στού Άπείρου το τόξο κι' αναζητώ του παρελθόντος τις γαλάζιες στιγμές.

Της σιωπής το πλάνο τραγούδι άνηχεί βαρειά στής Ολίψης μου τους πόργους. Σκοτάδι κι' έρημιά με περιζώνουν. Στους όρίζοντες των λογισμών μου πούναι ντυμένοι στής άπόγνωσης το μυστήριο, φτερουγίζε ήσυχά του θανάτου το πνεύμα.

Αλυσσοδεμένα άπ' της μοναξιάς μου τις βαρειές άλυσσιδες τα πόδια μου, άκινήτου. Κι' έτσι μοιάζω κατάδικος της υοίρας, και της έλπίδας που δίνει ή μυστικιά μου προσευχή:

— Γλυκειά Εσνοβλα, γαοά και νοσταλγία των κατιών μου, νάμαι γερός να σε ποσομένω νάρθη.

ΠΑΝ. Ε. Χ' ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ
(Μυτιλήνη)

— τπ —
Όνειρα είναι λευκούδια

Πόσο θάθελα να γράψω για την άγάπη μου! Να ήμουν ο Χαίνε, να γράψω το ποίημα που θάχη άπηγήση βαθεία μέσ' στην καρδιά της. Να είχα την παλέστα και τον γρωσθήρα του Μιχαήλ Άγγελου, και μέσα σε όλοφώτεινο πλαίσιο να κάνω το πορτραίτο της! Η να βαστούσα σιλήη θεϊκή, για να αποδώσω τις γαμμές της, τις ύπερτέλειες.

Πόσο άκόμη θάθελα να ήμουν ο Μπρίμιλ, να τονίσω μια συμφωνία ούράνια, που ένδύουνα να σκοτηθή από έρωτα.

Τραγουδώντας τα μάτια της, που λαμπρίζουν με όλη την λάμψη των άστέρων. Τα οδοόρωμα γέιλη, που όταν τα πλησιάζης, μεθας άπ' το άρωμά τους, και το γαυόγέλο της που μοιάζει με ανοιξιάτικο ποώινό...

Αυτή ναι ή άγάπη μου! Η άγάπη που δημιούργησα μέσα στη γιμνασία των νεανικών όνειρων μου, μέσα στο ξεσπασμα της άνησυχης νεότητος μου.

Νά ζωγραφίσω, να μιλήσω, να φαντασθώ, να γράψω για το ιδανικό μου! Μήπως, λέει ο Λαμαστίνοσ, ο άγέρας γράφει αυτό που τραγουδεί πάνω απ' τα κεφάλια μας. Ότι είναι θεϊότερο στη καρδιά, δεν βγαίνει ποτέ. Γιατί, μετάθ έκείνου που αισθανόμαστε και εκείνου που εκφράζουμε είναι ή ίδια κατάσταση με το άπειρο.

ΝΙΚΟΣ ΚΕΡΑΝΤΖΑΚΗΣ
(Πειραιός)

ΔΥΟ ΕΠΙΤΥΧΕΙΣ ΣΧΟΛΙΚΑΙ ΕΟΡΤΑΙ

Την πρωίαν της επομένη των Χριστουγέννων εδόθη με εξαιρετικήν επιτυχίαν εις τὸ θέατρον «Αττικής» Λεβίδη μιὰ ὄραιότατη σχολική εορτή ὑπὸ τῆς Σχολῆς «Σολωμοῦ» Ἁγίου Μελετίου.

Τὸ ἐκλεκτὸ πρόγραμμα, ἐκτελεσθὲν ἀπὸ μαθητὰς καὶ μαθητριάς τῆς Σχολῆς, ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τῶν δύο ἐξαιρετῶν διευθυντῶν αὐτῆς κ. κ. Γ. Πέτσου καὶ Κ. Γκιζελή, περιελάμβανε διάφορα ταμπλώ-βιβάν, ἀπαγγελίας, ἄσματα, μουσικήν, ἕνα Χριστουγεννιάτικο δραματάκι καὶ συνελθρῶθη μ' ἕνα πλουσιώτατο Χριστουγεννιάτικο δένδρον.

Ἰδιαίτερος ὑπερήρεσε ἡ ἀναπαράστασις τῆς φάτης τοῦ Σωτήρος, εἰς τὴν ὁποίαν τὸ πρόσωπον τῆς Παναγίας ὑπεδύθη ὄραιότατα ἡ χαριτωμένη δις Μαρία Ἀϊδίνη, τοὺς δὲ Μάγους οἱ κ. Κωστόπουλος, Φλώρος καὶ Τσίγκος. Τὴν θαυμασίαν εἰκόνα συνεπλήρωσε χορὸς Ἁγγέλων ἀπὸ ὁμάδα μαθητριῶν τῆς Σχολῆς, τῇ συνοδείᾳ τοῦ κ. Σπ. Κωνσταντῆ, ἐκτελέσαντες ἀρτιώτατα εἰς τὸ βιολί τὸ «Ἄθε Μαρία» καὶ τὸ «Προσκύνημα τῶν Μάγων» τοῦ Μπάχ.

Ἐπικολούθησε ἕνα ἐπιτυχέστατο Χριστουγεννιάτικο δραματάκι, στὸ ὁποῖο ἔλαβον μέρος αἱ δίδες Ἰσημὴν Χουτοπούλου, Διονυσία Παπαγιάννη καὶ Φρόσω Τσιτούρη.

Μετὰ ταῦτα, αἱ δίδες Μαρίκα Σκένδερη, πολὺ καλῆ, καὶ Αἰμιλία Γκραϊκούση, ἀπήγγειλαν ὄραιους μονολόγους, τέλος δὲ ὄλα τὰ παιδιὰ τῆς Σχολῆς ἐτραγουδῆσαν ὄραιότατα Χριστουγεννιάτικα τραγούδια, ἑλληνικὰ καὶ γερμανικὰ.

Ἡ ὅλη εορτὴ συνεπλήρωθη μὲ τὸ μοῖρασμα τῶν δώρων τοῦ πλουσιώτατου Χριστουγεννιάτικου δένδρου, τὸ ὁποῖο προσέφερε ἡ Σχολὴ στοὺς μαθητὰς τῆς.

Ἡ εορτὴ ἐπανελήφθη τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας μὲ ἴσην ἠριμνευτικὴν ἐπιτυχίαν καὶ εἰς τὴν Σχολὴν κ. κ. Γ. Πέτσου, πλατείας Ἀττικῆς, ὑπὸ τὴν διευθύνσιν τῆς διδασκαλίσης δίδος Ἄννας Μάρθα.

Εἰς τὴν παράστασιν τοῦ δράματος ἔλαβον μέρος αἱ μαθήτριά διδες Ἄννα Γαβριηλίδου, Ἰσημὴν Χουτοπούλου καὶ Μαρίκα Σκένδερη, εἰς δὲ τὴν ἀπαγγελίαν τῶν μινολογῶν οἱ κ. κ. Λάκης Ραυτοπούλος, Τάκης Βαγενᾶς, Σπηλιόπουλος καὶ Γεώργιος Παπαγιάννης, ἐξαιρετικὰ καλῶς.

Οἱ παραστάντες γονεῖς ἐξέφρασαν τὰ θερμότερα συγχαρητήριά των καὶ τὰς εὐχαριστίας των πρὸς τοὺς δύο διευθυντὰς τῆς Σχολῆς κ. κ. Πέτσου καὶ Γκιζελίδην καὶ ἀπεχώρησαν κατενθουσιασμένοι μὲ τὰς ἀριστίας τῶν ἐντυπώσεων.

Σημειωτέον ὅτι τὴν προτεραίαν τῶν Χριστουγέννων οἱ μαθηταὶ καὶ αἱ μαθήτριά αἱ λαβοῦσαι μέρος εἰς τὰς ἀνωτέρω εορτάς, περιῆλθον τὰς οἰκίας τῶν γονέων καὶ συγγενῶν καὶ ἐψάλλαν τὰ κάλανδα, τὰ

φιλοδωρήματα δὲ τὰ ὁποῖα εἰσέπραξαν τὰ διέθεσαν, ἢ μὲν ὁμάς τῆς Σχολῆς «Σολωμοῦ» εἰς τὴν ἀγορὰν φορεμάτων, φρούτων καὶ γλυκῶν δι' εἰκοσὶ ἄπορα παιδάκια τῆς συνοικίας, ἢ δὲ ὁμάς τῆς Σχολῆς Πέτσου δι' ἕτερα 10 ἄπορα.

Neuwien Deftonieru
 με ἄρωμα λεπτὸ καὶ διαρκὲς χαρίζει στὸ μιλιά ἢ
 ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ
ΕΝΤΕΛΒΑΙΣ

Πωλεῖται εἰς τὰ Φαρμακεία ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
 Φαρμακευτικὴ Ἑταιρία «ΜΙΝΕΡΒΑ»
 Ὁδὸς Ἀχιλλέως 3 - ΑΘΗΝΑΙ

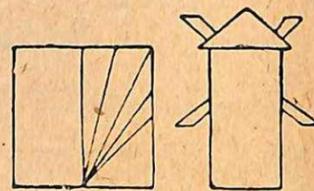
Λύσεις τῶν προηγουμένων

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 35)

Πό. 9) ΣΑ—Ἀπαξ—Δόχος. 10) Μί—Ἄνω—Ἰνα. 11) Ἐγκαταλειμμένοι. 12) Εἰ. 13) Ὁρεινοί—Μνᾶ—Μέν. 14) Σάν—Αἶας—Ἄλ. 15) Ἄννιτα. 16) Πάτ—Ἀπας—Σά. 17) Ὁράτιος—Τάσμαν—Ἡρ. 18) Λώ—Ἄτα. 19) Ἐγκληματικό. 20) Λόα—Ἰώ. 21) Γκάρμπο—Ἄννα. 22) Κάϊωσι. 23) Ἀβεδαίωτος. 2) Λεμησός. 25) Μπωντλαίρ—γάρ—Ἐμῆ. 26) ΟΟ—Ἄτι—Σέρ. 27) Ντό—Ὀρῶ—Δάς—Ἐνί. 28) Μῶδ Ναυλοσυμφωνητικόν

Ο ΑΝΕΜΟΜΥΛΟΣ

Ἴδου πῶς πρέπει νὰ κοπῆ τὸ τετράγωνο χαρτί.

ΑΝΑΚΑΤΩΜΑ

- 1—Ἀριστογείτων.
- 2—Λαδῶνα.
- 3—Ἀρτεμισιον.

IRIDA
ΒΑΦΑΙ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

ΓΕΝ. ΑΝΤ. Γ. ΒΑΣΙΛΟΥΝΗΣ, Α. 22 ΘΩΜΑΚΟΥ
 ΚΑΠΝΙΚΑΡΕΑΣ 19. ΤΗΛ. 27-551

ΜΟΡΙΣΟΝ

Ὁδὸς Ἀλεξ. Σούτσου

Ἄριθμὸς 2

ΤΕΧΝΙΚΗ Δ)ΝΤΡΙΑ

ΔΕΣΠΙΝΑ ΒΟῒΛΓΑΡΑ

Τηλεφ. 22-168

ΖΩΝΕΣ ἰατρικῆς παντὸς εἶδους, ΚΟΡΣΕΔΕΣ του-αλέττας, ΣΟΥΤΙΕΝ ἄπλά καὶ ἐπιστημονικά, LASTEX, ΚΑΛΤΣΕΣ, διὰ χρισσοῦ, ΟΡΘΟΠΕΔΙΚΑ καὶ ΑΘΛΗΤΙΚΑ καὶ ΚΗΛΕΠΙΔΕΣΜΟΙ τοῦ Ἀμερικανικοῦ Οἴκου Γενικῆ Ἀντιπροσωπείας

Μεταξύ μας

Εὐχαριστοῦμε ἰδιαίτερος ὅλους τοὺς ἀγαπητοὺς ἀναγνώστες μας καὶ τὴν ἀγαπητὴν ἀναγνώστριά μας ποὺ θέλησαν μὲ θερμὰ γράμματα νὰ μᾶς ἐκφράσουν τὴν εὐχὴν τῶν γιὰ τὸν καινούργιο χρόνο. Τοὺς εὐχόμεθα πάλι καὶ κάθε εὐτυχία. Α. Π. Β. Σάμον. Θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ προσεχῶς ἡ Λόρα ἀπὸ τὴν στήλη τῆς—**ΑΤΤΑΣ**, Θεσ/νίκην. Μολονότι τὸ ποίημά σας ἔχει ὀριζόμενες ὀραίες ιδέες—ιδίως στὸ τέλος—εἶναι ὥστόσο ἀκόμη ἀτε-

λο. Ἔχετε ἀνάγκη νὰ διαβάσετε πολὺ Ἑλληνικὰ ποιητὰς. Ἴσως ἐπειτα κατορθώσετε κάτι καλὸ.—Ὁ δὲ Ἰλλην, Καλλιθέαν. Μολονότι ἦλθε πολὺ ἀργά ὅτι προσπαθήσαμε νὰ τὸ δημοσιεύσωμε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ προσεχῆ φύλλα, συντομωμένο λίγο.—Σ. Τήλον, Ἐνταῦθα. Τὸ θέμα τοῦ πεζοῦ σας δὲν εἶναι κακὸ, ἡ ἐκτέλεσις ὅμως δὲν εἶναι ἀρτία. Σᾶς χρειάζεται ἀκόμη μελέτη καὶ ἐργασία. Γράφετε καὶ σκίζετε, ὥσπου κατορθώσετε νὰ ἐπιτύχετε κάτι καλὸ.—Ν. Μπεσῆν, Ἐνταῦθα. Ἀναφερόμεθα στὴν ἀπάντησίν μας τοῦ προηγουμένου φύλλου.—Ἐλένη Β. Ἐνταῦθα. Ἀρκετὰ καλὰ, μὰ ὥστόσο δὲν ἔχουν τίποτα τὸ ἐξαιρετικὸ ποὺ νὰ τὰ κἀν δημοσίευμα. Ἀπὸ σᾶς περιμέ-

νομε κάτι πρὸ πρωτότυπο.—Στέλιον Ἀράπην, Ναύσταθμον. Τὰ ποιήματά σας δυστυχῶς δὲν εἶναι ἀρτία. Πρὶν ἐπιχειρήσετε νὰ ξαναγράψετε, πρέπει νὰ διαβάσετε ἑλληνικὴ ποίηση.—Δ. Μ...τζᾶν, Βούλαν. Ἀπὸ τὰ τρία δικὰ σας προτιμοῦμε τὸν «Ἐπίλογον» ὃ ὁποῖος θε δημοσιευθῆ μὲ τὴν σειρά του. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν εὐχὴν σας.—Δρούλαν Δρακάκη, Ἐνταῦθα. Σᾶς εὐχαριστοῦμε θερμῶς γιὰ τὴν εὐχὴν σας.—Μιρέϊγ, Πολύχρονον. Τὸ πεζὸ σας δὲν εἶναι ἀρτιο. Θὰ δημοσιεύσωμε ὥστόσο τὸ πρῶτον μέρος ποὺ εἶναι καλύτερον.—Κώσταν Κέβου, Ἐνταῦθα. Τὸ διήγημά σας ἦλθε πολὺ ἀργά. Ἄλλωστε, δὲν δημοσιεύομε διηγήματα.

NIVEA CREME

Λευκά, περιποιημένα χέρια.

Αὐτὸ εἶναι δυνατόν ἐὰν προφυλάττετε τὰ χέρια σας τρίβοντάς τα πρὸ τῆς ἐργασίας καλὰ μὲ κρέμα NIVEA. Ἔτσι δυσχεραίνεται ἡ εἴσοδος τῆς ἀκαθαρσίας εἰς τοὺς πόρους καὶ προλαμβάνεται ἡ βλάβη τοῦ δέρματος ἀπὸ τὸ σαποῦνι. Ἡ NIVEA περιποιεῖται καὶ προφυλάττει τὸ δέριμα, διότι τρέφει ὅλον τὸν ἰστὸν τοῦ δέρματος. Αὐτὰ τὰ ἔξοχα προτερήματά της τὰ ὀφείλει εἰς τὴν συγγενῆ πρὸς τὸ δέριμα EUCERIT τὴν ὁποίαν περιέχει

Βιβλία ποὺ πρέπει νὰ διαβασθοῦν ὅπ' ὅλους

- 1) ΝΙΚΗΦ. ΒΡΕΤΤΑΚΟΥ: ΤΟ ΓΥΜΝΟ ΠΑΙΔΙ... Δρχ. 25
 - 2) ΓΙΩΡΓΟΥ ΔΕΝΔΡΙΝΟΥ: ΕΝΩ ΧΤΥΠΑΝ ΟΙ 12... » 20
 - 3) ΠΙΠΙΝΑΣ ΤΣΙΜΙΚΑΛΗ: ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ... » 25
- Γιὰ τὰ παιδάκια σας τὸ μοναδικὸ βιβλίον εἶναι:

«Ο ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΚΗΠΟΣ»
 Εἶναι ἕνα βιβλίον γεμάτο πολὺχρωμες εἰκόνας, παρμένες ἀπὸ τὴ ζωὴ τῶν παιδιῶν καὶ μὲ ποιηματάκια γραμμένα ἀπὸ τὴς πρὸ μεγάλης Ἑλληνίδος ποιήτριας.
 Ζητήστε τὰ ἀπ' ὄλα τὰ βιβλιοπωλεῖα Κεντρικὸν Βιβλιοπωλεῖον.
«ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ»
 Φιλελλήνων 4. (Σύνταγμα).

ΔΙΑ ΤΗΣ ΜΕΘΟΔΟΥ ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ

ΟΡΕ

ΑΘΗΝΑΙ: Περιελέους 44, τηλ. 26-391.
 ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Ἀλκιβιάδου 1, τηλ 45-077.

Ἔχετε ἀναμφισβήτητα θετικὰ ἀποτελέσματα, ὡς ἐπαδεδείχθη καὶ ἐμπράκτως διὰ τὸ δημοσίευμα εἰς τὴν ἐφημερίδα «Ἀκρόπολις» τῆς 8ης Σεβρουαρίου 1938 ὀνομαστικῶν καταλόγου 960 τελειοποιτῶν μετὰ τὴν ἀκριβῶν διευθύνσεων αὐτῶν καὶ ὅπὸ τῶν ἑκατοντάδων δημοσιευθειῶν καὶ δημοσιευομένων κατὰ καιροὺς εἰς τὸν ἀθηναϊκὸν καὶ ἐπαρχιακὸν τύπον εὐχαριστηρίων δηλώσεων, τῶν ὁποίων τὰ ἀποκόμματα τῶν ἐφημερίδων κρατοῦνται εἰς εἰδικὸν λεύκωμα καὶ εἶναι εἰς τὴν διάθεσιν παντὸς ἐνδιαφερομένου. Ζητήσατε τὸν ἐντυπον κανονισμὸν μας, ὅστις περιέχει ἀντίγραφο τελειοποιηθειῶν.

ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ ΔΟΥΡΑΣ

Μαρί Μπερνάρ. Ευχαριστήθηκα που απαλλαγίκατε τόσο σύντομα από τους λεκέδες σας και που το δέρμα σας ανέλαβε γενικώς. Τα μαύρα στίγματα να τα περνάτε προς το παρόν δύο φορές την εβδομάδα ελαφρά με θαμβάκι και γυμνό λεμονιού. Αργότερα που θα μαλακώση καλύτερα το δέρμα θα σας γράψω ειδική λοσιόν. Τώρα πρό της πούδρας θα χρησιμοποιήτε την εξής λοσιόν:

Bau de roses 10 gr
 Eau de Cologne 40 »
 Eau de laurier cerise pur q.s pour 105 »

Τα αμύλουτρα να τα εξακολουθήτε. Είς τί θα βλάψουν την υγείαν σας; Μόνον να τα κάνετε το βράδυ, μήπως κρυολογήσετε. Οι κρέμες που μου γράφετε θα σας κάνουν πάλιν γάλια το πρόσωπο. Άφήστε τις. Τώρα θα βάζετε μία φορά κόκκο και μία φορά ασπράδι. Ή φίλη σας κατά τα γραφόμενά σας πάγει από ποι-κιλόγρον πιτυρίασι του Ζιμπερτ. Μόνο κατόπιν προσωπικής εξέτασεως μπορώ ν'

άποφανθώ δριστικά. Πρέπει να υποβληθώ στην δέουσα θεραπεία γιατί θα γεμίση όλο το σώμα.

Πατρινα 19 ετών. Το πρωί μετά το πλύσιμό σας και το βράδυ προτού κοιμηθήτε ν' αλείφετε με θαμβάκι όλο σας το πρόσωπο με την κάτωθι λοσιόν:

Alcool camphré 3 gr.
 Teint de benjoin 15 »
 Eau de cologne 60 »
 Eau distillée 90 »

Επίσης, δύο φορές την εβδομάδα το βράδυ, να κάνετε ένα αμύλουτρο. Δηλ. θα βράζετε 5 ποτήρια νερό σε μια κατσαί-ρόλα έως ότου να κοχλάση καλά, και κατόπιν θα ρίξετε μέσα 2 κουταλιές της σούπας βορικό. Θα την κατεβάσετε κατόπιν από την φωτιά και θ' αφήσετε το πρόσωπό σας επάνω στους υδρατμούς επί 10 λεπτά και εις απόστασι 2 πιθαμών από την κατσαρόλα. Επίσης άλλες δύο φορές την εβδομάδα θα το αλείφετε μ' ασπράδι αυγού, το οποίο θ' αφαιρήτε μετά ένα τέταρτον μ' άφρονο γλισρό νερό. Προς το παρόν πρό της πούδρας να περνάτε το πρόσωπό σας με λίγο άγνό

ροδόνερο. Πούδρα μπορείτε να χρησιμο-ποιήτε. Μετά 45 ημερών καινούρα ξαναγράφετε μου.

Κων. Δ. Είναι αδύνατον να μη σας απήντησα. Πάντως αι άπαντήσεις δι-δονται κατά σειράν προτεραιότητος. Λοι-πν κάθε βράδυ να κάνετε μία φριζιόν τών ριζών με την εξής λοσιόν:

Eau de cologne 100 gr.
 Glycerine 15 »
 Teinture de cantharides 0,0 cent.
 Teinture de Jaborandi 50 gr.
 Teinture de pauama 30 gr.

Κάθε δε εβδομάδα λούσιμο με καλό κατραμοσάπουνο. Μετά δίμηνον καινούρα ξαναγράφετε μου.

Κ. Α. Δεωνίδιον. Να κάνετε και σεις επακριβώς, ετι γνώσω παραπάνω προς «Πατρινα, 19 ετών». Περίπτωςι παρομοία ακριβώς. Να μην τὰ σπάτε κα-θόλου.

Δερματολόγος ιατρός

Γ. Μ. ΑΔΑΔΣ

Σόλωνος 40

Μόνον ή

Πούδρα άντέχει εισαυτήν τήν δοκιμήν

Χρώμα «μάτ» καθαρό και γοητευτικό από τας 9 το πρωί μέχρι τας 5 το απόγευμα. Δεν έχετε ανάγκη να ξαναπουδραρισθήτε ολόκληρη την ημέρα. Αό-τα είναι τα ήγγυημένα ά-ποτελέσματα με την νέαν άεροποιημένη πούδραν.

Ό έκκλητικός τρόπος ά-εροποίησεως, είναι ή άνα-κάλυψις ένός Παρισινού χημικού. Μόνον ελαφρά πούδρα, όπως ο άέρας, συλλέγεται δι' αήτην την χρήσιν. Έτσι επιτυγχάνε-ται μία πούδρα δέκα φο-ρές λεπτότερα και ελα-φρότερα από τας συνή-θεις. Αύτη ή μέθοδος χρη-σιμοποιείται τώρα εις την παρασκευήν της πούδρας Τοκαλόν. Ίδού διατί ή πούδρα Τοκαλόν εξαπλο-ύται τόσον άκονικά και ο-μοιομορφως καλύπτουσα την επιδερμίδα με ένα σχεδόν άδιόρατον πέπλον

ΓΚΡΕΚΑ

Η ΚΟΛΥΝΟΣ ΕΙΝΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ

διότι έν σωληνάριον ΚΟΛΥΝΟΣ διαρκεί δύο φορές περισσότερο.

Η ΚΟΛΥΝΟΣ είναι μία συμπεπυκνωμένη έπιστημο-νική οδοντόκρεμα εις την όποιαν δεν έχει προστεθή ύδωρ ή άνώφελα συστατικά με τον σκοπόν να φανή με-γαλύτερον τό σωληνάριον.

Έν εκατοστόμετρον αύ-τής της συμπεπυκνωμένης οδοντόκρεμας άρκει διά να διατηρήσθε ύγιη και άσα-στράποντα δόντια. Δοκιμά-σατε από σήμερα την ΚΟΛΥΝΟΣ και θα δήτε ότι

Η ΚΟΛΥΝΟΣ δεν περιέχει σκληράς ούσιας Η ΚΟΛΥΝΟΣ είναι πλέον οικονομική.

ΛΑΜΠΡΟΥΝΑΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ ΚΟΛΥΝΟΣ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΑΦΘΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

Μίνα σ' ένα κυλι πούδρα Rea...
...βρίσκεσαι ή όμορφαί σας...:

ή πούδρα **Rea** είναι
προϊόν της 'Αρωματοποιίας **Caña**.
'Υπάρχει εις 9 σταθερούς χρωματισμούς
καί πωλείται σ' όλα τὰ καλά καταστήματα. **E**